બનામે ખુદા.

ખુશરૂહસીના.

મરતબા

મુનશી મુસ્તફા સૈયદઅલી

ઠી. ખાટકીવાડ નવસારી.

પબ્લીશર્સ

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે.

બુકસેલર્સ એન્ડ પબ્લીશર્સ

તીનદરવાજા—અહેમદાવાદ,

એડીશન પહેલી કાપી ૧૨૦૦

સન ૧૯૧૬ સંવત ૧૯૭૩

અમદાવાદ—ખમાસાને ચકલે.

શ્રી 'નટવર' પ્રીન્ટિંગ પ્રેસમાં ભોગીલાલ નારણદાસ

ઓટીવાળાએ છાપ્યું.

કિં. ૦-૬-૦.

જનાબે [illegible].

નાટક તીન બાબકા.

ખુશરૂ હસીના.

જનાબ ફિરદોસી તુસીકે શાહનામે કે "બેજન મનીજે"

વાલે પ્લોટ પરસે.

સૈયદ અબ્બાસ અલી ચીફ એકટર.

ધી ઓલ્ડન જ્યુબીલી થીએટ્રીકલ કંપનીને લીખા.

પબ્લીશર્સ

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે બુકસેલર.

તીનદરવાજા મુ. અમદાવાદ.

સન ૧૯૧૬. સંવત ૧૯૭૨.

પ્રત ૧૨૦૦. આવૃત્તિ ૧ લી.

અમદાવાદ.

ખેમાશાને ચકલે—ધી 'નટવર' પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં

ભોગીલાલ નારણદાસ બોડીવાળાએ છાપી.

કીંમત ૦-૬-૦

તખ્તએ નાટક.

મેલ.

જહાંદારશાહ ... ... ખુતનકા બાદશાહ.
ખુશરૂ ... ... નવજરકા લડકા.
નવજર ... ... જહાંદારશાહકા વજીર.
જુહાક ... . ચીનકા બાદશાહ.
મુશીર ... ... જુહાકકા વજીર
રૂસ્તમ ... ... જહાંદારશાહકે દરબારકા પહેલવાન.
ધોંકલ ... ... ,, ,, ,, ,,
ઉજબક ... ... ,, ,, ,, મસખરા.
અરજુક. ... ... જુહાકકે દરબારકા મસખરા.
બખ્તક ... ... જુહાકકા ભાઈ.
મુકદમ ... ... જહાંદારશાહકે સલતનતકા દહેકાની
કિશાન ... ... દહેકાની.
મુરાદ ... . મુકદમકા લડકા

ફીમેલ.

હસીના ... ... જુહાકકી લડકી ખુશરૂકી માશુકા
મલકા ... ... જુહાકકી મહેરદાર.
દાયા ... ... હસીનાકી.
ગેંદા }
ગુલાબ }
શગુફા } ... હસીનાકી સહેલીઓં.
ચમેલી }
ચંપા ... ... મુકદમકી મહેરદાર.

બલ્કે અલાવા, નકીબ, જલ્લાદ, લડકા, ચોપદાર, દરબારી, સહેલીઓં શામશાગર, વગયરા વગયરા. વગયરા.

બનામે ખુદા.

ખુશરૂ-હસીના.

નાટક તીન બાબકા.

બાબ પહેલા. પરદા પહેલા.

દરબાર.

(દરબારકા આરાસ્તા નજર આના દરબારી મએ નામોશગરોકે ખુદાકી હમ્દમેં મશગુલ હોના.)

સબ— ગાના.

યજદાંકી રહે મહેરબાનીયાં, કરમસે તેરે આલમ
આલમ હરદમ પાતાહય શાદમાનીયાં—
તેરી સબેસ આલાશાન અય સુલતાન
તુ લાસાની, હય તુ ગ્યાની, જાને દાની સબ
હય ફાની પયચાનીયાં—
આલમકાતુ પાલનહારા, હિરદય અંદર ભાવે,
તું પ્યારા, સબ ગુનિયામેં ગુની હય ન્યારા
બરતર તેરી શાન અય કાદિર સુબહાન, તુ
હયબાલા કુસબસે આલા ભેદોં વાલા, બારિત અલા
કુદરત વાલા—

દરબારી— અશઆર.

1 હાં ભરદે સાકી આજ પ્યાલા શરાબસે,
ખાલી રહે ન જામ હમારા શરાબસે,
„ 2 હો નાચરંગ સોહબતે અયશે પરીરૂખાં,
દુનિયાકા લુત્ફ આજ હમેં હો શરાબસે.

„ 3 અય રક્કાસાતે નાજનીન રશ્કે બુતાને ચીન વ અયરામશીન શાને હસીન ગાવ ગાવ કોઇ દિલચસ્પ રાગ સુનાવ શરાબકે દોરમેં અપના રંગ જમાવ.

ઉ.જબક—ઔર તુમભી ઝુકબાવ મેરે બહાદુરો પીઓ ઔર પીલાવ ગટાગટ ચઢાવ બોટલકા કાગ ઉડાવ નાચો રંગ કે દોરમેં જામેં શરાબકો વોહ ગર્દ નશીન દિખલાઓ ઓ નાચ નચાવ કે ગમીશગરેં નાચના ભુલ જાય સરેં બ-જમ શરમાય ચક્કરમેં આઓ ભલાકૌન રંગ અપના જમાએ.

મુશરૂ— **મુસદ્દલસ.**

જો મુદ્દા દિલકો ખયાલ આય લંતરાનીકા,
જીસેહો પીરીમેં અરમાન નવ જવાનીકા.
પીઓ શરાબ મઝા પાય જીન્દગાનીકા.

ગમિશગરાં— **ગાના.**

ગુઇયાં રંગ રલીયાં મનાઓરી—
કંચન મગન રૂત છાએ રહી હય.
અયશો ખુશીમેં રચાઓ ઘડી પલીયાં—
મદવા બીના જીયા મોરા ન માને
પીયો પીલાઓ દિખાઓ છલ બલીયાં

બાંકેલ—વાહ વાહ વાહ.

તહતુલ લફ્ઝ.

એક હાથમેં મયખાના મયખાનેમેં પયમાના પયમાનેમેં મયલાના મયલાના હય રકસાના ઔર રકસમેં હયગાના. ગાનાભી હયકું મસ્તાના મસ્તાના હય જાનાના હય બઝમે સુલયમાના.

શએર.

તેરે નાચ ગાનેપે અય નાઝની.
હઝાર આફરીં સદ હઝાર આફરીં

તહતુલ લફ્ઝ.

વ્હે સદાએ છન હુવે છનસે છન જોમંય બોલે છન તેરે ઘુંઘરૂ ગયા. દિલભી છન ગયા સીના છન જો હંય બોલે છન તેરે ઘુંઘરૂ
વ્હે નાચ રંગ હો, વ્હે રંગ ઢંગ હો પરીયોંકા સંગહો,
મજલીસ મીઝ્વારહો દિલમેં તરંગ હો આતી ઉમંગહો
સોહબતકા રંગ હો ફિર ક્યા દરકાર હો, દોરે શરાબહો, ચંગોરબાબહો.
મૂતે શબાબ હો બરમેં દિલદારહો મસ્તજામેં જંગ લદિ તંગતંગહો.

પ્યાલેમેં ભંગ હો ફીર ક્યા દરકાર હો.

ઉ.જબક—લો પહેતો બહક ગએ હો ગએ લટ્ટુ આપકા સિને વિ-
સાલ દેખો ઔર પહે. હાલો કાલ દેખો.

ગાના.

ઓહો મન મોહેના તોરી ઝુમ ઝુમ ચાલ.
હાથોંમેં હય પયમાના મતવારી તોરી ચાલ
મહુવા ભરકે દેગડ બજાતી ચલી તાલ.
મતવારે તોરે નયના ઔર ગોરે ગોરે ગાલ
તોરા બાલા જોબના, ઉમરીયા ચૌદા સાલ
મોરે દબરી ખાન તોરી તઓંદહય પખાલ
અહા મેરે તો દિલે; ઇસકું પેકો સમાલ
અપની સુરત ભુલ ગએ રંડીપે ગિરી સાલ.

ખુશરૂ—હાં પડે હમારે ધોંકલ પહેલવાનકી તોંદ હય યારો ઢીકી
ગોંદ હય પેટ અયસા ગોલકુ કે બના બનાયા ઢોલ.

ધોંકલ— અબીયાત.

જબાં બન્દ કર યહાં ન બાતે બના
જીયાદા ન અબ મરખરા પન જતા
જોદુ પીલતન જીસ્મકા કુછભીજોર.
તો દબકર તુપિસ જાએ માનીંદ મોર

ઉ.જબક— પરપાની જીસકે પેટ હો ધોંકલ ન હિલ સકે,
તો ખુદ વોહ કયસે જોરપે ઉઠઉઠકે પલસકે.

ધોંકલ—દિખાઉં તુઝકો કે હસ મુઝમેં કિસકદર પાની.

ખુશરૂ શાએર.

ધોંકલભી પહેલવાનોમે હોતે શુમાર હય.

ઉજબક— વોહ પહેલવાનોમેં તો બડે હોશીઆર હય

ધોંકલ—કછરેજીને પાઉં નિકલે અરે આવ મેરે બોલે બાબે ગોદકે
પાસે ગુલરૂશીમ ખ્વાર મતવાલે જબતુ પાલનેમે ઝુલતાથા ઇસ
વક્ત મેરે નામસે ચીન માચીન તક કાંપતાથા.

ખુશરૂ—બેશક બેશક અકસર ઔરતેં બહોત ડરતીથીં જીધર બાર
ગુજરનેથે પીછે શોર કરતેથે કે બાબો બડ પેટુ આયા બડ
પેટુ આયા.

ધોંકલ— શહેર

મેરે નામસે .જાર હય .જારે રૂસ,
હય તારાજ મંયને કીયા મુલ્કેરુસ

ગાના.

તુમ શે.ખીકે ડીંગ ન મારો અતોખે જંગીયાહો,
બાતોંકે બલીઆ, શે.ખીકે છલીયા મનકે જલીયા ભાવત હે;
દાંત નીખોએ ફોકટ માંઇ ભરમકા હે ખુલાવત હો,
બોલું જો બતીયાં ફૂટત છતીયાં મુખસેકા હે કહાવત હો.

અશ.આર.

ધોંકલ—બચ્ચા હય તો મંય ઇસ્કા તુઝે કયા જવાબકું,
હો તેરા બાંપ તો અભી મંય ઉસસે કુછ કહું.
મત દિલ લગી જ.ઇફ઼ોંસે કર બન્દ કર જ.બાં,
ગુલરૂ ન છોટે મુંહસે બડા બાત કર બયાં.

મુશરૂ—કરતે હમેશા બાત હંય હે બારા ગાંઉંકી,
પરબારા ગજ.કી બી નહીં કુવત હય પાઉંકી.

(આના ચોબદારકા.)

અબ હુશીયાર હોજાવ અય એહલેકાર,
કે તશરીફ લાતે શહે જી.વિકા.ર.
ખડે. દસ્ત બસ્તા અબદસે રહો,
ન ગુફતાર દિગર તુમ હરગિજ. કરો.

ધોંકલ—મુઝે દરબારમેં ઇસ તિફ્લને જિલ્લત દિલાઇ હય,
મેરી જી.લ્લતકી સારી દાસ્તાં સબકો સુનાઇ હય.
ભુલાઉં મંય કિસી મૌ.કેપે ઇસકી લનતરાનીકો,
મંય જબ ધોંકલ કરૂં બરબાદ ઇસકી જી.ન્દગાનીકો.

ગાના.

સબ—આમદકી બડી હય ધુમ: અય શાહોંકે શાહ,
જહાંમેં ધુમધામ હય આજ સારી દુનિયા શાદમાન હય.
આજ સભી કરે નાં કરેં તાજી.મ અય સુલતાન અય સુલતાન,
જાનના ધુમધુમ મચી હય .ખુશી .ખુશી કરોન.
બીછાઓ આંખેં લુટાઓ અપની જાનેં
આઓ આઓ આઓ સરપર સારી દુનિયાકે,

સલામી ગાવેં સલામી ગાવેં સદા ઇ.શરત ઝુમ.
જાનનાં ધુમ મચી હય .ખુશી કરોના.

(જહાંદારશાહકા આના.)

શમિશગરાં— ગાના

દાએમાં રહે કાયમ રહે સરદારી જાહાંદારી,
શાહાં હય સુલતાંકે દમસે સારે, સાયા ઉસપર રહે.
તેરારે તેરારે અયઆરી.—
શાદમાં શાદમા હએ: સારી રિઆયા.
રહે તેરા હય પાયા હમતે કયા મુબારીક જ.માના,
તુ સલામત હો શાહા તેરે સર સાઝારી—
.ખુશીયાં હરદમ .ખલકંત પાવે તેરી દૌલત .તુઝકો સુહાવે
ચમન ચમન .અયશો .ખુશીકો .અયશો .ખુશીમેં બાદા કશીકો
બજ.મેં સુલય માની બજ.મેં શહી હો પય માને ગરદિશમેં ચરતે રહે યું
તેરે .અદુ :સારે જલતે રહેયું સુમ્હોકી હય રહે દુઆ—

જહાંદારશાહ—સુબ.હાનલ્લાહ કયા .ઉમ્દા ગાના હય. કયા .ખુબ તરાના હય ગાના જાદુકા અસર રખતા હય ગાનેકા અસર .ખુદાઈ દ.અવા કરતા હય.

આના.

આવે તેરા બોર બજે રાગ,
ગુનીઅન ગાવે, ગુની પયછાને—
રસ ભરીતાન મોહત નિત જાન,
ગાના ભેદ હરકો જાને—

અશઆર

દરબારી ૧.—શહનશાહકી ઉ.મ્ર હરદમ દરા.જ,
કરે બોલ બાલા તેરાકાર સા.જ.
જો બા.કાયદા રાગહો આશકાર.
બંધા હો કહીં તાન ઓર લયકાવાર.
તો સબ મર્દો.જન છો.ડ કર કારોબાર,
પહોચતે સદા પરહંય બે ઇ.ખ્તેયાર.

” ૨.—ઇન્સાંકા હય કયા ત.જકિરા .હયવાનભી તો હંય દિદા,
પથ્થર દર.ખ્ત અર.જો સમા ગાનેકા હય સબપે મ.જા.

જહાંદારશાહ— મુસલ્લસ.

ઝીક રાગો રંગતો દરબારમે સબને કીયા,
પર યેહ ગુલરૂ કિસ લીએ ખામોશ સુનકર હો ગયા;
ક્યા નહીં અય નવજવાં દિલમેં તેરે ઇસ્કા મના.

મુશરૂ—શાહકા ફરમાન દુરસ્તો બજા હય મુઝે ગાનેકાભી મઝા હય, મગર ઝ્યાદાતર.

મુસદ્દસ.

શૌક હય દિલમેં મેરે ગુરઝો સનાનો તીરકા,
મંય મઝા રખતા હું શાહા જંગકી તકબીરકા.
સામને દલકે દિખાઉં મંય હુનર શમશીરકા,
દેખીએ મયદાનમેં મેરા ઘેરના તજવીજકા.
ગુર્જ મેરા ખાકે હોતા પીલતનભી તંગ હય,
રાગ મેરા શોર હય ઔર રંગ મેરા જંગ હય.

ગાના.

હય ધ્યાનમેં ગ્યાનમેં શાનમેં જાનમેં
મેરા લડના જાન સુલતાન, દેખશાહા.
મેરા સફે તોડના મયદાનમે જાકે; કભી તો
આકે અદુસે જરા અડના—
નાં દેખા અદુસે મેરા ભિડના લગાઉં નયજા
નિશાનું મેજા નચાઉં તાતા થૈયા. આનકે ન જાએ
ભાગને ન પાએ જાન શાહા—
(દેહકાનીયોંકા અન્દરસે ફરીયાદ કરના.)

દેહકાની— શાએર.

હાકમકે દર આ લગે ફરીયાદ હએ ફરીયાદ હય,
સગરે ગામ ઉજડ ભએ ફરીયાદ હય ફરીયાદ હય.

જહાંદારશાહ—યેહ કીસકી ફરીયાદ હય કિસપર બેદાદ હય. ક્યા શોર હય નોરાજ હય, જાએ ગોર હય. યેહ કિસપરે જુલ્મો જોર હય. (આના ચોબદારકા)

ચોબદાર—અય સુલતાન ~~હક્ત કિશ્વર~~ શાહેનશાહે બહરોબર દસ્તે અબ્બરકે ચન્દ પેશવર ઔર કિસાન ગા આહોકુંગાં બેદાદએ નાલાં હય હુજુરકે રૂબરૂ ઇંય.

ઘોંકલ—અય રહે બલા બલાઈ રહેંસે આફ. મઝલુમ કુમારીકી હર.ક બાદેહવા હય સબકે સબ ગુજરાઈ કહસે આન. પડે. રાહમેં કહી દો ચારભી ન મરે.

જહાંદારશાહ—જલ્દ ઉનકો .હાજ.રે દરબાર કર (ચોપદારકા જાના શાહકા વજીરસે) મુશીર નવ.જર મંય નહીં .ખયાલ કર સકતા. કે મેરી ... .અમ્બરકી નવ આબાદ રિ.આયા મેગ અયસા કયા દુ:ખ આયા જો મેરી ઇસ .ખુશામેં ફરીયાદકા શોર મચાયા. (આના કિસાનોંકા.)

દહેક.ાની ૧.—અયરામરામ મકદમજી જય હમકતે આયે.

„ ૨.—કાએકંડકો બગીચો જય છોટી હય રામ રામકા હરીયાઈ હય.

„ ૩.—ધરમ અરે ખામોસ ચું કરતે હો. બાતસમ સ્કન મેલ અયસોહી હોત હય.

જહાંદારશાહ— શએર.

અય મેરે ભોલે ભાલે કિસાનો કરો બયાં,
કયા તુમપે .જુલ્મો જોર હય આયે હો જો યહાં.

દહેક.ાની ૧—કા બાસસા સલામત ભેએ હય જો ઉચે ટીલેપે ફુકત હય.

„ ૨—અરે ચુપચાપ ટીલાપે ફુકત નહી ઉચે .ચબુતરા પર ફરમાવત હય.

નવ.જર— શએર.

બયા કર .હાલ આગે આકે તુમ ન:સબમેં ખુદા હય.
તેરા પેશા હય કયા તુ કૌન હય કયા નામ તેરા હય.

દહેક.ાની—હજુર બાસસા હમરો નામ તો જાલમ હય. પર તુમ્હેં ખુદા બનાએ રાખે .અમ્બરકે કિસાનોંમેં મકદમહું ગુડ.ડીયા કહલાવત હું હમરે ગામમાં એક હટો જંગલ ઢોર ઢુરકે ચારોતાએં એકલકકો છોટો હય. પાઈ જંગલમેં હમરો બખ હય. હજુર બાલક બાલક કટમ કબીલા રોતે હય રહત હંય. યામે મેવાકા દરખતભી બટાદો હંય. (રોતે હુવે) એક નઇ ગલાએ વાકો નાશ જાય આન લગી હય.

ધોંકલ—યા અલ્લાહ યેહ ક્યા આફત આઇ ઇન જંગલીયોંને ક્યા
સુનાઇ દેખીએ ઉટંકિસકલ બયઠે.

કહેક.ાની—હજુર એક હટો જાતકે લખીકા કરોંશેં જનાવર મોઇ
જાકા નાઉં જુન હય. જો બાસનકો ફાડ. ખાત હેં વાકે
દાંત હાથી કેસે ઔર સરપર પહાડંસો દિખાઇ દેત હય
ચારોં આત્રરે હમારે જંમલમાં દર આએ પડે. હય.
સગરો ખેતી ફલ મેવા ઉ.જાડં કે રહીયાંહમરો ઢોર ડંગર
બી ફાડ. ખાત્ર રઅ માનસકો ખાત હય. સગરે દેસમાં
ભગદર પડ.ી હય. મલક ઉજડ ભયો જાત હય.

ધોંકલ—ઇનકા નાસ જાએ કમ્બ.ખ્ત જાનવરોંકા ઝપડ.ાબી દર-
બારમેં લાએ.

જહાંદારશાહ— શએર.

મેરે .એ હદમેં હો રિ.આયાકો .ગમ,
સિતમ હય સિતમ હય સિતમ હય સિતમ

મુસલ્લસ.

બસ સબ જાબ યેહ દર્દે દુઃખ હોગયા
ન જબ તકકે સરસે ઇસે ખોએગા
યેહ સુલતાંન આરામસે સોએગા.

કહેરાની— ગાના.

જીઓ અન દાતા હમરે જીઓ જીવન સુખ પાઓ—
મનકી આસા પાએ રહેરે દુખવા હમરો ખોએ.
ગુન સદા હમ ગાએં તેરો સુખી સુખી સબ હોએં—
માલીક જુગ જુગ રાખીઓરે જે હમરો સરદાર.
નામ જગતમાં બાજીઓરે મીલે તુમ્હેં સંસાર—

જહાંદારશાહ— મુસદ્દસાત.

અચ્છા બહાદુરો મુઝે .કુવત તુમ્હીસે હય,
દરબારે શાહકી યહાં .જીનત તુમ્હીસે હયે.
હરલહ.જા મશાવિરતકી જરૂરત તુમ્હીંસે હય,
ઇસ મુલ્કો માલકી.બી હિ.ફા.જત તુમ્હીસે હય.
ના.જાં હું તુમ દિલેરાંપે મુઝકો .ગુરૂર હય,
ખ.ખલુક.કો બલાસે બચાના .જરૂર હય.

નવજ.૨—.જીબયદા બ.ખ્તો તાજ એ તુ નેકનામ હો,
ઇ.ક.બાલ હમરિકાબ હો નુસરત મુદામ હો.
દુશમન જો તેરે મુલ્કકા આલમ તમામ હો,
ઔર સાથહી ઇસ દેવોંકાભી અ.જદહામ હો.
તેરે બહાદુરોંકા યેહ અદનાસા કામ હો,
જો કામ ઇસ પલીદકા દમમેં તમામ હો.

ધોંકલ—.હુ.જુર ઇન જાનવરોંકી ક્યા ફિક્ર હય ઇન્કા ક્યા જી.ક હય વોહ તો ચુંકી બનોંમે ફિરા કરતે હય. જંગલોંમેં રહા કરતે હંય આએ હય ચલે જાએંગે, ક્યા વોહ અપના ઘર બનાએંગે. ઇન્કા કોઇ મુક.ામ હય. ઔર કોઇ .કયામ હય, ઇન્કા તો સ.હરાઇ નામ હય. યેહ થોડે.ાંને કિસાન નાદાન નાહ.ક. હયરાન પરિશાન હુવે દો ચાર ગાઉકે કિસાન ઇખટ્ટે હો જાતે તો ઉન્કો કાઠીયે ડંકા દેતે યા ભગા. ઉન સબકો પકડ.તે રસ્સીયોંમેં જકડ.તે બાંધ લાતે તો યહાં સબ લાએ જાતે હુ.જુર દેખતેકે મંય કયસી તલવાર ચલાતા. સબકા ખુન બહાતા. એકેલા સબકા સર ઉડ.ાતા.

જહાંદાર—નહીં ઇન્કા બન્દોબસ્ત .જુરૂર હય. મેરા .ખયાલ બ.ઇદ દુર હય. કે અગર વોહ સરહદી મુલ્ક વયરાન હોગા. તો હમારે જાની દુશમન શાહે ચીનકા પુરા અરમાન હોગા. ઇસપર કબ્જા. કરેગા. ફિતનફસાદ પડે.ગા.

અશઆર.

મેરે બહાદુરો વોહ જો રૂસ્તમથા નામદાર,
આરામ પાતે ઉસ્સેથે તુમ લયલો નહાર.
ગયા હય વોહ રૂ.ખસત પે સુએ દયાર,
યેહ તકલીફ હોગી તુમ્હેં એક બાર.

.ખ.જાનચી એક તસ્તે જવાહિરાત ઔર બહાસે ભરકર હાજી.ર કરે.

ધોંકલ—(ખુદસે) ઇસ કમબ.ખ્ત રૂસ્તમકોભી આજકલહી જાનાથા યહી રૂ.ખસતકા જ.માના થા. અગર અયસાહી જાનાથા. તો પંદરા રોજ ઠહેર જાનાથા વોહ હોતા તો યેહ બલા ઉસ્કે ગલે પડ.તી. ઉસ્કો પકડ.તી સર ચ.ઢતી. (.ખ.જાનચીકા તસ્ત લાના.)

જહાંદાર— તહતુલ લફ્.જ.

હંય જમ્મ, પહેલવાન યહાં પીરોજવાન, બડેં જીન્કો હય ગુમાન
જો હંય ખીંચતે કમાન.
જીનમેં યે આનબાન, પહ હંય માહમે નિશાન, વોહ હંય રૂસ્તમેં
જ.માન દિખાયે બહાદુરી.

ગાના.

મોરે દિલાવરો સુનલો બતીયાં,
અયસે બનકે બયઠે જંગી મોરે મનકે દુલારે;
થલીઆં મોતીયાં ભરકે અંગના ધરકે, સબસે.
પુકારે છત બોલતહું, હએ દિલકી ઇસીઆનકે બોલ ઉડે,
હમસે માંગકે લેવે દિખલાવે ધતીયાં.—
અયસો દિલાવર કૌન હય લડાઇ પર જો જાવે,
નગરી નગરી અંધ્રા જાકે જો બહાદુરી દિખાવે.
કૌન ગુનીબન મેરે લીએ જાનકો ખપાવે,
નયા રંગ મયકા દિખલાવે ધતીયાં—(સબકાસર ઝુકાના.)

તહતુલ લફ્.જ.

ખુરારૂ—રહો સલામત હમેશા સરપર સદા હો યેકબાલ તેરા યા પર
તુમ્હારા ફરમાન સુનકે સરપર બહાદુરોને ઝુકા લીએ સર
મગર રહે બન્દા જમીંના એફકર, કરેગા કુરબાન સરકદમપર.

ગાનઃ૦

દીજે રજા મોહે કલ ન પડત, મનમે બસત એહી ગુમાન
અબ ન સુરત જીયા ન કરત, જાનનકી લીનો મનમેં દાન.
સુનત રહે તોરારે કહા, દંગલ તેરા શેરોંસે ભરા,
અહોત ગિનત સુરોંમેં જાન, સબને મનમેં કિનો રહે ધ્યાન.
દાહાકી દયાસે રજા જો પાઉં જીયરા ચાહે અભી જાઉં,
જંગ બના જીઆ તિલમિલાત અંધ્રા જાતેકી રંગ દિખાઉં.
રક્ત જુનોંકા રનમેં બહાઉં કહકી બાત આન સુનાઉં
મનકો ધીર ન આપે હમાર બસ રહી રહે ઉમગ જાન.

પીંકલ—(ખુદસે) ચલો રહે ખુબ કંસા મય તો બચા.

નવ.જર— મુસલ્લસાત.

અય લખ્તે જાન તુ હય મિલા સુઝકો જાનસે,
મંય જાં બલબ હુવા હુ તેરે ઇસ બયાનસે
બેટા રહે કયા સમઝકે નિકાલા જબાનસે

ખુશરૂ—ઇ.જ્જ.ત હય બાબાજાન સિંવા મુઝકો જાનસે
આયા હય ખુશ .ખુતન મંય શાહકે બયાનસે
હિમ્મતને હય ક.રાર કરાયા .જબાનસે

જહાંદર— અશ.આર
સમઝા મંય માલો.જરપે ફિદા તેરી જાન હય
ટુકડે.ાંકા સોને ચાંદીકે તુઝકો ગુમાન હય.
કિસ બાતપે ઘુમંડ તુઝે નવ જવાન હય,
જો તુને જાન દેનેપે ખોલી .જબાન હય.

ખુશરૂ—.કુરબાન શાહકે હુ.કમપે યહે મેરી જાન હય,
હરગિજ ન માલો .જરપે ફિદા મેરી જાન હય.
.ખામોશ સુનકે ગુમ જો યાં પીરો જવાન હય,
હિમ્મતને દિલકે જોશને ખોલી .જબાન હય.

જહાંદાર—આફરીં બાદે બરીં હિમ્મતે મરદાના તુ.

ગાના.
અયસો ગુન પાએ નિસદિન મુખપે અસર
તોરે પ્યારે નજર આએ—
માથે ચમકત નુસરત તોરે, જંગ બિના રયન
દાનાં તોહે ચયન ન આએ મરદી બરસ રહી.
તોરે જીયા બસ રહી બસ રહી અબી ઉત જાએ,
લલચાએ—

તહતુલ લફ્.જ.
.ખુતનસે દુર હય અમ્બર, કડી હય મન્જીલે અકસર,
તુઝે દરકાર હય રહબર, લે અપને સાથ ધોંકલકો.

ધોંકલ—અરેરે યહે કયા કહા કિસે સાથ કીયા, મેરા નામ કયું લીયા

જહાંદાર—કે યહે વાકિ.ફ હય રાહોંસે, બચાએગા બલાઓંસે,
હય યહે ભી સુરમાઓંસે, લે અપને સાથ ધોંકાલકો.

ધોંકલ—અય જહાંદારશાહ યહ ધોંકલ તાબે.અદાર હય, જાનેકો તેયાર
હય જાનેસે કયા .ઇન્કાર હય મગર,

શએર.
સાથ ગુલરૂકે મેરે જાનેકી હાજત કયા હય,
રહબરીકે લીએ, ધોંકલકી .જરૂરત કયા હય.

ઝરિયાઝત કરતે કરતે તો ઇન્સાન સારી દુનિયામેં ફિરતા હય ખુદા તક પહોંચ જાતા હય.

મુસાફર— મુસલ્લસ.

સ.હરાએ .અમ્બરી નહીં કુછ અયસા દુર હય,
ધોંકલકો સાથ હું ય્હે ભલા કબ .જરૂર હય;
મેરી મદદપે વોહ મેરા રબ્બે .ગફુર હય.

જહાંદાર—નહીં ગુલફ ય્હે તેરા ગુમાન હય. ઇન્કે સાથ સેનેમેં તુઝે કયા નુક.સાન હય એકસે દો હોતે હંય. ચલ અબ હમ તુઝે રૂ.ખસત કરતે હંય.

સબ— ગાના.

શાદમાન જાવે શાદહો સદા, શાહીયાં કરેં જાવેં,
ફતા.હ પાકે આવેં હોવે સદા ફ.જલે .ખુદા હામી
તેરા સુબ્હો સમા હય ય્હે દુઆ જાજા.
અફસરી સરવરી શાદ રહેના હે ખુદા તુઝે તુ,
જહાં હો જવાં શાદમાં કભી ન રહેને પાએ દુખો.
ભરા વોહ ખુદા વોહ ખુદા હો, તેરા રહેતુમાં તુ,
સદા હય દુ.આ હય દુઆ મુદુઆ મુદુઆ દિલકા પા.
અબતુના ફતહ પા પાકે આ જા જા.—

બાબ પહેલા. પરદા દુસરા.

મુકદમકી ઝોંપડી.

(મુક.દમકી ઔરતકા ગાતે હુવે આના.)

ઔરત— ગાના.

ખેડેકી બ.સીયા તીરીયા હુ રસીયા સુખસે રહું મંય
નગરીઆ—
અયસી શહરકી કુવડ હંય નારેં લાખ
રૂપૈયા બીગાડીઆ હીલકે તો પનીયા પીવન
નહીં જાઇએ, બયદી પસરકે સેજરીયા—
હમકું દોહા તનકી નારી સમદ્દીઆ ચુની જુમીસે

ગુજરીઆ. પીસું પકાઉં મંય કુદુરે છાતું ભર ભર
ઓ સારૂ ગગરીઆ—

મોરે અલ્લાહ કયસી ખ્વારી હય. તયને સારીયાં ઉમરીયાં એકતો બાલક ઘોડો હય. વોહભી ઇશ્વર શરીર અયસો ચંચલ અયસો રિજાલો. કમઅકલ દિનરાત ખેલકુદકા ગ્યાન હય. બાકો નાતો કુછ કમાઇકો અરમાન હય, નાખેતી બાડીકો ધ્યાન હય. (આવાજ દેના) મુરાદ હો મુરાદ મુરાદરે.

મુરાદ—(અંદરસે) હોરી હોરીમાં આયો આયો તનકદેર દારી રહ આયો (આના મુરાદકા)

ઓરત—બેટા રહે ખેલકુદ છોડ જા કુછ કામ નાએ આએકો દેખતો નન્પે નન્તે બાલક તીન તીન પૈયાકી કમાઇ ઘરત હય.

મુરાદ—હા કમાઇ કમાઇ પર જીયા ચરાઇ હય. તોહે ક્યા ખબર હમ ધ્યાન રાખતે હય કે નાઇ રાખતે હય. આજ સકારેસે જાએ કઢી તાએ એતી ઘાંસ કાટી હય. એતી ઘાંસ કાટી હય કે ઢેર લાગો હય. સાંઝે કો દિખાઉંગી કતે પૈયા લાત હું.

ઓરત—આજ તેંને ઘાંસ કાટી મોરે કમાવ બેટા તુ રોજ રોજ અયસી કમાઇ કરેગા તો મંય જલ્દીસે તેરા બ્યાહ કર લાઉંગી.

મુરાદ—મુરા બ્યાહ આહા આહા આહા મોરા બ્યાહ (હંસના)

ઓરત—બતા તો મુકતે પુલા બાંધે હય.

મુરાદ—અરી માં બહોત પુલા બાંધે હંય, બડે બડે દો બોઝ બનાએંગે એક મંય ધર લુંગા એક તુ હાટમેં બેચેંગે.

ઓરત—બલહારી બલહારી પરન્ત બતા તુ કહે હટે પુલા હંય.

મુરાદ—હાં ગિનતો જે કે નવ કે ઉપર પાંચ ધરે તો કિતે આએ હુવે.

ઓરત—નો પર પાંચ ધરે તો ચોદા ભએ

મુરાદ—ઓર ઇનમેં સાત ઘટાએ.

ઓરત—તો જી સાત રહે ગએ.

મુરાદ—નાંહી નાંહીં ઓર અબ ઉનપર આઠ ધરે તો.

ઓરત—પનરા ભએ.

મુરાદ—પન્દરા ભંએ અચ્છા અબ ઇનમેં દોતો છોટે હંય. ઇન્હેં મત ગિનો ઔર ચાર ગોરધન કાટકે ઘર ગયો હય. ઔર તીન સાંઇકે હંય.

ઔરત--તો તુને ક્યા કીયો હય. અરે દો છોટે ચાર ગોરધ કે તીન સાંઇકે જે તો પુલા તો નિકસ ગએ અબ પન્દરા મેસેનેઃ નિકસે તો છે પુરેતેરે રહે.

મુરાદ—(ધીમી અવાજ઼સે) નાઇ તો છે નાહીં વા મેં બી તીન ઢા રમસાકાકે બાવાકે હંય. (ખુશ હોકર) ઔર માં સકારી બનીયા આય રહા. દરસે મંયને પૈયાકે ગુડ઼ લેકે રહે ખાયો તો યું તીન પુરે વાકો ચલે જાએંગે.

ઔરત—તો તેરા ક્યા રહા. એકભી નહીં બચા. પાઇ પુરાપે સાચકો પૈયા લાયગા. પાઇ સાહબસે બોઝ બનાએગા. બારા બરસ દિલ્લીમેં રહે ઔર ભાડ઼ ઝોંકા. સારે દિન ઘાંસ કાટી સાંજકો હાથમેં તિનકાભી નહીં (અન્દરસે શોરો ગુલકી આવાજ઼ આના.)

લોગ—મારમાર રહે ગએ રહે ગએ દેખ જાને ન પાએં.

મુરાદ--અરે કોન હય કોન આયા કિસે માર.

ઔરત--અરે મુરાદ ભાગ. ફિર વોહ જંગલી જનાવર આગએ ભાગ ભાગ.

મુરાદ—હો હો તીન ચાર હય ભાગે જાતે હય. વોહ ગએ વોહ ગએ. (ખુશરૂકા તીરકમાન લીએ આના.)

ખુશરૂ— અબીયાત.

કયું બાઇ કોઇ સુનતો ખબરકો નહીં આયા,
ઉન મુજી઼ચોંકે ગોલકો હય મંયને ભગાયા
સબ માર ચુકા ચારને પર મુઝકો થકાયા.
જ઼ખમી તો હય ઇન ચારોકોભી મંયને બનાયા.

મુરાદ—જી ક્યા સાહબ ક્યા બોલત હો તુમરી ફારસી મોરી ફમદમે આય આઇ જાનેકા ગીડ઼ગીડ઼ સુનાઇ.

ખુશરૂ—મીયાં લડ઼કે સુન એક બુરા જાનવર હોતા હય. જો આદમી ઢોર ખેતી બાડ઼ી સબ ખા જાતા હય. ઉસકે બડે બડે દાંત હોતે હય.

મુરાદ—સાહ.બ સુનો વોહ જો પેડ: હયના ઉસકે ઇધરકો હોકર નિકલકર સામનેકી તરફ જાકર બા.જુ બા.જુ ચલો તો પીછે ફિરકર યું તુડ.કર .જરા ખડે. હોકે જો પુરબકી તરફ દેખો તો પરછમકે બાએં એક ખડા. હય. ઇસકે ઉપર દ-ખનકો મુહ કરકે પહાડ.કી તરફ સીધે ચલે જાવ બસ દો તીનતો દસમેં ભાગ ગએ હય. ચલો મંય બાતાતા હું.

ખુશરૂ—કયા ઉલ્લુકા પઠ્ઠા હય. કયા પતા બતાતા હય ઔર ફિર સાથહી ચલને કોભી મુસ્ત.એદ હય.

ઔરત—અરે કહાં મરનતાએં બલાકે મુંહમેં જાત હય લોટ ઇધર આ (આના ધોંકલકા.)

.ખુશરૂ—અહાં ધોંકલ પહેલવાન સાહબ આપ કહાંથે આપ તો અયસે માથસે ચમ્બત હુવે જયસે ગધેકે સરસેહીં.

ધોંકલ—ગુલર કુછ ન પુછ ભાગતે ભાગતે હય. ફુલ રહા હય. ધોં-કલ અપને .હવાસ ભુલ રહા હય.

મુરાદ—આએ જે મોટલમાયા કતેસે આએ અરી માં માં દેખતા સર તો દેખ જયસે નારીએલકા :ગોલા ઔર આંખેં જયસે દીવારમાં છેદ અહાહાહા નાક જયસે રોટીપર ભુના બયગન રખ્ખા હય ઔર તો.જર કયસે કુલી હય. જયસે ધીકા કુપ્પા.

ઔરત—અરે ચુપ ચુપ.

ખુશરૂ— ગાના.

કરી મદદ ન આનકે આપને, આજ અકેલા બનમેં
ફીરત ચુન ચુનકે સગરે મારે—
મગન મગન ડોરૂં જંગલમેં જંગ કીએ ભુન મારે,
મારે મારે, દીખાવ ધોંકલ તુમ મેરા સંગ યું, દેત સાથ.

ધોંકલ— મુસદ્દસ.

લીયા હય માલો .જર મયને તલતુફ તુઝકો પાના હય,
તો ફિર કિસ વાસ્તે બહેરે મદદ ઉનકો બુલાના હય;
ઇસીમેં નામ હય તનહા જવાં મરદી દિખાના હય.

.ખુશરૂ— અશ.આર.

રહે રાસ્ત હય .જરતો મંયને પાયા હય બે શુમાર.
પર સાથ મેરે તુભીતો આયા હય નામદાર.

દો ચાર ભુન મય લાતાહું મંય ઉન્કો ઘેર ધાર
આએ જો તેરે સામને કરના તો ઉન્પે વાર.

ઘોંકલ—પંચ રહતુમાં હું મુઝસે ન.રખ ઔર આર જુ,
મતકર મદદકે વાસ્તે કુછ મુઝસે ગુફ્તગુ.

મુરાદ—અછ હુ.જુર જે ફુલો ફુલો કા કુદોલતનકી ગઠડી બાંધલી હય. કા છુપાવ હો બતાવ.

ઔરત—અરે તેરા નાસ જાએ તુનાઇ ચુગા કોઇ મુંહપે થાપડ મારેગા. દાંત નિકલ પડે ગે.

ખુશરૂ—બસ તો ઠહેરો યહાં મંય આતા હું. તે.ગસે સબકા સર ઉ.ડાતા હું વ્હે ભુન જાનવરોંકે દાંતકી નશાની હય. દરબારમેં જાકર દિખાની હય અબ આવકે જી.મ્મેં ઇન્કી નિગેહબાની કરની .જુરૂરી હય.

ઘોંકલ—હાં ઇન્કી નિગેહબાની મયને અપને જીમ્મે લી હય. ઇસમે ક્યા આનાકાની હય.

ખુશરૂ—હિ.ફાજતપે કરો અચ્છા હોશીઆરહો. દાતોંસે .ખબરદાર રહો મય જાતા હું [જાના]

ઘોંકલ—હિફા.જત કરો ઠહેરે રહો ક્યા ઇસકે બાપકા નોકરહું જો ઇસકા .હુકુમ સુનું વ્હે ચાર દિનકા બચ્ચા ફતેહમન્દ હો ઔર ઘોંકલ નામવર હોકર જીલ્લત પાએ ઇસસે બહેતર હય કે .જહર ખાએ ડુબ જાએ મરજાએ અબ મુના સિબ હય કે ઇસસે મિલ જાવ દુશમનીકી દોસ્ત રગે દોસ્તીમેં દિખાઉં ઇસકા લહુ પીઉં કભી ન છોડું (ખુશરૂકા ચન્દ દહે કાનીયોંકે હમરા આના.)

મુકદ્.મ—અય બક્તાપર પહેલવાન તેરા પ્રાંન થકાનસે હલકાન બયોહય. જાએ તાંએ હમ તેરે જીયા બહોતકા સામાન કીયા હય,

ઘોંકલ—(.ખુદસે) વ્હે .ખુશામદી કુત્તે કહાંસે નિકલ આએ.

ખુ.શરૂ— **મુસદ્દસ.**

મેરે મહેરબાનો નહીં વ્હેભી કમ,
જો તુમ મુઝસે બરતે હો ઉલ્ફતકા દમ.
મીલેંગે ખુદા ચાહે ખુદા ચાહે ફિર તુમસે હમ.
મુઝે દો ર.જા બસ કરો અબ કરમ

મુસીબત તુમ્હારી કુછ દુર હય,
ખુલન પહોંચના મુઝકો મન્જુર હય.

મુકદ્દમ—હમારી ખુસીથી કે હમરે ગરીબ ગામમેં આપ નેકનામ ફિરમાસ મુકામ કરતે ઔર જો કુછ કામકાજ દાલદલીયો બન આતો હમ હાજર સુબ્હો શામ કરતે

ધોંકલ— ઔર જયસે મંયતો મરહી ગયા હું મુઝે કોઇ પુછતા નહીં કયા ઇન્હેં સુજતા નહીં.

ખુશરૂ— શએર.

મહેમાનીસે જો કરતા હું મંય ઇન્કાર અભી.
જલ્દ જાના હય મુઝે જાનેકો તૈયાર અભી

દહેકાની— ગાના.

ગો સંઇયાં બનાએરે નગરીયાં ગુન પાએ.
સાબાસ સાબાસ મોરે દિલાવર
સરસે ટાલી બલાએરે—

ખુશરૂ ઇન્સાંકો ઇન્સાં કાં હય દર્દ લાઝીમ
હમ ઉસે હંય નિભાએરે.

દહેકાની સાબાસ સાબાસ હીમ્મત તોરી
દાતા રાખે બનાએરે—

ધોંકલ—ઔર શહદકે ઉપર મખ્ખી ઘુમી યહ કહાવત બનાનેવાલે કાભી શાબાશ.

મુકદ્દમ—અચ્છા હમારે ગાઉંકી થોડી અંગુરી સરાબ ઔર હિરનકી કબાબ હાજર હંય પીયો ખાઓ ઔર ચલે જાવ. (દહેકાનીયોંકા શરાબ દેકર ચલે જાના)

ધોંકલ—કયા કયા અબસે ખુશરૂકે આગે ઝુકાએ સર ઇન્હી સબકે સામનેતો ખડા મંયભી થા મગર મેરી તરફતો એકનેભી નહીંકી નજર.

ખુશરૂ—દોસ્ત ધોંકલ આપ જરા નોશ ફરમાવ ખાવ પીઓ ઔર ચલો.

ધોંકલ—હાં કમસે હોંટ ખુશ્ક હો રહે હંય જબાન પર કાંટે જમ રહે હંય [શરાબકા ગલાસ ભરકર] આજ પહેલુમેં ચાહે હાલ નહી. મગર પીના કુછ મના નહીં નહી અફસોસ ખુશરૂ

દુનિયામેં દો ચીજકા સાથ હય. અગર વ્હે સાથ હય
તો .ખુશીકી બાત હય. ઇદકા દિનભી .ગમકી રાત હય.

ખુશરૂ—નામદાર ધોકલ વોહ કૌનસી બાત હય જીસ્સે લુત્ફે હયાત હય.

ધોંકલ—હાં ઇસમેં એકતો હમારી પેશે ન.જર હય. ઔર દુસરીકા .ખયાલ દિલપર હય.

ખુશરૂ—કયા શરાબ

ધોંકલ—જી જનાબ વ્હે શરાબ (મુંહ ફેરકર) અબ લીયા કોઇ દમ જાતા હય.

ખુશરૂ—તો ઇસકા જોડ કબાબ હય વોહભી મૌજુદ હય.

ધોંકલ—વ્હે જોડતો ખરાબ હય. ઇસ્મે કયા લુત્ફે શબાબ હય ઇસ્સે તો ઇજતે નાબ હય.

ખુશરૂ—તો કબાબ કે સિવા ઔર કયા જનાબ હય.

ધોંકલ—નવજવાન શરાબતો આફતાબ હય ઔર વોહ દુસરી ચીજ માહતાબ હય મુંહફેરકર અબ રાહપર આતા હય.

ખુશરૂ—વ્હે કયા .હિસાબો કિતાબ હય આફતાબકા જવાબ માહતાબ હય.

ધોંકલ

શ.એર.

પહેલુમેં માહતાબ હો દોરે શરાબ હો
જબ દોનોં સામને હોં તો લુત્ફે શરાબ હો.

ખુશરૂ—તો જલ્દી બતાઇએ વોહ માહતાબ કયા હય જીસ્સે શરાબકા મ.જા હય.

અશઆર.

અય ગુલ એ.જાર ફુલકીસી તેરી શાન હય
ઇસ દર્દ દિલસે આજ વ્હે બોલી. જબાન હય
મરજાયગા વોહ પેડજો પાની ન પાયગા,
બરબાદ નવજવાનીકો કરકે ન પાયગા.

ધોંકલ—ગુલરૂ મુઝે તેરી ઇસ નવ જવાની પર રહમ આતા હય કે તુ અયસા જવાન ઔર જવાનીકે લત્ફસે અન્જાન

ખુશરૂ—

શએર.

અભી હંય બચ્ચે શબાબો લુત્ફકે દિન આતે જાતે હંય,
જવાનીકી મ.જા કુછ કુછ અભી હમ પાતે જાતે હંય.

ઘોંકલ—આપકા તોડ જયસા કદ લમ્બા હો ગયા ઔર અભી જવાનીકે દિન આએંગે અબ કોઇ દિનમેં બુઢાપે ખાન મુંહ દિખાએંગે ફિર આપભી હમારી તરહ હો જાએંગે.

મુસદ્દસ.

દીવાના હોશ સીખ તેરા કયસા ધ્યાન હય,
ઔરતકો જોર કરનેમેં મરદોંકા શાન હય.
દીલ દુસરી જુઆતકા કભી તુજકો ધ્યાન હય
સરદારી જનપે પાસ તો તું પહેલવાન હય.
જંગલ હય રહે મગર તેરી મરજી જો પાઉમંય
પરીયોંકા આજ દસનગેહ જમગટ દિખાઉં મંય

શએર

યહે દસ્તેપુર ખતર હય કામ કયા યહાં નાઝનીનોંકા;
તઅજ્જુબ હય કે જમઘટ ઇસ જગેહકો નાઝનીનોંકા
મંય સમઝા આપ શાયદ હસતે હો મુઝે છેડતે હો

ઘોંકલ—નહીં હંસી નહીં કસ તલવારકી કસમ દિલલગી નહીં અગર બાવર ન હોતો ઉઠો અભી દેખલો મેરે સાથ ચલો જાનેકો તૈયાર હોના.

શએર.

ઇસ મુલ્કસે કરીબહી સરહદે ચીન હય,
ગોયા વોહ રશ્કે બાગ જહાં સરજમીન હય.

કુબ્ત.

એક નાઝનીં નાજુક અદા સૌ નાઝનીં જરપર ફિદા,
મહેરો હસીનો દિલરૂબા, હુસ્ન ઉનકા શાને કિબ્રિયા.
ખુશરંગ મુખડા ચાન્દસા ગુલ ગાલપર ગુલ ખા ગયા,
આંખે વોહ આહુ ફિતનાઝા જુલ્ફેં સિયાહ કાલી બલા,
સીના ગઝબ ઉભરા હુવા જીસ્મે જવાનીકા મઝા,
રફતાર વોહ કહરે ખુદા હરગામ પર મહેશર બપા.
સદહા ખવાસેં સાથ હય, હાથોંમેં ઉનકે હાથ હંય,
કરતે મઝા દિનરાત હંય, મોસમ હય ઉનકે અયશકા.

ખુશરૂ—કયા યહે સચ્ચી તઅરીફ હય બસ અબ મંય જીયાદા નહીં સુન સકતા.

ગાના.

દેખો જાઉં સુંદર નાર ભઇયાં, મોરા જીઆરા.

લલચઇઆં—

ચંદ્ર બદન સુન સુધ ન રહત હય.
જીઆરા કરેત નહીં અબ સુખ એક પલ, ધુન
મન બસતન રૂકતકા હુકે બલ, ચમનમેં અબ

જાઇઆં—

ચમનમેં જાઉં દેખો પરીયોંકે ઉહાલાઉં,
નારી જો નિરાલી પાઉં, તુરેત ફસાએ લાઉં.
મોરે મન અબ ભઇયાં, ઉમંગ રંગકી દિખાએકે
રીઝાએ લાઉં જલ્દી મંય જાઉં જાઉં.
ઉન્હોકો ભુલાએ લાઉં, શાહાકો નઝર દઇઆં—

ખુશરૂ—બસ અબ દેર ન કીજીએ દિલ બેકરાર હય, જલ્દ બતાકે વોહ કિધર સબ્ઝા ઝાર હય.

ધોંકલ—ચલીએ ચલી વ્હે સામને રસ્તા હય, બન્દા ભી આતા હય (જાનો ગુલરૂકા) અબ દેખો મેરી ફતેહ ઇસકી શકીસ્ત હય. ફિલહાલ મેરે જીનેકા બન્દોબસ્ત હય. માઅલુમ હોગા કૌન કોન ફસ્તા હય. (જાના ધોંકલકા.)

બાબ પહેલા. પરદા તીસરા.

જશનગાહ.

(શહ.જાદી .હસીનાકા મ.એ દાયા બયઠે દિખાઈ દેના.
ગાના સહેલીયોંકા.)

સહેલીયાં— ગાના.

મોહનીયાં સાહેસજ્બી મેરી પ્યારી હએ,
જોહરા જમાલ—
દિલમિલ ગુધાયાં હએ રંગ રચાતી
તુમ અપના મોહનીયાં દિખાઓ રંગ ગુલશનકી
લુટો બહાર—
ખીલખી કલીઆં હએ રંગ દિખાતી
તુમ પહેનો મોહનીયા પીન્હાંએ તુમ્હેં ચંપા
ચંબેલીકે હાર—

.હસીના—દેખો દાયા કયા કુદરતે .ખુદા હય યેહ જશનગાહભી .અજબ લુત્ફકી જાએ હય. હાલાંકે યેહ નાચો રંગ વતનમેંભી મયસ્સર હય મગર યહાંકા લુત્ફ મકાનસે કહીં બહ, કર.

દાયા—શહ.જાદી મેરી જાન તુમપર કુરબાન યહાં કીસી બહાર વ-વતનમેં કહાં યહાંકા લુત્ફ ઘરકે ચમનમેં કહાં યાં સબ્.જ .જાર હય. ફુલા ગુલ.જાર હય પ્યારી બહાર હય. સાદી દિનરાત હય ગુલ ખિલ ખિલાતે હય ખીલકર હંસાતે હય રંગ દિખાતે હંય. વહાંકી કયા બાત હય.

.હસીના—બલાકે શગુફા કુછ યાદ હય હમારે યહા રહેનેકી કિસક.દર મી.આદ હય.

શગુફા—મેરી જાન તુઝ પર વારી ઔર હું તુમ્પર બલિહારી યહાંકે જશ્નકી મુદ્દત ગુ.જર ચુકી સારી; અબ સિર્ફ બાકી હય દોરો.જ અય પ્યારી.

.હસીના—હંય યેહ મહીના તમામ હો ચુકા યહાંકા પુરા કંયામ હો ચુકા.

શાએર.

ખુદા ... ... મેં કબ નસીબ કરતા હય.
બરસમેં જીતા હય કૌન ઔર કૌન મરતા હય.

ગાના.

જબ સે સોકે શાદમાં: દિલ નિત રહત યાં: મદા,
ખાતા હય ન વતનમેં ચયન રહત તલમલા—
યહાં રહેને સેહેને ખેલનેકા નયાહી હય મંજા;
ગુલઝારમેં રહે રહે સાથ સંગ ગમન હુએ ખિલા—
નયે રંગ રંગોંકે હંય હોસલે: જીયા ઉમગ દુબાલા
નહીં વતનમેં અયસા રંગ, અયસા વલવલા—

દાયા—પ્યારી શાહઝાદી કયા યેહે દિન ફિર આનેવાલા નહીં ખુદા યેહે જશન ફિર દિખાને વાલા નહીં ચાર દિન પીછે ખુદા ચાહે તો ફિર રંગ હોગા. ફિર યહી જશ્ન યહી સાથ યહી સંગ હોગા.

હસીના—શગુફા જા દેખ ખાસા તૈયાર હુવા હો તો આરામ મહેલમેં દરતર ખ્વાન લગા (જાના સબ સહેલીયોંકા આના ખુશરૂકા તીરકમાન લીએ હુવે) હંય યેહે કૌન?

ખુશરૂ—હંય યેહે કહાં યેહે બાગ કિસ્કા જનાંન ખાના.

હસીના—ઓ અજબ ગીરફતા તુ કૌન યહાં કયસે ચલા આયા.

ખુશરૂ—એક પરીંદ જાનવરકા શિકાર યહાં મુઝે લાયા વોહ ફિડકર ઇધર આયા ઇસ લીયે મંયને ઇસ બાગમે કદમ બઢાયા.

હસીના—કયાં તું નહીં જાનતા કે યેહે બાગ કીસીકી મહલ સરાય હય.

ખુશરૂ—આપભી કયા અકલ મન્દો ઇસ બાતકા પુછનાહી ક્યા હય. અગર મંય જાનતા કુછ પયચાનતા તો કયસે આતા મંય મુસાફિર હું યહાંકે હાલાતસે કબ માહિર હું.

હસીના—માલુમ હુવા તુ અપની જાનસે બેઝાર હય.

ખુશરૂ—કૌન મેરી જાનકા તલબગાર હય મેરે હાથમેં તલવાર હય

હસીના—તુ જોહાકશાહે ચીનસે નહીં ખબરદાર હય.

ખુશરૂ—કયા યેહે જોહાકકા ગુલઝાર હય તો ખુદા મેરા મદદગાર હય.

હસીના— મુસલલસાત

લુત્ફ ઉસ બા.ગમેં આનેકા દિખાતી હું તુઝે,
પાસબાનોસે ગિરફ્તાર કરાતી હું તુઝે;
સયદ કરના ય્હે નિડર હોકે બતાતીહું તુઝે.

.ખુશરૂ—મુઝ .ખસ્તદિલસે હોતી હો બે.જાર કિસ લીયે,
દરબાંસે કરતી હો ગિરફ્તાર કિસ લીયે;
બેશાયદા ય્હે કરતી હો તકરાર કિસ લીયે.

મંય ખુદ જાતાહું અપને આનેપર પચતાતાહું સોચાથા કે ગુસ્તેકા થકા હું જરા દેર ઇસ બાગમેં આરામ કરૂંગા શિકાર પેલુંગા .કયામ કરૂંગા .ખબર કહીં ઔર આરામકી જા દેખલુંગા .ખતા મઆફ કરો શમશીરે .ગ.જબ ગિલાફ કરો.

હસીના—.ખતાતો પીછે દેખી જાયગી મગર ય્હે તો બતાવ કે

શ.એર.

.ગયરકે ઘરમેં નિડર હોકે ય્હે આના ક્યાથા,
ઔરતોંકે તંઇ ખન્જરસે ડરાના ક્યાથા.

ખુશરૂ મુસલસ

કયા જાન હયે મેરી કે જો .ખન્જર દિખાસકું
ઔર તુમકો તુમ્હારેહી ઘરમેં ડરાસકું.
અયસા કભી .ખયાલભી દિલમે ન લાસકુ

આપને ઇસ વકત કુછ અયસાહી ફરમાયાથા જીસ્પર મુઝે તલવારકા ખયાલ આયાથા.

શએર.

ય્હે કામ મુઝસે જાનકે હરગિ.જ નહીં હુવા,
શરમીન્દા અપને આનેપે હું લીજીએ ચલા.

.હસીના—અપના નામ તો બતાવ કૌન હો કહાંસે આતેહો કહાંકે ધ્યાન હય. કહાં જાતે હો કિધર મકાન હય.

.ખુશરૂ— શએર.

.ખુતન મેરા વતન હય, વાંકા અદના પહેલેવાં હું મંય.
હંય .ખુશરૂ નામ ઔર નવ.જર ઘરાનેકા જવાહું મંય.

હસીના—અચ્છા અગર તુમ મુસાફિર હોવો.

અશઆર.

બયઠો આરામ કરો સબર કરો બરસરે આબ,
ભેજદી જાએગી કુછ આપકી .ખાતિરભી શરાબ;
હમ મુસાફિરકી મદારાત કીયા કરતે હંય,
ઉસકો આરામ બહર તોર દીયા કરતે હંય.

.ખુશરૂ—ફિર બન્દેકી મદારાત ક્યા જુરૂર હય. બન્દા તો પુર .કુસુર હય.

હસીના— મુસલ્લસ.

દુનિયામે મહેમાંકી તવા.જો .જુરૂર હય,
.ખુદ મહેમાં નવા.જીસે રબ્બે .ગફુર હય.
આંખે ચુરાના .ખુલ્કો મુ.હ.જ.જીબસે દુર હય.

.ખુશરૂ.—જીતો મંય આપકે ઘરકા કોઇ મહેમાન નહીં.

હસીના.— શએર.

હમભી તો હોશીઆર હંય અયસે કોઇ નાદાન નહીં,
ઘરમે તો આય હો ઔર કહેતેહો મહેમાન નહીં.

.ખુશરૂ—જો બે બુલાએ આય કયા વોહ મહેમાન કહેલાય.

હસીના—આપહી કહો જો ઘરમે આય વોહ મહેમાન ન કહેલાય ઔર કોન કહેલાયા જાય.

.ખુશરૂ—વોહ તો મહેમાન ન કહેલાય.

હસીના—અગર કોઇ અન્જાન ચલા આય તો કયા નિકાલા જાય મારા જાય નહીં અયસા નહીં હો સકતા.

ગાના.

તુમકો સમજકે મુસાફિર અન્જાન (એજી)
હમને સ.જાસે મુંહ મોડા.—તુમકો.
જુર્મ તુમ્હારે દિલસે ભુલાએ
બ.ખ્શી તુમ્હારી .ખતા ઔર છોડા—તુમકો.
ન કરો રંજ જરા ઠહેર રહો યહાં
હમારી ખુશીસે આજ રહો કોઇ દમ કરો કમ,
સફલ રાહકી સુનો નહીં .જ્યાદા ઠહેરના.—તુમકો.

.ખુશરૂ.— ગાના.

આજ આપ બા.ગમે જો હમપર મહેરબાંની યું ફરમાતી હો,
આતાહું જરા ઘોડેકો બાંધું કરમ કરો .જરા જાનેદો.
પાઓ આપભી સદા આદમ્યની, તરસ .ગરીબોંપે જો ખાવી હો.
(જાના .ખુશરૂકા .હસીનાકા દેખતે રહેના. દાયાકા આના
ઔર .ખુશરૂકો દેખકર.)

દાયા—(ખુદસે) ઓહો યહે ક્યા કુછ હાલમેં કાલા ન.જર આતા
હય. યહે કૌન બા.ગસે બાહેર જાતા હય. (.હસીનાકે
ન.જદીક જાકર) કયું પ્યારી .હસીના મેરી કયું ચુપકી
ખડી હો કયા આજ કીસી અપની સહેલીસે લ.ડીહો.

હસીના— શએર.

નહીં તો દાયા કીસીસે નહીં લ.ડીહું મંય,
બહાર દેખ રહી બહી બા.ગકી ખ.ડી હું મંય.

દાયા—કુછ શરમાઇ હુઇ હો લહેજાઇ હુઇ હો દિલ દિલમેં મુસ્કરાતી હો હોંટોંમેં હંસી દબાતી હો મંય સદકે મંય
બલીહારી મેરી જાન વારી ચહેરા દમ બદમ રંગ બદલાતા
હય. ઇસ લીયે મેરા જીભી મચલતા હય. મગર મંય
અપની .જબાન રોકતી હું તુમ્હીકો ટોકતીહું.

.હસીના— શએર.

નહીં તો દાયા નઇ બાત આજ કોઇ નહીં,
બસ ઇતની બાત હય કે આજ શબકો સોઇ નહીં.

દાયા—હાં યહે તો જાના નીંદકા બહાના મંયને માના, મગર અબ
સાફ બતાવ ન છીપાવ ન શરમાવ .ખોફન ખાવ.

.હસીના— મુસદસ.

ભલા વોહ બાત ક્યા શરમાનેકી ઔર ખોફ ખાનેકી,
મેરી તુમ મહેરબાંહો બાત ક્યા તુમસે છુપાનેકી.
મુસાફિર એક યહાં આયા ક.ગીચેસે આબો દાનેકી,
ઇજા.જતદી ઉસે મંયને યહાં આરામ પાનેકી.
ગયા બાહિર વોહ ઘોડા .બાંધને અપની સવારીકા,
વોહ થા અન્જાન .ખુદ ક.ાયલ હુવા ત.કસીર હારીકા

દાયા—પ્યારી જાહ.જાદી.

શા.એર.

વ્હે ઝા.લીમ થા તુમ્હેં ફોરન સિપાહીકો બુલાનાથા,
ગિરફતાર ઉસકો કરનાથા .કયદ ઉસકા ઠીકાનાથા.

.હસીના—પહેલે તો મંયનેભી વ્હે ચાહા.

દાયા—મગર ફિર કુછ ઔર સોચી.

.હસીના—ફિર મુઝે .ખયાલ આયાકે,

શાએર.

કિસી મુસાફિર બીચારેપે ાસતમ કયા કીજે,
બે ગુનાહોંપે ભલા તે.ગે અલમ કયા કીજે.

દાયા—શાબાશ લ.ડકી .ખુબ મુઝે બાતોંમેં ઉડાયા જીસ બાતકી અસર નથી ઉસે બનાયા ઔર જો કહેનેકીથી ઉસે છુપાયા.

.હસીના—કયા કયું તુમ બાર બાર પુછતી હો (હંસકર) બસ ઔર કોઇ બાત નહીંથી.

દાયા—કહો કહો મત છુપાવ બેટી અયસા નહો જો નાદાનીસે કોઇ બુરી ભલી બાત કર બયઠો ફિર લયનેકે દયને પડે.

.હસીના—અબ મેરી પ્યારી દાયા બેશક વ્હે .હાલ મંયને તુમસે છુપાયા મગર.

મુસદસ.

અબ મહેરબાન માસેભી મુઝ સિવાહો તુમ,
હરદમ મેરી શરીકહો સાથી સદા હો તુમ;
મહરમ હો રા.જદારહો ઔર રહનુમા હો તુમ.

દાયા—મંય નિસાર મંય કુરબાન સુનું તો સહી કયા બાત હય.

.હસીના— ગાના.

મહેરબાંન જાન ભઇ બઓરાની સુખબુધ હય બીસરી,
ચયન નહીં જીકો બિન જાના મીલે.
બસ તરસીઆ છબ પ્યારી મનરી—મહેરબાન.
બસા જીયરા રસીયા મન મોહન:લાગીરે મોરે બરછી,
નયનાકી વાર ચુકી સબ તન મન ઉનપર.
જાન જાવત ઉન બીનરે હમરી.—મહેરબાન.

દાયા—ચુપ ચુપ,

મુસલ્લસ.

બાવની હસીના ખામોશ ખામોશ.
કર અયસે સખુન દિલસે ફરામોશ;
પડે ઇસ ઇશ્કકી સુરતપે પાપોશ.

નીગોડે ઇસ મુવે દીવાના પનકા નામ ઇશ્ક રખ્ખા હય. ખાક પડે ઇસપર બસ કુછ હાસિલ નહોગા. આબરૂ જાયગી, રૂસવાઈ હાથ આયગી.

હસીના— મુરબ્બા.

અબ તો રહે મેરી જાનભી જાએતો ગમ નહીં.
ફિતરતકા જામ તલખ હય તો ઇસમે સમ નહીં.
એ આબરૂએ ઇશ્કકે ઇજ્જતસે કમ નહીં;
ઇજ્જતકે વાસ્તે ઉસે છોડે વોહ હમ નહીં.

દાયા——શહજાદી અગર તેરા બાપ સુન પાય તો કયા આફત આય રહે જાન રહે યા જાય પ્યારી બહેતર હય જો તું બાજ આય.

હસીના—મા બાપસે છુપાના કયા દુસવાર હય બસઃતેરી મદદ દરકાર હય. ઇસ બાતમેં તુહી મેરી ગમખાર હય. તુ હમેશાંસે મેરે દિલકે સાથ હય અબ મેરી લાજ તેરે હાથ હય.

દાયા—બોલી શાહજાદી બાવલોં જૈસી બાતે ન કરો હોશ પકડો. મેંય તેરી તાબેદાર હું મગર સમઝાતી બાર બાર હું ઔર વોહ મુવા હય કૌન જો બાગમેં ચલા આયા ઉસે કીસીને ન રોકા ન ટોકા.

હસીના— મુસલ્લસ.

નહીં વોહ કોઇ અયસા વયસા જવાં;
વો નવજર ગ્નરાનેકા હય પહેલવાં;
હય નામ ફિરત ખુદ્દર ખુતન હય મકાં.

દાયા—હાં ખુતનકા નામ અબ્બાદકી અતાન વોહ તો દુશમને જાન હય. તેરા કિધર ધ્યાન હય દુશમનસે તુઝે મુહબ્બતકા ગુમાન હય.

હસીના—પ્યારી દાયા કયા કભી લોગ દુશમન હોતે હંય સભી બદજન હોતે હંય.

ગાના.

ગ્યાન ધ્યાન બસત રહી અબતો મનમેં ઠાન લઇ,
જીયાકા ભોળી જાન મીલા હય, મનકી આશા પાસે રહી;
.ખુશરૂકો લેજાવું સંગ. વતન મગન રહું અપને ચમન.
હોવે ચમનમે ઉસસે લગન જીયાકે જાવે રન્જો મહન.
બતીઆં કરકે જીયા લે આઉં, અપના પીઆ મંય વાકો બનાઉં.
શાદહો શાદ દિલકા .હાલ મનમેં સોંચ કરત રહી.—ગ્યાન.

દાયા— ગાના.

જાનો ન પ્યારી તુમ નાદાન ચીનમેં તોરી હુઇ હંસી અય સુંદરીયા જાન
દેખ તેરા પગારા બદ ખાદિયે નામ તિહારા;
અયસે હુવે ફિર નિસ્તારા મતકર ઇસે ધ્યાન.

હસીના—પ્યારી દાયા અબતો મેરાજી ઉસપર આયા અબ મુઝપર કરમ ફરમાવ .કદમ બ.ઢાવ આખિર જાવ બહોત દર હુઇ દેખોતો સહી કહીં ચલા તો નહીં ગયા કીસીસે .ખોફ ખાતો નહી ગયા.

દાયા—તુમ અપની નાદાનીસે બા.જ નહીં આતી હો વોહ બાત કહી જાતી હો જીસમેં બદનામી હય. જીસ્કા અન્જામ બદનમી હય.

હસીના— મુસદસ.

નાકસેહકી પન્દસે વ્હે મુહબ્બત ન હોગી કમ,
બલ્કે વ્હે ઇસસે ઔર સિવા હોગી દમબદમ.
મંય મીન્નતસે વ્હે કહેતી હું જા અબ બ.ઢા .કદમ,
મીઠી જબાંસે બોલીયો તુઝકો મેરી કસમ.
મંય સદકે. બાતોંમેં તું જરા લમાના ઉસે.
અચ્છી મેરી ખિલાઇ બુલાલા .જરા ઉસે.

દાયા—.ખયર બે સબ્ર નહો હવાસ ન ખો તુમ અંદર જાવ મંય ઉસે બુલાતી હું ઔર કીસી મોકેસે ઇસ્કા સિલસિલા હલાતીહું.

હસીના—અચ્છા મંય જાતીહું મગર :અચ્છી દાયા દેખના તુમ ઉસે બુલાના બિઠાના અયસા કામ કરના બસ બા-તોમે રામ કરના. (જાના હસીનાકા દાયાકા ત.અ-જ્જુબ હોના)

હાયા—સચ હય.

મુસદ્દસ.

હમ.જોરકો ય્હે ઇશ્ક .જબરૂ દસ્ત બનાએ,
ઔર ગુંગોકો ય્હે દુનિયા મોહબ્બતહી સીખાએ.
ઉસ્કત વોહ કરીશ્મા હયકે રોતોંકો હંસાએ,
બુ.જદિલકો દિલાવર કરે શેરોંસે લ.ડાએ.
અંધોંકે હય બસ .ઇશ્કને મનજીલપે લગાયા;
ઔર અચ્છે ન.જર બા.જોકો હંય કોર બનાયા.

(.ખુશરૂકા આના હાયાકો તનહા બા.ગમેં દેખ ત.અજ્જુબ હોના.)

.ખુશરૂ—હંય વોહ માહરૂ કિધર નિકલ ગઇ હયા ઉસ્કી અયસી સુરત બદલ ગઇ ય્હે કોઇ તિલીસમાત હય કયા બાત હય.

હાયા—ઓહો મંય અભી જીનકા .જીક્ર સુન રહીથી વોહ આપહી હય આઇએ આઇએ તશરીફ લાઇએ.

.ખુશરૂ—મંય પહેલે યહાં આયા તો સિવાય શાહ.જાદીકે કોઇ ન.જર નહીં આયા મગર અબ તુમ્હે પાયા તુમ કોન હો યહાં કયું ખ.ડીહો.

હાયા—મંય .હસીના શાહ.જાદીકી કહેલાઇ હું યહાં એક કામસે આઇ હું.

મુસદ્દસ.

શાહ.જાદી આજ ખાતીથી જબ બા.ગકી હવા
કહેતીથી આજ તા.જા યહાં આઇ હય હવા.
ન.જ.જારા વાં ચમનકા કુછ અયસા અસર હુવા,
હંસતેહી હંસતે ઉન્કોતો સકતાહી હોગયા.
આંખોંથી સયરકે લીયે ખ.જ મુરદા હો ગઇ,
અફસોસ દિલસી ચીજ વોહ ગુલશનમેં ખોગઇ.

.ખુશરૂ—તુમ્હારા ફરમાન દુરૂસ્તો બજા હય મુસ બા.ગકી અયસી ફિ.જા હય મુજપર ભી યહી .હાદિશા ગુ.જરા હય દુરસે જબ ય્હે બા.ગ ન.જર આયા તો જી ભર આયા કદમ રખતેહી સબ્રોહોશ ફરામોશ હો ગયા મેરા ભાગભી ખો ગયા.

હાયા—અજી વાહ.

ગાના.

જાઓ જાઓ સાવરીયા મુખ બનાવાઓ,
આએ ભલે ચોરી લગાઇ હમે .ખુબરા.હત પાઇ.
દિમમેં તો શરમાઓ—જાઓ જાઓ.
ચમન ચમન ફુલન બતલાએ ખુરા તુમ
સબકો બતાએ, નરગીસ ખીલી દિખલાએ;
બનીયાં ના ભલાએ બનાએ.—જાઓ૦
તુમ તો ચોર સબ્હીકો બોલન લાગે, સમઝે,
જનાબ એ બાત કહી હમપર, એજી હમે .ગમ કયા;
હએ હમતો હએ ચેરીઆં શાહ.જાદીકો જાને,
સબએ સુનાઓ—જાઓ જાઓ.

.ખુશરૂ—ક્હે તુમ્હારા .ખયાલ હય.

મુરબ્બા.

ન મુઝે તુમસે .ગરજ ઓર ન શાહ.જાદીસે કામ.
મુઝકો તો લેના હય ઇસ બાગમે થોડા આરામ.
તુમને જો જાનેકા કુછ મુઝમે નિકાલાથા કલામ.
અયને દિખલા દિયા મુલાકાત તુમ્હેં પાક તમામ.

હાયા—આકો .ગ.જબકે હોશીયાર હો ભાગા વક્ત.હ પુરે ઓસારકો ક્હે તરશરી તુમ્હારાહી વ.જબ.મે આઇ હય. યાકીસી ઓરતેમીં પાઇ હય.

.ખુશરૂ—તુમ્હ[illegible] .કદર [illegible] તો [illegible] કરવાઇ હએ વને કયા [illegible] ઓર કહા [illegible] હય.

હાયા—મગર [illegible] .જાદીકે મુન [illegible] દીલકી [illegible] ઓર ચોર કહીં તુમ્હારે હાથ આયે.

શા.એર.

તો પાતો ઇસ કદર દોલત કે માલામાલ હો જાતે,
ન લે ફીર નામ [illegible] કે ચોર ખુશ [illegible] જાતે

.ખુશરૂ—[illegible] મુઝે [illegible] જ.જાદકી ફીક બડી હય તલાશ [illegible] જાયગા અગર કહીં શાહ.જાદીકા માલભીં હાથ આએગા કયા મુ.જાયકા હય ફિદાયા જાયગા મસલ હય અવ્વલ .ખ્વેશ બાદહુ દરવેશ (.હસીના મએ સહેલીયોંકે શરાબ લીએ હુવે આના.)

હસીના—(.ખુશરૂસે) નહીં નહીં ખબર બયઠો.

.ખુશરૂ—વોહ જગેહ મેરે મરતબેસે .જ્યાદા હય મુઝે યહાંહી બય-
ઠના .જેબા હય.

હાથા— શા.એર.

રૂ.એમેં તુમબી કમ નહીં શાહોંકી શાનસે,
હમ જાનતે હંય તુમહો બડે. ખાનદાનસે.

(.ખુશરૂકા પલંગ પર બયઠના ઔર બાહય શરાબકા દોર ચલના)

હસીના—સહેલીયો જલ્દી કામ કરો ઇન્કે વાસ્તે ખાનેકા ઇન્તે.જામ
કરો. (જાના સહેલીયોંકા)

.ખુશરૂ સુસલ્લસ.

.ખુદાનેકી હય કુછ લજ્જત .અજબ ઇસ લાલ પાનીમે,
કે લુત્ફ અયસા નહીં હરગિ.જ હયાતે જાવેદાનીમેં;
મ.જાહય .જીન્દગાનીકા શરાબેં અર.ગવાનીમેં.

હસીના— ગાના.

મોરે મન હરી પીઓ મદવા, ખુશી ખુશી પીઓ બરો મનવા
નાબાના .જરા જીઆમેં સાહેબ કાબીં ચીનતા મોરે-
હાંજી નાહિં કરો ઇસસે તકલ્લુફ પીઓ ખુશી ખુશીસે
માનો મેરા તુમ કહેના, તુમકો હે યહાં રહેનાં
પીઓ તુમજી ભરભરકે, મહેમાન હો મેરે ઘરકે
કરો પુરી .જરા જીઆકી તુમ હમરી આશા. મોરે૦

ખુશરૂ—આપકી મહેરબાની હય જો અયસી ખાતાર કી મેહમાન
હય. (અપનેજીસે કહેતા હય) અચ્છી ઘડીસે મેં શીકાર
કે વાસ્તે ગુલ.જારકી તરફ આયા જહાં નશાના તીર બહ-
દફ પાયા.

.હસીના—પાયા! કયા પાયા! કહીં ગુમ હુઈ ચી.જકા પતા
હાથ પાયા.

ખુશરૂ—જી હાં.

હસીના—સચ કહીં વોહ હમારા દીલ મીલા

ખુશરૂ—દેખીએ આંખતો મિલી હય .ખુદા.કાદિર હય બી મિલ
જાયગા.

.હસીના—તો કયા મંય અપને દિલકી મુરાદ પાઉંગી ઇસ ગુમે

.ખુશરૂ—જબ દિલ પાવગીતો દિલકી મુરાદ પાવગી મગર વ્હે તો બતાવ કે પાને વાલેકો કયા દિલવાવગી કૂછ ઉસપર કરમ ફરમાવગી યા દિલ લેકે બુત્તા દોગી બાલા બતાવગી.

.હસીના—ના ખુશ ન જાયગા, જો કોઇ યહાંપે આયગા. ઢુંઢને વાલેકો ઇનઆમ દીયા જાયગા. હાં મગર ચોર .જુરૂર ઉસકી સ.જા પાયગા મુઝકો તો ઉસ ચોર સર.જોરકી તલાશ હય.

.ખુશરૂ—તો ફિર ઉસકી કયા દિલમેં .ખરાશ હય ચોરકાંતો રા.જ-ફાશ હય ઉસકો પહેચાનના કયોં દુર હય મસલ મશહુર હય. ચોરકી દ.ઢીમેં તિનકા.

.હસીના—વ્હે દુરૂસ્ત હય.

મુસલ્લસ.

જો ચોર દિલકા હય અબ ઉસે જાન લીયા હય,
ખુબ અચ્છી તરહ ચોરકો પયચાન લીયા હય.
પર રોક હયાને મેરા દામાન લીયા હય.

.ખુશરૂ—અજી ચોરકી ગિરફ્તારીમેં હયા ન ફરમાવ કયું શરમાવ અગર તુમસે ન હો સકે તો મુઝે બતાવ અભી બાંધલાઉં ચોરીકા મજા ચખાઉં.

.હસીના—હાં યેહી બાત હય.

.ખુશરૂ—હમારા .કોલ .જબાનકે સાથ ઔર .જબાનકા યે.કરાર જાન કે સાથ હય.

.હસીના—શરમાવગેતો નહીં ચોર કે બતાનેમેં ઘભરાવગેતો નહીં

રૂ—હમ શરમાતે હંય કહીં મઈ ઘભરાતે હંય કહીં

.હસીના—(ખુશરૂકા હાથ પક.ડકર) તો મેરે ચોર તુમ હો.

.ખુશરૂ—હંય વ્હે કયા ફરમાયા કિસે ચોર બનાયા અચ્છા મહેમાન બનાયા ઘરમેં બુલાકે ઇલ્.જામ લગાયા.

.હસીના રૂબાઈ

તીરછી ન.જરોંસે દિલ ચુરાને વાલે,
સબ્રો .કરારકે ઉ.ડવાને વાલે;
દસ્તોંપે નિસાર હો .હસીના તેરે,
ઇસ પ્યારીસી શકલ બનાને વાલે.

શા.એર.

પ્યારે તુમ્હારે તિરછી ન.જર કામ કર ગઈ
મંય કયા કહું કે દેખતેહી તુમપે મરગઇ

.ખુશરૂ—અબ જો તુમને અપની મુહબ્બત જતાઇ તો મેરી જબા
નભી ખુલવાઇ આર યહે બાત મેરેભી લબપર આઈ.

મુરબ્બા.

ઈન સરમગીં આંખોકા મંય જાદુ ભરા કહું,
જો રંગ કારે દરિયા અસર કહેરબા કહું;
બરકી કશીશસેભી ઇસે બેશક સિવા કહું,
ખીંચા મેરા નિગાહસે દિલ હાય કયા કહું.

.હસીના—પ્યારે ખુશરૂ.

શા.એર.

યહે મેરી સચ્ચી મુહબ્બતકા અસર હય,
જો તુમ્હારે દિલમેંભી ઉલ્ફતકા ગુ.જર હય

ગાના.

છલબલ રસીઅલ બસત મોરી જાન,
તોહે સાજન બનાઉં અબ મોહે આપે ધ્યાન—છલબલ
મીઠે બોલ ઔર મદ ભરે નયના
સરતાજ ધરત તોરા મુખડા સુજાન. છલબલ૦

.ખુશરૂ— મુસલ્લસ

સૈયાદ બનકે આયથે યા સયદ હો ગએ
આએથે .કયદ કરને ખુદહી કયદ હો ગએ
ફન્દે મેરેહી મેરે લીયે કયદ હો ગએ

.હસીના—પ્યારે .ખુશરૂ મેરે ઇસ જરન ગાહમેં રહેનેકા એક મહીના મુકરર થા સો વોહ પુરા હો ચુકા હવે અબ વતનકી તરફ ચલનેકા ઇરાદા હય

શાએર

કર કુંચ અબ વતનકો મેરે સાથ .ગુલ.એ.જાર
વહાં શાદી કરકે ઉમ્ર સદા અયશમેં ગુ.જાર

.ખુશરૂ—પ્યારી હસીના તુ બડી. નાદાન હય મા.અલુમ હોતા હય
જમાનેકી ચાલસે અન્જાન હય તેરા બાપ હમારી જાનકા

બલ્કે .ખાન્દાનકા દુશ્મન હય. આજસે નહીં બુજુર્ગોંસે અનબન હય

ગાના.

નહી અન્જાન કોઇ હમ સુંદર સમઝ જરાજનીયા
મુખ ચન્દર નહીં અન્જાન૦
લગન કરે તુમ સંગ ઓર ફિર હમ,
જાલાઓ બયરીકે મન્દર—નહી અન્જાન
ઉતહર જાએં છાએ રમે દુશ્મન ફિર કયું કર
જાએં હમ બાસન ભુલો નહીં સમઝો મન અંદર.

મુરબ્બઆ.

કુછ .ગમ નહીં હય સબસે જુદા મેરા બા.ગ હય,
મુશ્કિલ વહાં હવાકો લગાના સુરા.ગ હય;
સામાને .અયશ સબ હય બહોત અન્ફરાગ હય,
ચલ ઇસ મ.હલ્લકા મેરે તુઇ એક ચીરાગ હય.

.ખુશરૂ— મુસલ્લસ,

પ્યારી વતનકે ચલ્લનેકી ગર તેરે મનમેં હય,
તું મેરે સાથ ચલ મેરા મસ્કન .ખુતનમેં હય;
આશાયસ હર તરફ તુઝે મેરે વતનમેં હય.

.હસીના—.ખયર અગર તુમ્હારી મરજી નહીં તો હમ કુછ રો.જ ઔર યહાં .કયામ કરેંગે. યહીં લુત્ફે સુબ્હો શામ કરેંગે (ગુલાબિયાં દેખકર) હંય ગુલાબીયાં .ખાલી હોગઇ અચ્છા ઔર શરાબ આતી હય. (.ખુદસે) વ્હે ન યું જાયગા શરાબમેં બેહુશી માલાઉં ઔર ઇસે પિલાઉં જબ ચીનકો લેજાઉં (હસીનાકા જાના.)

ખુશરૂ— શએર.

સાંપકે મુંહમે જો દું હાથ તો નાદાન કહીં,
ચીનકો ચલું ઉસ્કે સાથ તો નાદાન નહીં.

ગાના.

મોરે મન ધુન બસ રહી ધ્યાન ગાત,
મતવારી અનારી હય એ નારી દેખો બાલી ભાલી;
પ્યારી દુલારી રૂપસી કીની બાત—મોરે મન૦

રહત રહત જીયામેં મોરે આએ, બસી મોરે મનમે.
એ નારી, હય પ્યારી ભોલી ભાલી ભોલી ભાલી;
મન લીઓ લુભાએ, રાખુ હમદમ કરકર ધતીએન,
મન બહુલાઉ પલ પલ બતીઅન હોલમીલ,
હીલમીલ ફીર ઘર ગઈઅન ધીરજસે મંય કામ;
બનાઉં પ્યારી બીના કભી ચયન ન પાઉં,
અપને વતનકો લે ચલું સાથ—મોરે મન૦

(હસીનાકા મએ સાહેલીયોંકે શરાબ લીયે દુરે આના)

હસીના— શએર.

પીલાઓ હાયા અમ્માં આજ તુમ ભર ભરકે પયમાના,
તમના હય મેરે દિલકી બનો તુમ પીર મયખાના.

(હસીના ઔર ખુશરૂકા શરાબ પીના-સહેલીયોંકા ગાના.)

હાયા— ગાના.

આજ ચમનમે હો મીલે તુમ ગુલરૂ ગુલફામ,
પિલવાતી હું મએ સદા મદુઆ ભરભર જામ.

ખુશરૂ—ભરકે જો જામ દીયા તુમનેજી મુઝે પીયું મંય પયમાના,
શાદ રહે આબાદી પાવે જગમે સદા રહે મયખાના.

હસીના—કે પ્યારેજી શાદ રહો પીયો ખુબ નહીં કુછ ગમ ફરમાના.

ખુશરૂ—શહજાદીકો મુબારીક હો સદા ખુશીઓંકા પાના.

સહેલીયાં—ઔર તુમ્હેંભી હો મુબારક સવરીઆ
હમારી નગરીઆ મુબારક સંવરીઆ
ખુલખુશો ગુલ શાદહોરે રહે સદા સંગાથ
ઉલફતસે મલે બૈયાં ડાલે હાયોમેહો હાથ.

હસીના—જહાં હમારા ચાહે જીરે વહાં તુમ્હેં લેજાવે
મીલ મીલ બયઠે સાજનારે હમ તુમ મસરત પાએં.
લાઓં નહી દિલમેં તુન જાની અાને કુછ ખલલ જાન
પીઓ ખુશી ઉલ્ફતકી દારૂ ઔર દેખો તુમ હેલમેલ.

ખુશરૂ—અહા ઇસકી લીજ્જત કુછ અજબ દિલ પસંદ હય ક્યા
યહે ચીનકી અંગુરી શરાબ હય.

હસીના—જી જનાબ યહે ચીનકી અંગુરી શરાબ હયં ક્યા ખુબ
ખરાબ હય.

ખુશરૂ—નહીં બહોત નાયાબ હય તો ક્યા ચીનકી ઔરતોંકી તરહ ચીનકે અંગુર બી નાયાબ હોતે હયં.

હસીના—જી નહીં ચીનકે અંગુર તો ખટે હોતે હયં.

ખુશરૂ—ક્યા ખટે ઇસ દુસરે જામને તો મુઝે ફલકપર પહોંચા દીયા યેહ શરાબ બહોત તેજ હય મેરા સર ફિરને લગા અયસો ચક્કર આ ગયા. (બેહુશહોના)

હસીના—(બોસા લેકર) શરાબ એક ચીજ ખરાબ હય મગર ઇસ વક્ત ઉસને કી કારે સવાબ હય પુરા મેરે દિલકા મુદઆ કીયા ઇસે દગાદી ઔર મેરા બલા કીયા.

કવ્વાલી.

હાંરી સહેલીયો નહીં ગફલતકા કામ અબ.

હો ઔરતેં મગર કરો જુરઅતકા કામ અબ

દરકો ઉકાબ જાવ અમારી તયાર હય

ઉસપર બીઠાવ વાંકરો હીમ્મતકા કામ અબ

(સહેલીયોંકા ખુશરૂકો ઉઠાકે જાના હસીનાકા ખડે રહેના.)

હસીના—અરજક અરજક (એક મુલાજીમકા આના)

મુસલ્લસ.

સબ નોકરોંમે મેરે અબ સરદાર તુહી હય

મુઝકો બરોસા તુજપે હય હુશીયાર તુહી હય.

ઇસ વકત ભેદસે યા ખબરદાર તુહી હય,

મયં તુજકો કસમ દેતી હું કે અપને નોકરોંકા કસમ દેકે ખબરદાર યેહ હાલ કિસીપર નહો વર્ના જાનસે જએંગે બહુત પચતાએંગે.

અરજક—હુજુર મયં તાબેદાર હું. (હસીનાકા જાના) ક્યા શાહસે છુપેગી ભલા કહીં પોશીદા યેહ ખબરબી રહેગી ફિર મયં જો છુપાઉં તો અપની જાન ગવાઉં ઇસસે બહેતર હય કે મયંહી શાહતક પહોંચાઉં.

મુસલ્લસ.

વોહ બખ્તક જો શાહ જાદીકા હય ચચા.

હય દમ સાજ અપના મુઝે જાનતા

કહું જાકે ઉસસે યેહ સબ માજરા. (જાના અરજકકા)

જંગલ.

(ધીંઘલકા આના)

ધીંગલ—હયફ સદ હયફ.

અશઆર.

અફસોસ કયસી સરપે પડ્ડ આફત મેરે બલા
ખોદાથા કુંવા ઉરકેલીયે મંય હી ગિર પડા
ખુશરૂતો કરતા હોગા વહાં ચીનમેં મઝા
પર મંય ફંસાકે ઉરકો મુસીબતમેં ખુદ ફસા.

વહી મસલ બરઆઈ કુછ લવેલેકી બલા બન્દરકે સર ઔર ખુશ-
રૂકી બલા મેરે સર.

શએર.

વોહ ખુશરૂતો પરીયોંકે પાલે પડે,
યહાં જાનકે હમકો લાલે પડે,

જહાં મંય દહેરા ગયાથા વહાં મંયને બહોત રાહદેખી જબ
ઇન્તેઝારસે તંગ આયા મંયને ખુદ ઉસ બાગકી તરફ કદમ બ-
ઢાયા વહાં ન વોહ જલ્સા ન ખુશરૂ પહેલવાન સુનસાન મકાન
આબાદ બાગ વીરાન પાયા, ખુશરૂ ગયાથા તો ઉસમેં ખસતમ
સામાનથા મગર મંય ગયાથા તો વીરાનથા પહેભી અપની અપની
કિસમત વોહ મજે લુટેં હમ પર ગમકે પથ્થર ટુટેં અબ શાહકો
કયા કહું ઉરકે ઇતાબસે કયું કર બચુંગા ખુશરૂ જો ફંસા હો તો
ખુશ હોએગા ધીંઘલ સચ જાનકે ઇસ જાનકો તુ રોયગા ધીંઘલ
બાપ ઉરકા કભી સુખસે ન સોયગા ધીંઘલ ખન્જરકો તેરે ખુનસે
વોહ ધોએગા, ધીંઘલ મગર અબ કયા કરૂં કુછ પતા નશાન નહીં.

શએર.

હયરાન હું અબ તલાશમે જાઉ કહાં કહાં
જંગલમેં ફિરકે ઠોકરે ખાઉં કહાં કહાં

ખયર જો કુછ હો અબ ખુનકી રાહલું.

મુસલ્લસ.

વોહ કહું શાહસે કુછ કહેનેકી જાહી ન મીલે,
બાત કુછ અયસી બનાઉં કે સરાહી ન મીલે,
બે પરકી અયસી ઉડાઉં કે પતાહી ન મીલે (જાના ધીંઘલકા)

બાબ પહેલા. પરદા પાંચવાં.

મહેલ શાહે .જોહાક.

(બખ્તક ઔર અર.જ.બેકા ગુફ્તગુ કરતે આના)

બખ્તક— અશઆર.

કહો તુને અર.જ.ક યેહ ક્યા માજરા
.હસીના કો હય ઈશ્ક. પયદા હુવા.

અર.જક— .આશીક. હોનાહી નામદાર નહીં.
સાથ બાઈહય .આલી પ્યાર નહીં.

બખ્તક— અરે શાહ જાદીકે અપસે ચલન
ભતીજી મેરી ઔર જવાને .ખુતન

ઓરે છોટે બચ્ચે ભોલે બનકર ક્યા ક્યાં ઢોંગ ફયલાતે હંય નાદાન બનકર અપને બેહુદાકામોંસે માં બાપકો ફુલાતે હંય ઈસ છોટીસી ઉમ્રમેં યેહ ફિત્ના જગાતે હંય. અલઅમાન, ઇલ્લા .ખુદાકીપનાહ .જુલ્મ .જુલ્મ ફરીયાદ ઔર ચોર ફુલજહાંકા ચોર ઈસ મકાનમેં ઘુ.સા હય. અય જહાનકે શાહ બેદારહો બેદારહો ઈસ .ખ્વાબે .ગફલતસે હોશીઆર હો અરે કોઈ હયે ઉઠો ઉઠો (જોહાકકા નીંદસે બેદારહોના)

જોહ.ક— શ.એર.

કયસા હય શોર કાહેકો ગો.ગા મચાયા હય,
ક્યું મ.હેલકો હમારે યેહ સરપર ઉઠાયા હય.

બખ્તક—નેકીયોંસે ભરે હુવે સુલતાન નિંદ અબ હમ ભરકે ખોઈ જાન.

શ.એર.

અબ ન સુખ તેરી જાન પાવેગી,
ખ્વાબમેંભી ન નીંદ આવેગી

અરે યેહ ક્યા આફત હય ક્યા મુસીબત હય કયસી ફ.જી.હત હય.

જોહ.ક—મેરે પ્યારે મેરે ભાઈ આજકી તમામ નીંદ મેરી દહશતનાક ખ્વાબસે ગુજરી હય મગર બેદાર હોકર તો ખ્વાબસેભી .જયાદા પરેશાની દેખતા હું જલદકહો ક્યા ફ.જીહતી હય ફિરને કી. કીસકી કી.

બખ્તક—હસીના હસીના.
ઝોહાક—મેરી બેટી હસીનાકી ફજીહતી હુઈ.
બખ્તક —નહીં.
ઝોહાક—તો ઉસને ફજીહતી કી.
બખ્તક—હાં જહાંપનાહ.

મુસલ્લસ.

ક્યા કહું કિસ્સે કહું યેહ માજરા;
દિલ મેરા ઇસ જુલ્મસે ટુકડે હુવા
સુન સકેગા તુ પીદર ક્યું કર ભલા
સાહબ મુઝે જવાબ દો ક્યા આપને હસીનાકો શાદી કરનેકી ઇજાજતદી,

ઝોહાક—નહીં ક્યા ઉસને શાદીકી.
બખ્તક—જી નહીં અબ કરેગી.
ઝોહાક—કીસકે સાથ કોસી શહરયારકે સાથ યા કે કિસી દુશ્મનકે સાથ.

બખ્તક શાએર.

જી દુશમનભી વોહ દુશ્મન કે જો હય જાનકા દુશમન.
ઇસ તખ્તકા ઇસ તાજકા સુલતાનકા દુશમન
વોહ કોઇ મુઝી ખુતનકા પહેલવાન હય જીસપર હસીના કુરબાન હય.

ઝોહાક—બસ બસ મય જયાદા સુનના નહીં ચાહતા.

મુસલ્લસ

યેહ દાનાઓંકા સચ્ચા કૌલ સચ્ચી ખુશબયાની હય
કે બેટા શાહકી નામ આવરીકી એક નિશાની હય
મગર બેટી તો દલગીરી ફજીહતકી કહાની હય.
ઇસ વક્ત હુશીઆર દાના વજીર નેક સલાહ દેનેવાલા નહીં આઈ બખ્તક

ગાના.

માર પકડ બાંધકે લેઆ.
ફોજ જંગી લેકે જા. માર૦
હાથોં હાથરે બાંધકે અભીલા
નકર દેરી અબ જા. [માર૦

બાબ પહેલા ખતમ.

બાબ દુસરા **પરદહ પહેલા.**

ખ્વાબ ગાહ

(એક પલંગપર ખુશરૂકા સોએ હુવે ઔર હસીનાકા બયઠે હુવે નજર આના.)

હસીના— અશઆર.

ક્યા અજાયબ અસર શરાબમેં હય.
પર્દે નશેમેં હય ન ખ્વાબમેં હય.
તન હય મુરદા મગર હય તનમેં જાન
સાંસ ચલતી હય ઔર બદન સુનસાન.

ગાના.

જાગો પીયા નીંદ બાવત નાહીં—જાગો.
સુરજ પડા પીલા રૂપ તુમ્હારેસે
ચંદાભી મુંહ દિખલાવત નાહીં—જાગો.
નાહાં પીઆ મોરે મુખસે તો બોલો
આંખે તો ખોલો જીઆ માનત નાહીં——જાગો.
બેહુશીને બહોત અસર કીયા સહેલીયાં ગોશકી દવા લાઇ
ઇસ બેહુશીકા હોશકી તરફ હુડાવ. (સીર્થી તેકર)

અશઆર.

બેહુશાકી દવા તો અસર દેકે દિખા ચુકી,
ગાફિલ બનાકે ઇસકો વોહ મુઝસે સોવા ચુકી
પર તુહી ઇસકા તોડ દિખા દે અસર કમે
બે હુશી ઇસકી દુર હો હુશીઆર કર ઇસે
(હસીનાકા શીશી સુંઘાના ખુશરૂકા હોશીઆર હોના.)

ખુશરૂ— શએર.

એકબા અબ જુન નહીં બાકી રહા.
કત્લ ચુન ચુનકે ઇન્હેં મયને કીયા.
(નીંદમેં ગીરના)

હસીના-સહેલીયાં ગાના.

ઇસ નીંદયાંકે વારી સંઇયાંપે ફુલોંકી સાએ રહો
ચાંદ છુપો પંછી બોલન લાગે, જાગોપીઆ અબ ભોર ભયો

ગફલતકી યેહ ખ્વાબમેં અબ મેરે દિલદાર
ઈસ ફુલોંકી સેજપર સુવે હો તુમ બે દાર—ઈસ૦
અય .ખુશ કિસમત હોજાએ .ગફલતસે બેદાર.
હમ મુંહ હાથ ગુલાબસે ધુલવાએં સો બાર—ઈસ૦

ખુશરૂ—(ઉઠકર) હંય યેહ કહાં

શા.એર.

બેદાર હું કે નીંદકે હું .ખુમારમેં,
યા ખ્વાબ દેખ રહાહું કીસી લાલા જારમેં
તુ કૌન ?

રાહુફા

શા.એર.

નહીં હુ .ગયર કોઇ સા.હબ એક લોંડી તુમ્હારી હું
હું નોકર શાહજાદીકી પર અબ ચેરી તુમ્હારી હું.

.ખુશરૂ—ચેરી ઔર મંય કોન ?

.હસીના—

મુસલસ.

તુ મેરી જાન હય ઔર જાનકા મેરે હય ક.રાર
તુ .હસીનાકે ચમનકી તરોતા.જા હય બહાર
યેહ હસીના તેરે સદકે તેરે વારી! દિલદાર.

ખુશરૂ—.હસીના .હસીના .હસીના

મુરબ્બા.

હસીના તુ ઉસ જને ગુલ્જારમેંથા
મેરે સાથ કુછ કોલો ઈકરાર મેંથી.
મુહબ્બતમેં ઉલ્ફતમેંથા પ્યારમેંથી
કહીં આને જાનેકે તકરાર મેંથી.

.હસીના યહાં કહાં ઔર મંય યહાં કયસે આયા આહા
મેરી અ.કલભી કયા ખરાબ હય સોચાથા કે .હસીનાકો
.ખુતન લે જાઉંગા ઔર અપને મ.હલમે બીઠાઉંગા યેહ
ઉસી .ખયાલકા જવાબ હય.

.હસીના—નહીં .ખુશરૂ પ્યારે .જરા .મુંહ ઉઠાવ હોશમેં આવ.

ગાના.

જાના મન બીચ કરત નહીં ચીન્તા.
જાન બીચ બસત નહીં રોહ સમના
બાતી બતીઆં .ખ્વાબ બીન્તા—જાનાં૦

વતન ધ્યાન લાગત અબ ચીનન બસત રહો
વતનખુતન અબ ચીનન બનોં કહેતી હું મંય જતા—બના

ખુશરૂ—(હયરાનહેકર) ખુતનમેં યા હસીનાકે વતનમેં

હસીના—હાં હસીનાકે વતનમેં

ખુશરૂ—તો ક્યા ચીન વ્હે મકાન ફિરક.

હસીના—હા ચીન પ્યારે ખુશરૂ આહે જુબીન વ્હે મકાન મેરેબાપ જુદાક શાહ ચીનકા.

ખુશરૂ—(ગુસ્સેસે) ઇસ દેવજાદ નાપાક જોહાકકા ક્યા તુને મુઝે દુશમનકે મુંહમેં ફસાયા વ્હે મુહબ્બતકા નતીજા દિખાયા અફસોસ અપને બાપકે કીનેકા બદલા લીયા મુઝે યું દાવ દીયા ઉફરી સફફાક બેબાક ચાલાક આરત ઈસ દહશત નાક જગેહમેં મુઝકો દગાસે લાયા

હસીના—મેરા પ્યારા ખાવાન્દ.

ખુશરૂ—ચલ સામનેસે દુર અપના મુંહ. અફસોસ સદ હજાર અફસોસ.

હસીના—ખુશરૂ કહાં જાતા હય મેરે ખુદા મુજપર યેહ ક્યા સિતમ હય. અરી નાદાન.

ગાના.

માનો મનો પીઆ મેરી બતીઆં ન જાઓ—માનો.
હા એ દયની બતીયાં મેરી ધડકતી છતીયાં
હરજનેડારૂં પયયાં પડત હું દુખકી બીપત કહું મુજપર
ખુશવાએ ઘરમેં છુપાએ રાખું કરકે ઘતીયાં—માનો.
જાનત નાહીં સમરી નગરી બએરન ફીરબી કરત
ગુલ શેરકી બતીઆં, ચુપો ચુપો દેખો દેખો—માનો.
માનો મોરી બાત, કોઈબી પતા ન પાવે હવાબી ન
આને પાવે તુમ્હેં ન સતાને પાવે, ખુશરૂ છતીયાં—માનો.

ખુશરૂ— અશઆર.

અચ્છા હસીના તેરા અગર સાફ પ્યારથા.
કહુ વોહ કીયા જો કામકે મેરે ખીલા થા,

હસીના—બેશક દગાસે લાઈ મગર દોસ્તી કે સાથ,
ઉલફત કા હય જુહૂર મગર દુશમની કે સાથ

ગાના.

પડું પૈયાં ન સમઝાવો જાનાં જાન ક્રેહેકા કરત,
બાકાન, મેરી જાન મેરી જાન મેરી જાન મેરી જાન.
મંય કુરબાન મંય કુરબાન મંય કુરબાન મંય કુરબાન
જાપરી કાન જાનું મંદરવા કાહેકો ચલન.
કીરે મનમેં ઠાની—પડું.
તુમકો મીલન કારન લાખ, મહકે તન મનમેં
કરૂં જાન મંચાઉં દુપકાઉં બલ જાઉં.
તુમ્હે તો શમીબી સોરા પીતા ન જાને અપસી મયંને
તદબીર જાના—પડું

(અંદરસે એક હલબલનાક અવાજ આના)

બખ્તક—બાદશાહી મહલમેં ક્યા ઢોંગ બનાએ કયા ફિના ઉઠાએ
હય દરવાજા ખોલો (ઘબરાકર) અરે રંડી તો ઘસ ફીલ
સાજ બદજાત દગાબાજ મેરે ચચા બખ્તક કી આવાજ હય
યહે ક્યા ગજબ હુવા પ્યારે ખુશરૂ અબ ક્યા કરેં બડી
ખરાબીકા સબબ હુવા.

ખુશરૂ— મુસલ્લસ.

દગાસે મકસે અફસોસ ફલકોંભી પાતા હય.
હસીના તેરે ભોલે મુંહપે ફિર શક મુઝકો આતા હય.
રહે તેરે મકકા દામ ઈસ ઘડી મુઝકો ફસાતા હય
ન મરકબ હય સવારીકા ન હય તેગોં તબર ઘસહમ
હુ મંય તનહાં રહં ઔર હય અદુકી ફોજબી બાહમ.
મગર મારૂંગા સબકો કુછ નહીં મુઝકો અલમ પયહમ

હસીના—પ્યારે ખુશરૂ મુઝે અપને મોજેમેં છુપાવ.

ખુશરૂ—અહા— મુસલ્લસ.

પયરકે મોજેમેં મેરે એક ખન્જર હય છુપા
ખુબ યાદ આયા વોહ હય જહરે હલાહલમેં બુઝા
બસફિસાં ખન્જરસે કાટુંગા મંય છન સબકા ગલા.

(બખ્તકકા દરવાજા તોડકર અંદર દાખિલ હોના.)

બખ્તક— મુસલ્લસ.

ગફલત હ ઔર અબતુ કહાં જાને પાયગા,
ઔર હમસે જાન લેકે મુંહસે બચ જાયગા
અબ યાદ રખ યહાંસે સલામત ન જાયગા.

.ખુશરૂ—ઔકુરરમ સાફ મરહક બખ્તક તુ નહીં જાનતા મંય આ-
પને .આલમમેં એક જવાન હું ખુશરૂ પહેલવાન હું.
આ નામર્દ અગર તુજમેં તાકત હય. તો સામને
આ જવાંમર્દી દિખલા કોઇ અયસાહય જો મુઝે ઝુકા
સકે. (સબ સિપાહીયોંકા .ઓર .જદા હોકર કોને ઝાંકના)

બખ્તક— શ.એર.

એસા તો હોસ ઉ.ડા સુનતેહી નામ અબ દિલ નહીં દિલમેં,
પડા ફિર પહેલવાંસે સામના હું સ.ખ્ત મુશકિલમેં.

.ખુશરૂ—ઓ બુ.જદિલ મય મું'બિસાલ રોબાબિસાત મરહક બખ્તક
હિમ્મત હો તો સામને આ જવાંમર્દી દિખલા.

મુસદ્દસ.

મર ચાહતા હય દેખના તુ .ખાકો ખુંકા મેલ
દો ચાર હાથ દેખ દિલેરોકે ખેલ ખેલ
દિખલાઉં તુજકો રો.જ જવાનીકી રેલપેલ
એક આનમેં ઉખાડું ય્હે તેરી કમરકી બેલ
ચાહું ન ગુ.ર્જો અસ્પ ન મરકબકે વાસ્તે,
ખન્જર ય્હે એક કાફી હય તુમ સબકે વાસ્તે.
ય્હે જો કુછ ન નવીસ્તએ ત.કદીર હય મગર હાં એક તદ;
બીર હય જો એ.હ સાન કરે ઓહદો પયમાન કરે તો
મંય બહુજુરે શાહ ચલું જો કુછ ગુ.જરાહય બચાવ કરૂં.

બખ્તક—(.ખુદસે) શ.એર

બહેતર હય બાતોંમે ઈસે ઠંડા બનાઉં મંય.
ઔર ફિર મકે ફરેબસે .કાબુમેં લાઉં મંય.
(.ખુશરૂસે) જો રાજી. હય ચલનેકો તુ શાહતક તો મંય
તેરી મરજીસે કબ દુર હું તું તસલ્લી રખ મંય લડ.ને નહીં
આયા હું શાહકા પયામ લાયા હું તુઝકો બુલાને આયા હું.

મુખમ્મસ

હય ચકી જબકે તેરા ચહરએ રોશન દેખે
હુરનો .ખુબી તેરી ઔર ય્હે તેરા જોબન દેખે
રૂ.હમ ખાએ વોહ તુઝે બનકે ન દુશમન દેખે.
જબ .ખ્વાહિશો .હસીનાસેથી શાદી હો જાય,
ફિર શહરમે તુયેહરતરહ આ.જાદી હો જાય

અય ક઼સમ ખાતાહું કે મંય શહસે તેરી સિફારિશ કરૂંગા
ખ઼ન્જર ફેંક મેરે સાથ આ મંય તુઝે ઈ઼જ઼્જતસે લે ચલુંગા
તેરી પાસદારી કરૂંગા.

ખુશરૂ—કબુલ હય.

હસીના—અરેરેરેરેરે.

બખ્તક—બાંધો ઈસ નાપાકકો બાંધો મઝબુત બાંધો (સબકે ખુશરૂકા પકડના દોચારકા ગિરના ઔર પકડલેના.) એક એકુસો બલ દો અબ કહાં નાપાક વાહ સબ સેપીયો સય લાઝીમ હય કે અબ તોડું તેરી હડડીયાં અબહિપ્યા આંખ જરા દેતુ ગિઠડ. બપકીયાં તોડું ઘુસોંસે તેરી પસલીયાં.

ખુશરૂ—ઓ નામેંકાર દગાબાઝ દગા કરકે તુ ફલ પાએગા ખુતનકે દિલેરેંકોંસે જાન બચા સકેગા. અગર તુ મુજકો જ઼ર દેગા તો સારા ખુતન તેરે બચ્ચે બચ્ચેકી જાન લેગા કિસ કિસકે હાથસે બચેગા.

હસીના—ઓ ખુદાવન્દે પરવરદિગાર યહુ દુખ મંય કબસે દેખું તુ કાદિર હય ઈસ બલાસે બચા આફતસે છુડા.

બખ્તક— શએર

કહા ભાગતી હય તુ વોહ ફિત્ના સાઝ.
ઈધર આ બડી તુબી હય મકબાઝ
તેરી ગિરફ્તારીકાભી હુકમ હય.

હસીના—અલ્લાહરે ઝાલિમ ચલા તેરી છાતી યહે બદઝાતી અગર મંય હુકમ ન પાતી તબભી ઈસકે સાથ જાતી જહાં મેરા ખુશરૂ જાની વહાં મંય દીવાની જો હો સો હો. અબ દિલમેં ઠાની,

બખ્તક—કયું ખુશરૂ આપ લડતે હો અબ નહીં અકડતે હો પટેકે સાથ ખેલોગે યા તલવારકે અજી દો દો હાથકી સહી.

ખુશરૂ— અશઆર

ન આજીઝ સમઝ મુઝકો શયતાન તુ
દગા કરકે બકતા હય હીઝ્માન તુ

બખ્તક— ન બકનેદો અબ ઈસકો જલદ લે ચલો
બહોત જોરસે ઈસકી મુશકે કસો.

બાબ દુસરા **પરદા દુસરા**

મહલ જોહાક.

(આહે જોહાક ઔર મલેકાકા ગુફતગુ કરતે આના.)

મુરબ્બા.

બસ બસ જબાન દોતુ અબ અપની લગામ કર.
ઉસકી સિફારશોંકી ન મુઝસે કલામ કર.
બદકાર હય ન ઉસકી હિમાયતકા નામ કર
ચલ દુર હટ યહાંસે ન ય્હે સે .હમત તમામ કર.

મલેકા—અયતાજદાર મેરી એક હું.......................

જોહાક— અબીયાત.

કર બન્દ અપના મુંહ ન દિખા બે .હયા મુઝે.
ઇસ બેસવાકા સાફ ગુનાહ ખુલ ગયા મુઝે
.જાહિર દ.જી.હતી ય્હે હુઇ સારી ચીન પર
અબ નાક કટ ગઇ મેરી રૂએ .જમીનપર
.ખુદાયા ઇસ પાપકી પરી આશોકી ભરી ગુનેહગાર બદ-
કારકો કયું તુને .જમીનપર ઉતારા,

બાના.

મલેકા— મોરે શાહા જીઓ તુંમ જુગ જુગ સદા
જારી રહેનામ રાખે સદા તુમ્હેં .ખુદા—મોરે
મોરી હસીના મનકી દુલારી .ખતાકારી બડી
બેશક બારી મેરી, એકહી બેટી હએ જાન સાહજાદે દિલ.

જોહાક— મુસદ્દસ.

નહીં ચીતી નહીં સુનતી ન ઉ.હ ઉસકી હિમાયત પર.
લગા આગ ઇસકે મુંહકો .ખાકડાલ ઉસકી મુ.હબ્બતપર
તુઝે બદકારકી ઉલફત હય લ.આનત અયસી ઉલફતપર

મુરબ્બા.

ઇસ મુરદા બેહયાપે તરદ્દદ ન કમ કરો
ગરદનપે ઉસકી જારી ય્હે તેગે દોદમ કરો
લેકિન ય્હે મેરે .હાલે પેશાદા કરમ કરો
ઇસ મેરી .હસીના પે ન હરગિ.જ સિતમ કરો.

ઝો.હાક — **મુસલ્લસ,**

બદજાત તુભી કયા નહીં અબ બાજ. આયગા.
ગર અબકી બાર ફકત એ કુલબપે લાયગી.
બેટીકે સાથ તેરીભી રહે જાન જાયગી.
હાય ઇસ્કે ચહેરેકી સુરયદી કયું ન છિન ગઇ વોહ સુફેદી
કોઇકે સુફેદ દાગેસે કયું ન મિલ ગઇ.

બખ્તક— **શ.અેર.**

સુન અય શાહ જી જાહ કિવાને હશ્મ,
નશાને સિકંદર વ દારા હશમ.

અય શાહ ફલક બારગાહ વોહ દોનો જંગલ સનીચર ન.હુસત અસર .જહરાહ મુસ્તરીકી તરહ જલ્સેમેં બાહમ હિમરથે તક.દીરસે બ ખબર થે મંય જો.હલકી તર.હ ઉન્કે નસીબોં પર છાયા ઔર મીરરીખ બનકર પકડ લાયા અબતો મીસ્લ આફતાબ બુર્જે .અ.કરબસે તુલુ.અ હોકર ઉન્કી સખ્ત સ.જાકા ફરમાન જારી કર .જીન્દગીસે આરી કર મગર વોહ જવાનકો અયસા વયસા નહીં.

શ.અેર.

વોહ નવજર જવાનેકા .ખુશરૂ જવાન.
કે થરરાતે હંય જીસ્સે સબ પહેલવાંન,

ઝો.હાક—આહ યહે .ખબરતો ઔરભી મેરે દિલકે .જખ.મોં પર નમકપાસ હુઈ બ.ખ્તક અભી ઇસી ઘડી દોનોં ચન્ડાલોંકો મેરે સામને હા.જીર કરો.

બ.ખ્તક—કીના રૂએં રૂએં મેં મેરે ઇસકા ભર ગયા ઔર .જહરકી તરહ. રગો પયમેં ગુ.જર ગયા.

યહે કીના જો ઇસપે ન નિકલેતો એ ગુમાન
કે .જહેર મીલકે ખુનમેં હોવેગા મેરી જાન

(મુજરીમોકો લાના)

ઝો.હાક—કયું રે ઓકલ મુવે ગીદ.ડકે બીરાદર સમે.જઈ ચોર બન બનકે છુપે ફિરતા હય. બુ.જદિલ મર્દ મેરે ગૌહરે નાયાબકા ચુરાનેવાલા કયા તુહી વોહ છુપ છુપકે મુ.ક-લમેં આને વાલા તુ હય. ઉસ ઝલકતે હુરે મ.હલકે

દેખકર સાંપકી તરહ તું કોર ન હુવા અય અજલ ગિરફતા આજકે દિનસે પહેલે તુ દરગોર ન હુવા જ-યસી તેરી કિસમત ફુટી અકલ ફુટી નસીબ ફુટા વયસી તેરી આંખે ન ફુટીં.

હસીના— ગાના.

પીતા નહીં દેખોરે; નાહક ગારી સુનાએ સોગારી—પીતા
સબ સચ બાત આપ કહે દેગારે
હક છુરકીઆં બતાએ. સો ગારી પીતા નહીં—
(જોહાકકા હસીના પર હમ્લા કરના રાનીકા રોકના)

જોહાક—નાબકાર કમીની રજીલ જન તીરોંસે છેદનેકે હય. કા-બિલ તેરા બદન.

હસીના—બાવા અગર જાન લોગે તો મરજાઉંગી મગર જગમેં યહે નામ કરજાઉંગી અબ દુનિયામેં એક કહાવત મશ-હુર હય ફિર દો હોજાએંગા લોગ કહેંગે જોહાકને અ-પને બાપકા સીના ચાક કીયા ઔર બહાકને અપની બેટીકો હલાક કીયા.

જાફર—આફરીન હસીના આફરીન.

ગાના.

નદિખાના સુલતાન કભી મલાલકી આંખે
ડરેના, ડરેના કહીએ પરીમન પ્યારી દિલ પ્યારી.
કરોનાં કરોનાં હસે દુનિયારી મેરા કહા માનો માનો
કદદાની જાનોં—ન.
મએં હું વોહ ઇન્સાન તેરે જીમેં જીસકા કીના
બરાહએ બરાહએ મુઝે દુખ દેલે એ નાદાન હય
અનજાન અય સુલતાન, મુઝે સતાઓ જયસા જી ચાહે.
કહેમાનો—ન૦

જોહાક—ઓનાહિન્જાર ખુદાઇ ખ્વાર ચન્ડાલ બદકાર કયા બક બક કરતા હય એહયા કુબ નહીં મરતા હય,

જાફર— અશઆર.

મુસાફો જાનકા નહીં વલ્લાહ કોઇ ડર,
પર પહેલે માજરા મેરા સુનલો તો ધ્યાનકર

પ્હે ચીન દુશ્મનોંકા મકાં કયસે આતા મંય
ગ્હે જાન કુછ વબાલ નથી કયું ૫સાતા મંય

જોહાક— જાનતા હય તુકે દુશ્મન હય ખુતનકી સારી ચીન
ફિર યહાં તુ મુજરીમાના કિસ્તર્ હ આયા હ્મીન.

ખુશરૂ— ન દો ગાલીયાં મુજકો જેબા નહીં.
શહા બાદશાહોકો શેવા નહીં.

ગાના.

કોઇ નહીં બાયા મુજકો તુમ હાલ સુનો શાહા ઝ્સારા.
આના હુવા એક મેરા તઅજ્જુબ હાથે ફંસા મંય બે ચારા
ખુશીએ કીસમતસે ગરદિશમેં, આયા નસીબોંકા તારા.
જાકે જુનોંકા જાની બે અંબર દુર કીયા સબકો મારા
રાહ યતનકી ભુલ ગયામેં ફિરતે ફિરતે જબ હારા
થકકર ફિર એક પેડકે નીચે સોયા મુસીબતકા મારા

જોહાક અશઆર.

બક બક તુ કરચુકા ઔરભી કુછ સર ફિરાયગા
કુછ ઔર અચ્છી ઝુઠી કહાની સુનાયગા

ખુશરૂ-આ કર કિસી પરીને ઉઠાયા મુઝે વહાં
ઔર રાહમેં સવારી હસીનાકી થીરવાં.
ઉસ્ને મુઝે બીઠાયા અમારી કે દરમીયાં.
થી ખ્વાબમેં હસીનાભી ઔરમંયભી ખુબતા જાન.
કુછ સયર કરકે હો ગઇ વોહ તો રવાં રવાં.
અફ્સોસ અયસે વક્ત ખુવી ચશ્મ ખુદ્દતમાં

જોહાક— મુસલ્લસ.

ઇન ઝુઠી બાતોંસે તો નહીં બચતી તેરી જાન
ઔરતકી તરફ કરતા હય કયું મફ્કા બયાન
હો દોનો બેહયાં વ ગુનેહગાર બે ગુમાન

ખુશરૂ— ખતા મઆફ હો અગર શયતાનકે હાથમેં ઇન્સાફ હો
તો અયસા જુરૂર હો ન ઇસકે ખિલફ કહો.

જોહાક—અફ્સોસ મેરી જાતો જીઅર મેરી જીન્દગીમેં અયસા કરે
મેરી નુરે નજર મુજકો યું અંધા કરે મેરા ખાસ ઔરત
મેરા બહુ મેરા સામને પ્હે બલવા કરે.

.મુશર્રફ—જીસ કદર આબનુસ ઓર હાથી દાંતમેં ફર્ક હય ઉસીક દર તેરે ઓર ઈસકે ગોસ્ત પોસ્તમેં ફ.ર્ક હય. તુ .જાલીમ વ્હે સાહિબ તુ દમબા.જ વ્હે દમસા.જ ચે નિસબત ખ.ાકરા બા .આલમેં પાક.

.ખોહાક— શ.એર.

ન બક નામર્દ કમ હિમ્મત કરે છુપ છુપ કે તુ ચોરી.
ફિર ઈશ્પર અપની બેશર્મીસે કરતા હય તુ મુંહ જોરી

.મુશર્રફ—ઈસ વકત જો મંય લાઇલાજ હું તો વ્હે ન સમઝ કે મંય હિમ્મતકા મોહતાજ હુ વ્હે ઇસ મરદક બખ્તક મય મુંખિ.સાલ રોબા મિસાલકી દ.ગાબાજીકા જાલ હય જો મુઝપર ગિરફતારીકા વબાલ હય.

શ.એર.

કે પકડા મુજકો ઇસ બદ.જાતને કોલોક.સમ દેકર
.ખુદાકી માર હો લા.અનત હો ઝુઠે અયસે મરદોં પર

.હસીના મુસહ્લસ.

વ્હે .ગમ આંખોંસે દિખલાતા મુઝે મેરા મુકદ્દર હય,
જ્યાદા તીરસેભી કારગર ઇસ .ગમકા નસ્તર હય.
વ્હે .ગમ વોહ જીન્દગીમેં હય કે મૌત ઈસગમસે બઢકરહય

.ઝો.હાક— શ.એર.

તમન્નાથી કે જીસ ગુલશનકો મંય ફુલ ફલા દેખું
.ગ.જબ હય ઉસકે દા.ગોસે જીગર અપના ફલા દેખું

.હસીના— ગાના.

ગમ પીતા .જલાઓ ગુસ્સેસે જાનન
અપની જાન કાહે જલાતે હો, મેરાના કુછ હોનેકા.
ઉસ રહેમાનકા હુએ, સાથા જબતક મેરા
કોઇભી ન કરેગા .જીયા ન જા જીઆ જાનેકા સુનો

.ઝો.હાક—ઠીક ર.હેમાનકે મ.જા ચખાઉં ઇસે જાનકા .જીઆન બનાઉ બખતક.

ગાના.

લેજા લેજા દામમેંલા માન કહેના
ફાંસી દેદે દોનો કે લે જા બાંધકે લટકા
ઇસી ઘડી જા દોનોકા ઝગડા મીટાના
ઇસ મસ્તાની કો બાંધ કે લટકા.

સલેમ—નહીં નહીં સુલતાન ખુદાઓ દોજહાનભી ઇન્સાનકે તીન કુસુર મ.આફ કરતા હય. અબકી બાર ઇસકી .ખતાસે દર ગુ.જર.

.જોહાક— **મુસલ્લસ.**

નહીં હુકમ મેરા યહે ટલને કે કાબિલ,
મગર કરૂં દિલ યહે હય તુજપે માયલ
હસીના કો બખ્શા મગર જી હય ઘાયલ

ખયર ભાઇ બખ્તક અભી ઇસ્રીદમ ઇસ ચંડાલકો ફાંસીપર ચઢા ઔર હસીનાકો ઇસકી હાલત દિખાકે દુસરોંકો દહશત હો હરએક કો ઇબરત હો

.હસીના—અરે યહે હુકુમ તો અચ્છા નહી હુવા.

મુસલ્લસ.

જબ મહેરકી હય અપને તો પુરી કીજીએ.
મુજકો કીયા રિહા હય તો ઇસકોભી કીજીએ
.ગમ યા ખુશી જો દીજીએ દોનોંકો દીજીએ

.જોહાક—બખ્તક ક્યા દેખતા હય સ.જાકે હુકમ કે બાઅદ કયું ઇસ .ખબીસકો મેરે સામને ખડ.ા કીયા હય. લટકાદે ફાંસી પર ચઢાદે ઇસે અપરાકા મ.જા ચખાદે (જાના જોહાકકા)

.મુરાદ—તુ નામર્દીસે મુઝે કત્લ કરતા હય યાદ રખ પહેલે તુ શાહ ખુતનકે બેટેકો દગાસે હલાક કર ચુકા હય ઉસકી મૌતકી ગન્દકકી કાન તપ રહીહય અબ ઉસે મેરે ખુનસે ઇસમેં ચીંગારીયાં પડેંગીં ઔર ખુતનકે જવાનોંકી આતિશે .ગજબ ભ.ડકેગીં તુઝે ઔર તેરે .ખાન્દાન બલ્કે ચીન સારેકો .જીલાકર .ખાક સીપાહ કરેગીં (સિપાહી-ગોંકા મુરાદકો બાંધે હુવે લે જાના)

ફાંસી.

(ફાંસીકા સામાન દુરસ્ત કરને વાલોંકા બાતે કરતે દિખાઇ દેના)

ખલાસી ૧—અરે ઠીક ઠીક ઠોંક ર્‌હે ૫ટ ફટ ક્યા કર રહા હય બાહકાં ફાંસીકી જલ્દી હય. ઔર તુઝે ઇતની દેર હુઈ કે ખીટ ખીટ કર રહા હય.

ખલાસી ૨—ઔર કયસે ઠોંકે બડા હુકુમત કરને વાલા આય જૈસે હમેં તીન સામાન ખાં ઠીક ઠીક ઠોંક ઔર કયસે ઠોંકે દુ ઠોંક કે બતા.

ખલાસી ૩—અબે ચરકટે ઠોંકા ઠોંકીકા તેરા કામ હય. કયા જાનતા નહી કે કડા ખાન હમારા નામ હય ચલ જલ્દી તૈયાર કર.

ખલાસી ૨—અરે વોહ આગય (ખુશરૂ મએ હસીના સીપાંહીયોંકા આના.)

ખુસરૂ- મુસલ્લસ.

ઇસ ચર્ખ સિતમગારને કયા રંગ દિખાયા
અફસોસ મુહબ્બતકા મજા કુછ ન પાયા
દિલ મિલતેહી મુંહ આકે જુદાઇને દિખાયા

અશઆર.

મેરે ગમમેં આંસુ બહાતી હય કયું.
ભલે ચંગે જીકો કુઢાતી હય કયું
બલાસે તેરી મંય મુવાસો મુવા,
તુ ર્‌હે જાનાયો મુજપે સદકે હુવા

હસીના મુસલ્લસ

ખુશરૂ ન તુજકો છોડકે ગમસે બચુંગી મંય
જાએ ર્‌હે જાન યાકે સબ સહુંગી મંય
સચ જાન તેરે મરનેશે પહેલે મરૂંગી મંય

ખુશરૂ—પ્યારી હસીના અંબમેરે મીલનેકી આસ તોડ અબદિલસે ભુલજા મુઝે મેરા ખયાલ છોડ.

હસીના—અય આસમાન કયા ઈસ હમારી ગિરફતારીમેં કાઇ

અયબી ફરીસ્તા હમારા છુટકારા નહી કર સકેગા.

બખ્તક—અબ ફ઼જાકા ફરીસ્તા આતા હય વોહ તુંમારા છુટ-
કારા કરેગા.

ખુશરૂ—અફસોસ અફસોસ પ્યારી હસીના.

શએર.

વ્હે થોડી દેરકી ખાતિર મુહબ્બત કિસલીયે કરના
કોઇ દમકા હું મહેમાં તુજપે ઝાહિર હય મેરા મરના

બખ્તક—બસ બસ જલ્દી કરો રો ધો ચુકે અબ અપને કીયેકી
સઝા પાઓ.

હસીના મુરબ્બઆ.

બખ્તક વ્હે અર્ઝ હય મેરી ઇસકો કુબુલ કર,
કર કત્લ મુજકો ઇસકો ન તુ ગ્મિ મલુલ કર
છોડ઼ ઇસકો મુજકો માર ન કીસ્સેકો તુલ કર

બખ્તક—ચલ હટ યહાંસે દુર ન હુજ્જત ફુઝુલ કર

હસીના—હાય વ્હે આંખે ક્યા તુઝે દીખાએગી

ખુશરૂ— શએર.

અબ છોડ઼ મુજકો જાનંદે કિસ્સા તમામ કર,
મરજાઉં જલ્દ મય તો વ્હે ઝગડા તમામ કર.

હસીના— મુસલ્લસ.

ખુશરૂ વોહ કોલ યાદ હય જરન ગાહકા.
પ્યારે તેરા તો કોલથા મુજસે બ્યાહાકા.
તુને તો મુજકો કોલ દીયાથા નિકાહકા

ખુશરૂ— અશઆર.

સબ્રકર સબ્ર હસીના તુઝે દે સબ્ર ખુદા.
મેરા ઇકરાર ખુદાકો નહીં મનઝુર હુવા
તા હમે મર્ગ ના મંય કૌલકા પાબન્દ રહા
અબ જો મરતા હું તો હોતા હુ મંય તુજપે ફીદા

હસીના. —અય સિપાહીયો તુમ મ્હેરબાની કરો પહેલે મુઝે મારો
મેરા સર તનસે ઉતારો ઓ શયતાન બખ્તક ક્યા તુ
મેરી જાન નહીં લેગા.

બખ્તક— શએર

બદલાનો જાન લેનાહી થા તેરી ચાહકા

પર ક્યા કરૂં કે હુકમ નહીં મુજકો શાહકા.
(.ખુશરૂકા ફાંસીપર ચઢના .હસીનાકા પકડના)
ચલ હટ દેર હોતી હય હટજા.
.હસીના—નહીં નહીં નહીં છોડુંગી ધરકે સાથ મંયભી ફાંસી પાઉંગી. જહાં જાયગા વહાં મંય જાઉંગી.
બખ્તક—ખુદા કરે અયસાહીહો.
ખુશરૂ ગાના.

યુંહી મઔત હય આના, ડર ક્યા આએ, આએના
હસરત આવે બેબસીકા; મરના મેરા બાએનાં. યુંહી.
બાદે સબાજા લેજા સદેશા કહેદે યેહે .ખુતનમેં પયામ
લાકલામ; હુવા તમામ ઉસકા કામ થા ખુશરૂ જીસકા નામ
દેરી અબ લગાએ ના, બદલા લેને આયે યાં–યુંહી

(ખુશરૂકા ફાંસી કે તખ્તે પર ખડે હોકર કહેના).

મુસદ્દસ.

અય કિરદિગાર અર્જ હય તેરી જનાબમેં,
સર.ખમ કીયે હું આંસુ હય ચશ્મે પુરઆબમેં
મેરે કુસુર હોંજે સવાબો ખ્વાબમેં
તોબા કુસુર હો યેહે ગુનાહોંકે બાબમેં.
સબ દોસ્ત દુશમનોંકો પયામો સલામ હય,
બખ્શો કહા સુનાકે યેહે આખિર કલામ હય
અય જલ્લાદ મંય તૈયાર હું અબ અપના કામ જલ્દી કર.

.હસીના— મુસલ્લસ

અગર ફાંસીકે તખ્તે પર તુઝે સોના મુકરરર હય.
તો મેરીભી યહી હય સેજ ઈસીપે મેરા બીસ્તર હય
અકેલે જીનેસે તો સાથકા મરજાના બહેતર હય.

(જલ્લાદકા ગલેમેં રસ્સી ડાલનાં વજીર મુશીરકા આના)

મુશીર અશઆર.

.જરા ઠહેર જલ્લાદ દમલે .જરા.
બયાં મુજસે કર હય યેહ ક્યા માજરા
યેહે ફાંસી કયસી યેહ મુજરીમ હય કોન,
યેહે હય કોન નાલાં હે મુલ.જીમ હય કોન

(મુશીરકો દેખે હસીનાકા કદ.મોં પર ગિરના બખ્તકકા અફસોસ જાહિર કરના.)

બખ્તાક— કત્અા.

ખુતનકા પહેલવાં હય મોત છરદમ જીસકી આઈ હય
હસીના જરન આહસે સાથ અપને ઇસકો લાઇ હય.
ઇરાદા ઇસ્કાથા છુપકર કરે શાદી હસીનાસે
બહુકમે હજરતે સુલતાન ફાંસી ઇસને પાઈ હય.

હસીના—અય વજીર સાહબે તદબીર કોઇ ચારા હમારા છુટકારા કર;

મુસલસ.

ચીનમેં તુહી હય એક રહમકા કરને વાલા
તુહી હય દામને ઉમ્મીદકા ભરને વાલા
બે ગુનાહ હય યહે ફાંસીપે મરનેવાલા

મુનીર અશઆર.

હસીના ન ગમગીન હો ઇસ કદર
ન ગભરા હીરાસાં નહો ઇસ કદર
રહા દોહી દીન આહસે મંય જુદા
મેરે જાતેહી હશ બરપા હુવા
બતા અય ગિરફતાર રન્જો બલા
કે તુ કોન હય ઓર તેરા નામ કયા

ખુશરૂ—ખુશરૂ નવજરકા બેટા

બખ્તાક—(ખુદસે) યહે વબાલ કહાંસે બીચમેં આયા અબ ખુશરૂ બચા ઓર મંય મુવા ઇસકા આના અચ્છા ન હુવા. (જોહાક મએ મુસાહિબોંકે આના)

જોહાક— શાએર.

ઓહો મુનીર સાહિબે તદબીર તુમ કહાં
કબ આય કિસસે પાઇ ખબર આએ જો વહાં

મુનીર—જહાંપનાહ મંય અભી આરહાથા હુજુરકી કદમ બોસીકો જારહાથા રાહમેં યહેમાજરા દેખા ઔર વહાં ચલા આયા (સુસ્ત ગમગીન બનાના)

જોહાક— મુરબ્બા.

કયું હય ખામોસ કોઇ ચીજ હય દરકાર તુજે
લશકરો માલભી દેનેકો હું તૈયાર તુજે

સારે દરબારસે કરતા હું સીવા પ્યાર તુઝે
માંગ જો ચાહે કીયા મંયને હય મુખ્તાર તુઝે

મુશીર— મુસદસ.

રહે તેરા કાયમ યહે જાહો જલાલ
મુબારિક હમેશાં તુજે મુલ્કો માલ
બહોત તુને બખ્શા યહે માલો મનાલ
સઓ રોજ હય તુજકો મેરા ખયાલ.
મગર આજ એક આરઝુ ઔર હય
વોહ એક દુરકી બાતકા ગૌર હય

જોહાક— મુસલ્લસ.

આરઝુ કયા હય અભી પાયગા તુ લબતોહિલા
મુશીર—નઝર આતા હય ગુનેગાર જો ફાંસીપે ખડા
અર્જ કરતા હું કે દે ઉસકો ન ફાંસીકી સજા.

જો.હાક—યહે કયા ?

મુશીર— મુસલ્લસ

અય શાહ તુ ન ચોંક મેરે ઇસ બયાનસે,
કહેના યહે હે સબબ નહીં સુન ખુબ ધ્યાનસે,
મત છેડ છત્તા ભેડોંકા છોડ ઇસકો જાનસે.

જો.હાક—કયું કયા હોગા ભંડોકા છત્તા કયા,

મુશીર—મંયને પહેલેહી મશવીરા કિયાથા યાદ હોગા અર્જ કીયાથા કે શાહે ચીનકે બેટેને અપને બાપસે આઝુર્દા હોકર આપકી દોસ્તીકા દમ ભરા હય. ઇસકા કત્લ કરના બુરા હય. અપસકે ઓહદનામે ટુટેંગે ખુનનેકે દિલાવર દુશમન બનેગે ચીનકો લુટેંગે મગર આપને મેરા સમઝાના ન માના ઉસકો બે ગુનાહ કત્લ કરાયા. શરબતમેં જહર મીલાયા.

મુસદસ.

દેખા નહીં ખુતનકી અદાવતકા તુને તુલ,
રુસ્તમકેસે દિલોરોંકા શાયદ ગય હય ભુલ,
દોબાર ખુબ ઝાડ ગએ ચીનકી વોહ ધુળ,
બરગસ્તા તખ્તો તાજ કીયા તુજકો દિલકો મલુલ

ઇસ પરબી મુગ.જ ઉન્કે દિલોંસે નહીં ગયા
ઇસકો ન માર જાનસે ફિત્નેકો મત જગા.

જો.હાક— મુસલ્લસ.

યેહે આતા જીમે હય પી જાઉં .ખુન ઇસ બે .હમીયતકા.
કીયા હય કામ ઇસ બદ .ખાતને અયસી ફ.જી.હતકા;
છી.ડકતા કયું હય તુ ઇસ આગ પર પાની નસી.હતકા.

મુશીર—અય .ખુશ નસીબ શાહ આપકા ફરમાના દુરસ્તો બજા હય.

મુસલ્લસ.

મન.જુર મુજરીમોંકી રિઆયત નહીં મુઝે,
બદકાર હંય યેહે ઉંન્કી હિમાયત નહીં મુઝે,
ઇન્કી સ.જામેં કોઇ શીકાયત નહીં મુઝે.

મગર તુઝ નામદારકે ત.ખ્તોતાજ તેરે મુલ્કો રાજકી તરફ ન.જર કરકે નેક સલાહ દેતા હું કે અભી પહેલેહી કીનેકા મયદાન બાકી હય ઇસમેં તુમ્હે કાંટોકા ઝાડ બોના હય ઇન્દ્રાએન ફલ કબ મીઠા હોતા હય વોહ ફૌલાદ નો.જર દેવકે માનીદ જબ અપને બેટેકે મરનેકી ખબર પાયગા .જરૂર બદલા લેને આયગા ફિરતુ અફસોસ કરેગા પચતાયગા

અશ.આર.

બહોતકો મુખ્તસર કરતા હું માનો ઇસ નસીહતકો
યેહે થોડા હો બહોત હય કમ ન જાનો ઇસ નસીહતકો

.જોહાક—બદનામી દોજહાંનકી લું તો રિહા કરું.
રૂસવા બનું જલીલ બનું તો રિહા કરું.

મુશીર—નહીં અયસા નહીં

મુસલ્લસ.

ન જીનહાર ઇસે ચાહસે રિહા કરના,
ન જાએ જાનસે પર મુરીદે બલા કરના.
કીસી બલામેં કીસી .ગમમેં મુબતીલા કરના

એક બારી કયદમેં બાંધેંગે ફિર કત્લ કરના ફાંસી દેના તો અપને ઇખ્તેયારમેં હય ઇસકી કયદસે ખુતનકે લોગોંકો ખબર હોગી આઇન્દા અયસી બાતસે હર એક કો દહશત હોગી.

જોહાક મુસલ્લસ.

તેરી યેહે બાત ધ્યાનમેં આઇ મેરે વજીર,

તેરી સલાહ નેક હુઈ મેરે દિલ પ.જીર

બખ્તક ઉતાર ફાંસીસે ઔર કર ઇસે અસીર

ઇસે હફતખ્વાનકે તારીક કુવેમેં કયદ કર. ઓર અહરમન દેવ જો એક બડા ભારી પત્થર ઉઠા લાયાથા વોહ ઉસ કુએકે ઉપર ધર ઔર ઈતના નીચે કુએમેં ઉલટા લટકા કે આફ્તાબ મહતાબકી રોશની ઉસતક ન જાએ. ઇસકે રોનેકી સદા બાહિર ન આય ઔર ઈસ ગયબાની સતાની હસીનાકા મ.હલ તારાજ કર દુર ઇસકે સરસે તાજ કર (હસીનાકા તાજ ઉતારકર ફેંક દેના) શહર બદ આજકર.

અશ.આર.

કે ઉસ ચાહસે સર રગડતી રહે

ઔર ઉસ ચાહમેં યું રગ.ડતો રહે

ઇધર દેખના શાદ ઓ ના મુરાદ,

ઈધર દેખ નાશાદ ઓ ના મુરાદ

કરે ઝી બહોત અપની કિસમતકો યાદ

છુપાયા જીસે ચાહસે લાક ઘર.

હિફાજત અબ ઉસ ચાહપર ઉસકી કર

(જો.હાકકા જાના.)

હ.સીના—કુછ ગમ નહીં જરા ફિક્ર નહીં.

શએર.

તેરા શુક્ર અય મેરે પરવરદિગાર

કરમ તુને ઇસદમ કીયા બે શુમ.ર

ખુશરૂ—હસીના— ગાના.

શુક્ર તેરા કરે કિર દિગારે જહાં, હમપે એ.હસાં કીયા,

બખ્શી તુને અમા—શુક્ર

મઓં જીતા બચા; હાય અય કયું ખુદા.

ખુશરૂ મંય પીઆ, કે જીતા રહા, કભી કયો

બલાસેભી હોગારિહા, થાહી મરના ભલા;

વોહ .ખુદા વોહ .ખુદા અબભી દેગા બચા

તોપે વારૂ જીઆ—શુક્ર૦ (ખુશરૂ હસીનાકો સિપાહીયોંકા લીયે હુવે જાના.)

બાબ દુસરા   પરદા ચોથા.

જંગલ.

(હરતે અંબરકે મુકદમકા લડકી ઓરતકે હમસાહ ગુફતગુ કરતે આના.)

મુકદમ—અરે અરે તુમ્હારા નાસ જાએ સારી ખેતી ઉજાડ દી ખ-રબાદ કરદી અરે કોઈ હય કે નાએ.

ઓરત—ચઉ ચઉ કાહે ચઉ બમ મારતે હો.

મુકદમ—ઇનકા નાસ જાએ બાલકનકો જે ગામકે બાલકબી જઈ મંજલબી હંય ઓત પીટાને સમરી ખેતી ઉજાડ દી બે પોધરાકે વહાં સમરી કવનકો ખરાબેદી.

ઓરત—જે ખોજ બેટે બાલકબી બેદર્દી હંય ન જાને ખતીખનકી કોઅ માલિકબી કુનેગા હે.

મુકદમ—અરેરેરે ઓ દુસરે ખેતમેબી ડારીઓ પડે. (મુરાદકા આરે હુવે આના.)

ગાના.

મુરાદ—મીઠે પયસે લુટીઆ ભરીરે. અરે આહાહા
બેડેક બેહમેસે પાએ રૂપઈયા
બનું મયબી સેઠાકા બડા બાઈયા; બોલ
ખનનન ખન બોલ ખનનન ખન—મીઠે
દરજી બોલાઉં અચ્છે કપડે સીલાઉં
મએને પાએ રૂપઈયા સુકોકા ચલાઉં
બોલ ખનનન ખન બોલ ખનના ખના—ઠીરે.

અબ બાપકો જે હેર સારે રૂપઈયા દેંગે ઓર કહેંગે ખેતી બાડીકા ધન્દા છોડ દો. :બયઠ બયઠ ખાત મોઊ તો એક છોટા મોટા લાલ લાલ ઘુંટનાસા ટટ્ટુકા બચ્ચા લે દો મંય ઉસ પર ચઢુંગા ઓર બાદસાહી ફોજમેં નોકરી કરૂંગા. સિપાઈ બનુંગા ખુબ કમાઈ કરૂંગા. (એક લડકેકા મુરાદકો છેડતે હુવે આતે આના.

ગાના.

[illegible]—અબજી હુઇ સબર તેરી આઈ કમ્બખ્તીરે મુરાદ
હોજી હુઇ સબર તેરી આઈ કમ્બખ્તીરે મુરાદ

આજ પીરાગે લસ્સાજી હાં ખાવોગે તુમ માર
ડી જુતીઓકી અબ હોગી બઓછાર—તેરી

આજ જરા તો બાંધ જાવો રસ્સીસે તુમ યાર
લટકા પીપલ પેડમેં પડતી જાએ માર—તેરી.
અરેરેરેરે મુરાદ મુરાદ અગૂરી ગોખેત ખાંગઇ તેરી.

મુરાદ—ચ્યું ચ્યું મેરી કમબખ્તી, ચ્યું આઇ.

લડકા—તેરે સારે ધાન તેરીકી ગાએ ખાગઇ.

મુરાદ—ગાએં ધાનમેંસે કિસે ગઇ થઇ.

લડકા—તુ ખાલી છોડ ગયાથા બાંધકે થોડી ગયાથા વાહ ચલી ગઇ

મુરાદ—ફિર કીસીને ફેરીયા નાએં ફેરી.

લડકા—તેરા બાપ ફેરકે લાયા બડે, ગુસ્સેહો રહા હય. તેરે સારે ધાન ઉજડ ગએ.

ગાનો—

ગાના

સબકે અપ ચ્યુંન જાએ ઉજડ મેરી જાને ખલહયા
ધાન નહીં ઘરકે હય ઘરકી ગાએ
આપ જરા બચ્ચાઇ મનતા જાએ
ઘરકા હય ક્યા ઘર જાતા હય પીટના પીટાના
હુવા હય દિવાના જ જાન મસ્તતા ખેલઇયા—સબકે૦

મુરાદ—ચલો અબ બાપકા પાસ જાએ જો દેર સારે રૂપૈયા હાથ લગે બાકી નદિખાઓ (દાનોંકા એક તરફ જાના મુકદમ અએ ઔરતકે આના.)

મુકદમ—ગાએ કામ જાએ મર્દ ગા કમબખ્ત કયસો બે હયા બેશર્મ બન ગયા હય નાં સમજાએ માનત હય માર પીટસે ઠીક હોવત હય કછુ ધ્યાનકી નાહે જરૂરત આજ બજાને અગરે ધાન ગવલનકા ખાનેકી નાસ લગાએ દીએ બે હયાકાં ઓલનભી તો નાહી આવત.

ઔરત—હાંહાં ચ્યું કારતે હો તુમ્હારી જબાન બન્દ ન હોવત મેરા એકતા બાલક તુમ વા કોબી કામ કાસ ખાએ જાવગે તુમ્હેં પ્રીત નાહીં આવત.

મુકદમ—પ્રીત વાલે ડીગાએરે પ્રીત દેખ આજ પુજનહાર ઘરમેં આયં તો પરપત દિખાએ દેતહુ નહિકનેં લગાએ દેતહુ

[illegible]

[illegible]

તુ' કતેથા. [illegible]

મુરાદ—જંગલમાં હલ ચલાએ [illegible]

[illegible] થે. [illegible]

મુરાદ—કા જાનું કતેથે મંય હલ ચલાને ગયોથો [illegible] રખાને.

મુકદમ—રહતુ જાહર મુવા મેરા [illegible]

[illegible]

[illegible] મારના

[illegible]

ઓરત—હું તુ જાનેદો બાલક હય નાદાન [illegible] નાહી

તો કોઈ કા કરે કાહુકે [illegible]

[illegible]

મુકદમ—રૂપયા પુછતા હય જાન માર બર [illegible] રૂપયા તો

[illegible]

તુમ્હારે ઠોંઠરને કોભી ચાહિયે જે [illegible] સેરી

[illegible]

મુરા[illegible] અચ્છા

[illegible]

મુકદમ—અરે મ્હે ઇરકે પાસ રૂપયા કહાંસે આયા [illegible]

ઓરત—અરેરે મુરાદજી કહાંસે આયે [illegible]

મુકદમ—એગા બતાતો કોસસે લાયો.

મુરાદ—મંય કિસીકો નાય જાનતહું. હમ તુમ અપની ધાનકે રૂપયા લેસો સેનામું સેલી [illegible] ઔર [illegible] હયે મોહ રૂપયકી [illegible] કમી હયે.

મુકદમ—(પ્યાર કર કે) અરે બતા તો પ્રનલાયા કીસસે.

મુરાદ—બસ બસ મોહે મત પ્યાર કરો. તુમ તો મોહે માર ચુકે ઠિકાને લગા ચુકે.

મુકદમ—નાહી નાહી બેટા તુમ મોહે બડા પ્યારા હય.

મુરાદ—મેં ખુબ જાનતહું તુમ્હે મંય પ્યારા નાહેહુ તુમ્હે તો રૂપયા પ્યારા હય. વાકો પ્યારકો.

ઔરત—અલ્લાહકી અલ્લાહકી મેરે લોબે બેટા બતાવ હમસે જલદ.
ફરહાદ—ક્યા તો મંય બતાઉંગા પન આપ એકદમ બડા જુલમ
હુવે ગયા હાય હાયરે.

ઔરત—ક્યું બેટા ક્યા હુવા બતાતો.

ફરહાદ—વો બેટો સોબહારીબી આપ રહેના જો જુનમ સફર
કરે રહે.

મુ.હમ—હાં હાં આપ મુકરરર હય.

ફરહાદ—વો મેટો રોહે જંગલમાં અબી બીલત રહા કહેતા રહા કે
પાછે જંગલમાં સોબહારી જાકાનાંવ ખુશરૂ થા કહીં બોહે
ગયા પતાએ નાંબી લાગા ના જાનું કોઇ ચોર લે ગયા દેવ
ખા ગયા કયા હુવા.

ઔરત—હય હાય યે ખુદા.

મુ.હમ—એ તો હમરે ખસ્સે ભલા ટોર રહા વોહ તો દેસ ભલા
માલુમ થા.

ફરહાદ—વો કહેતાથા કે મેં સબરી જંગલમાં ચોરૂ વહાં કો પ-
વસા ન પાયો.

ઔરત—આપહેલવાનને તો હમરો ઉપર બડા દયા કરી હય ખુદાવંદ
કછુ દુખ ના નાહયો વા દો સગરી આફતસે બચાઇયો.

ફરહાદ—ગાવામેં વાટો જંગલમાં ઢુંઢતે જાકહું વા મોકો પોહે હાથ
ભગાવી રહા,

મુ.હમ—નહી બેટા તું નાદાન હય. ઘરમેં બયઠ મંય ઢુંઢકે
લેયા લાતાહું.

ફરહાદ—તો મંય બોલું એક મારેં પુરબસે પચ્છમ તુમ જાવો ઔર
દુસરે ઔર ઉત્તરસે દખ્ખન જાતાહું મેં તુમ સારે ઇસ
જહાંનમે ફિરો ફિરવાય અગર મિલે તો લાવ નહીં તો
સીધે દોજખ ચલે જાવ વહાં નરકકુંમે ઇધર ઉધર ફિરો
ફિરવાવ પતા લગાવ જલ્દી જાવ (જાત)

બાબ દુસરા પરદા પાંચવાં.

દરબાર.

(જહાંગીરશાહકા બપટે દિખાઈ દેના રાખીકમરોમ નાચ હેના)

ખુ.બીકાકર— ગાના.

સોહાવે આલી .ખુતન ચમન ગુલસે દમન ઉપ,
.બેર માંલીક શાહજાન. પાઓ પાઓ આલમજાની.
મગન મગનરે—સોહાવે.

ખન ખન ખન ખનન ખનન, નોબત બાજત ઠનન ઠનન
ધર ધર ધર સેવા કરે, દર દર ઠીવા ભરે, ખુખી ખુખી.
ધમ રહત રહત; ખુશી ખુશી ખુશી કરત કરત; ઝુમો
ઝુમો ઝુમો મગન મગન, ખીલો રહો દુવે ચમન
ચમન રહો હરે ભરે—સોહાવે. (ગાના ચોનકરજ).

મનચહર— અશઆર.

દસ્મા તેસ ખડાં દે કૈનો જહાનમેં,
મુમતાજ શાહજાન હૈ ફૈનો જહાનમેં
રૂસ્તમ દિવૈર આ ગયા .તલીસ્તાનસે
શાજીનથી ખીતાબ.ખ દુસે શાહે .જહાનસે.

જહાંગીરશાહ—ક્યા રૂસ્તમ પહેલવાન આ ગયા ખુ.જર સાહબ

તકબીર જલદ જા કરો .હ.જ.રતસે દરબારમેં લા.
(જાના ખુ.જરકા.)

[illegible]

સર.હદ આ.ખતર મેં દમ કૈઠ હૈ સબ ક્યાર
કુછ દિન ભેજના મુઝે યા હસરત રહ્યાર.
રૂસ્તમકો બાનેસે મેરે દિલકો દુખ.ગુજર
ભેજુંગા ઉસકો અબ પે કરેગા વોહ દિલના દુર

(રૂસ્તમકા આનકર બાદશાહ બાબ ગાના દરબારમેં ઉનકો મુજરા કરના હેના)

[illegible]—આપ રૂસ્તમ દિવૈર [illegible] હજરતમેં [illegible]

[illegible]— [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] કારોબારમેં મુબતિલા રહ [illegible]
ખતની મુદ્દત કદમોંસે જુદા રહા.

[illegible]—કહીએ ખયરીયતસે તે [illegible] અયાલ હંય બહોત થાદા
([illegible])

[illegible] — [illegible]

ચયન પાવે સબી રુહે સુહે, સુખી સુખી ચરન સરન
ચયન મીલત પ્રાન [illegible]—ચયન૦
સબ રહી સુખ દીજી દુનિયા આસીસ લીની
[illegible] તો કરમસે કીતી કીની દુનિયાકે શાદ શાદ
[illegible] મુરાદ કુરદત [illegible] જીયાદ તમોં યાદ
[illegible] ચાહ [illegible] થાદ જીન [illegible]—ચયન૦

[illegible]

[illegible]) અરા [illegible]

[illegible] તા તાજ — [illegible]
નય [illegible]
વોહ [illegible] ફીર [illegible]
હય [illegible]
[illegible] વો [illegible]
[illegible] સરકાર [illegible]

[illegible] પર બડી બેહાદ
દુખ અબ જીન્દગી ([illegible])

[illegible]—નવ.જર પે તેરા [illegible] પરીક્ષાન હય બયાનકર
ચોકલ [illegible] આયા
વોહ [illegible]

નવ.જર—.ખુદર [illegible]

[illegible]—[illegible]

[illegible]

[illegible]—[illegible]

[illegible]

ફ્રાહીમ— [illegible]

[illegible] મુશ્કુરતી [illegible] કમાલ

[illegible]

[illegible] મુસલ્લસ.

એક શાહે ડિસ જમાંમે બ્યા હૈ જો હાલ હૈ
પોરામેં મેર [illegible] આયા [illegible] હૈ.
એ ચૈંયન [illegible] ક્રિક્રા નિસ્બત [illegible] હૈ
હાથોસે ખોગયા [illegible] મેરા નવ નિહાલ હૈ
ઉસ મેરે [illegible] પતા કોઈ [illegible] દો
[illegible] કુત્તા ઉસ પાસ જતાય દો.

શાહ— [illegible] શેર

[illegible] જવાબ દેયા.
એતાબ [illegible] તેરે [illegible] તાબ દેયા.

ન. [illegible] પોંકલ [illegible] ખુદા [illegible] કરે.

[illegible] આર.

અફસોસ ખુદા કુછ નહીં કરને પતા દીયા,
ઓર [illegible] સામને [illegible] દીયા.

શાહ— ખડા [illegible] પોંકલ [illegible],
મેરા હાલ [illegible] નહીં [illegible] હૈ દૂર.
[illegible] આએસે આયા [illegible],
કહાં [illegible] નવ [illegible] જુદાઈ જવા.

પોંકલ— મુસલ્લસ.

[illegible] તાજવર રહા સલામત જહાનમેં
[illegible] નહીં [illegible] હૈ [illegible] ખ્યાનમેં
પર [illegible] નહીં મેરા [illegible]નમેં
મુઝે [illegible] જીન્દગી નહીં [illegible]

[illegible]

ફ્રાહીમ— [illegible]

[illegible]

[illegible]—[illegible] નામ વરી મેરી દાસ્તાન પર ગૌર કરો [illegible] [illegible]
ઐસો જુનેમ શીકાર કર ચુકે હૈં કે મોલકો મિસમાર કર
ચુકે વતનકી તર્ફ મુંહ ઉઠાએ તમામ મનઝીલો પુરી
ખુરરમ ચલે આયે એક જંગલમેં એક ગોરે ખર શીકાર
નજર આયાં બુઝુર્ગો ઉસકો શીકારકી તરફ દૌડ દેખા
ગરજ બુઝુર્ગોને સંમને ઉસ્તાદ સમઝાયા પર ઉસકે ધ્યા-
નમેં ન આયા ગોરે ખરકે પીછે ઘોડા દૌડાયા ઉસ પર
કમાન ખાગી ઔર ખીંચા ગોરે ખરકે હંસા ઔર ભાગા
બુઝુર્ગ ઉસકે પીછે કમનકે સાથ ખીંચતા ગયા વોહ
ગોરે ખરકા ઠીક ઝાંના શીકારગાહ ઠહરત ગયાના વહાંસે
બુઝુર્ગઓકા ઉડાના પહાડીર આખીર પહોંચ ઉઠાના તમામ
જંગલમેં ખાના પીના હરામ અપના આઓંદાના મગર ન
પાયા કહીં ઠીકાના નજરમેં તારી કયા જમાના વોહ
અરબ પીરેતાયા વ઼ઠશીયાના ન ફરને પાયાયા આખોંદાના
પંચ ઉસકો બેહર હુવા રવાના વતનકો આનાડી ખુબ બના.

[illegible]— બહાર.

ખુદા બહુ દરોગમે ખરતા હય બે કયા,
બંદ વાઝદાર દેખિયે મુઝકા બહુતર
કહેતા હય ગોરે ખર ઉસે જંગલસે લે ગયા
મદદગાર મેરે હાથસે તુ બચ સકેગા ક્યા
છાતીપે ચડકે આજકહીંયા ઝબર તેરા
[illegible] બદીમા બહુ પંચ ઉખાડુંગા સર તેરા.

[illegible]— ભાઇ ખરકે અભી હો ન મેરે હુકમસે બાહીર,
[illegible] વનકે ઉઠના હય પીછુર મેરા દીલાવર
[illegible] પશુંચાપને ક્યા હય મુઝે [illegible]
જબ ચીનપે વડનેકા ચડેગા મેરા [illegible].

[illegible]—[illegible] [illegible] મહેમાન [illegible] ઔર [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] તન [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

તુજકો નહીં મા.લુમકે વોહ હાથીકે .જોરસે હાથીકે
દાંત તોડ.વા હય શેરકા પન્જા મોડ.તા હય.

શ.એર.

પહે ગુલે બનાવટ તેરી ચલતી નહીં મુ.જી
બાતોંસે તેરી મોતતો ટલતી નહીં મુ.જી.

ગાના.

શાહ— ના હમ અભી બલામેં પડે.ગા; ન જાનનાં ભ્યાર
રહેગા સ.લામે; બાંધા જાવે અભી એ શો.ખ
આગો દાનાબા ન પહે પાવે ઉઠાવે સ.ખતીઆં
ઉસકી ખોવા; જાવેજીવીસુફી તેરા—નાકામ.

દિલાવર નવજાર .ગમ નકર બે.હદ વોહ હાવરે ચમક હરેક તેરી મદદ હર તરફ સવાર દેડ.ાના હું તલાશ કરાતા હું .ખુદા ચાહેતો જલ્દ તેરે બેટેસે તુજકો મીલ તા હૈ.

રૂસ્તમ—અયશાહ મેરી ખુલ્તેજા હય.

મુસદસ.

મેરી તરફસે છેડીયે તકલીફ ખસર.ર,
વોહ જામ જીસમે આતા હય સારા જહાં નજ.ર.
એઅ.જા.ને કુદરતી જીસે સમજે હય હરબશર
દરબારમેં મંગાકે જ.રા ડીજીએ નજ.ર.
ખુલાસ મંય નશાનો પતા કુછભી પાઉંગા.
સારા જહાં ફીરૂંગા ઉસે ઢુંઢ લાઉંગા.

શાહ—હાં .ખુબ યાદ હુવા ઈસ બાતસે મે રાજી બી શાદ હુવા નો.જરકા. દિન હય આજ ઘર ઘર .ખુરશીદ ગયા હયઉસે અન્દર દેખુંગા બસદ ખુશી ખુશી હમ વોહ જામે જહાં નુમા મુકર્રર ખ.જાનચી વેહ કુદરતી મોઅ.જીજ જાકે જહાં નુમાંલા! ઔર એકરૂપી ક.બા ત.ખ્તે મરરાસઅ.કર જવાહિર નિગારમેં રખકર લાજો મંય પાક યજ.દાન કાદેર મુબહાનકે હુ.જુર ખડ.ાહોકર અપની હાજત ચાહું. (જાતા .ખજાનચીકા એહલે દરબારકા શાહોમ હુ.આહેના.)

સબ— ગાના.

હય દુ.આ પેહલે હમોરાં શાહી પાવે કુજુંદરમાં.

[illegible] હો [illegible] .કરવાં.

કશમુંનસે [illegible] જહાં

બેશક હમ લોગોપર મુહેરબાંન હોગે તુમ જબકે સુલતાન

પાઓ પાઓ પાઓ [illegible] જગકી [illegible]

[illegible] સચ્ચો [illegible]

હારીજ હો પાક બારી—હએ દોઆ.

(.ખ.જોનચીકા જામબાના [illegible] દસ્ત બસ્તા ખડે હોકર દુ[illegible]

[illegible] અરઝ આર.

ખુદાવન્દ [illegible] કાનામકા

તુ [illegible] સીલીસમ જહાં.

તુહ [illegible] નાઝીર [illegible]

[illegible] વાઝીર [illegible]

[illegible] સુધ [illegible] હમો [illegible]

અય પાક પાકીજ [illegible] જબહાં [illegible]

વાલે ખુદાવન્દે જહાં મંય તેરે [illegible]

ખુસ પોશીદે હાલકે ઈ.જહારકા [illegible] ર હું.

[illegible]

[illegible] ગ્યાન—સબ.

[illegible] મેરે

[illegible]

મુબારક [illegible] જુન્હા હય

વો [illegible] જીતા હય સલામત હય [illegible]

[illegible] અરઝ આર [illegible]

[illegible] નસીબ [illegible] બેશક [illegible] રાજ [illegible] હય

[illegible] મેરા [illegible] હય [illegible] હય ઓર [illegible]

[illegible] મગર જીનેસે [illegible] હુવા હય

[illegible] રાખો [illegible] વ્યાસંગ હુવા હય

[illegible]

[illegible]

હય એક કુંવા ઉસમેં [illegible] મ.જબુત બંધા હય.

[illegible]

નવ.જર—અયશાહ ચાન્દ મેરા હય વોહ કીસ ગુબારમે
ગુલશનમેં હય કે દસ્તમેં યા કોહસારમે.
રૂસ્તમ—બન્દા નવાં.જ કુ.યદ હય વોહ કીસ દયારમે.

શાહ—હયત ખ્વાં નામ.હય એક ચીન દસ્તે .ખુઆ.જ વાક.ઈ.
દસ્તે બેલા હય વોહ બયાબાનપુર .ખાર હય .જંગ.બના
ક બયાબાનમે અંધેરી એક ગારમે ખુશરૂ હય બહોત
હાલસે .જાર .જો.હાકને ખુશરૂકો ગીરફતાર કીયા હય ઉસ
બન્દે ગિરાંને ઈસે લાચાર કીયા હય.

નવ.જર— શ.અર.

ઈસી .જાલીમને યું .ગમોંકે કુમલાયા હય ગુલ મેરા,
ઈસી બેદ.જાતકી શા.ખીસે મુરઝાયા હય ગુલ મેરા.

રૂસ્તમ—અય શાહે આલમ પે.નાહ.

ગાના.

ઈ.જ.જત સબ પાએ, પાએ, પાએ, શાદી પાએ
મીલકે કદમ રહે શાહ હુવે—ઈ.જ.જત.
સબ .ગમસે .ગમગીન હુવે દીલગીર સબહી પાએ
કોઈ નહીં જાવે જાવે, મેરે સીવા ચીનમે બહા કહન
હય ઉસ.જા જાનાં, દરદેન મુ.જીર મુશ્કિલ પાનાં,
જાઉ જાઉં સરવર મેરે કો લાગી સમઝ સમઝ આએ

શાહ— શ.આર.

કીસ કદર દરકાર હોગી ફૌજ તુર્કો નામવર,
ચાહિયે સામાન કીતના ઔર કીતના માલો.જર,

રૂસ્તમ—સલામત રખે અય સુલતાં .ખુદા એ દોજહાં તુર્કોકો,
નહીં ઈસ કામમે દરકાર કુછ ફોજે ગિરાં મુજકો.

ચીનપર લડાઈ નહીં કરના હય બલકે હિ.મતસે ગુ.જરના
હય અગર જો.હાક લડાઈકી ખબર પાયગા તો ફોરન ખુશરૂકો
કત્લ કરેગા ફિર મહેનત બેસુદ હોગી ઉમ્મીદ મક.સુદ હોગી સોદા-
ગરોંકા લીબાસ કર કર જાઉં ઔર .ખુદાકા ખુશરૂકો છુડ.ાઉં ફિર
લડાઈકા મ.જા ચખાઉં.

શાહ— મુસલ્લસ.

આખરી તુજપર બહોત .આકી.લો દાના હય

તજરૂબાકાર હય ઔર .ખુબ સીખાનો હય તુ
ઝસ્તર.હ ચાહેતુ ના દેખા જ.માના હય તુ.

મુસદ્દસ.

રૂસ્તમ—અબ હુકમ દીજીએ કે મુઝે સૌ મીલે સવાર.
વોહ હોંચીદા જી.રકોહાનાઓ હોશીયાર
સૌ ઉંટ ઔર ઉનપેહો સામાને .જરનીગાર
કીમ.ખ્વાબ ઔર હરીરથે જ.ર બફતકા હોકાર.
તાજર બનગા પહોંચુંગા શહેરો દયારમેં,
ખુંશરૂકો અપને લેઉંગા મું છપતેયારમેં.

શાહ—અભી સબકુછ તૈયાર હોતા હય ઉટા પેબાર હોતા હય સૌ સવાર તુ ખુદ પહેચાન કે જીનકે વાસ્તે ચાહે ફરમાન લે

રૂસ્તમ—અ.ર એક ઔર ઇલ્તજા હય.

શાહ—વોહ કયા હય.

રૂસ્તમ—ઉ.જબક મેરે હમરાહ કીજીએ .ખુશ મી.જાજીમેં કમ આવગા ઔર ઘોંકલકો ક.યદસે મંગાઇયે મેરે હમરાહ રવાના ફરમાઇયે.

શાહ—ઘોંટલ ક.યદસે રિહાઈ ન પાયગા અગ.તો ખડી સખ.તી ઉઠાયગા હ ઉજ.બક બેશક તુમ્હારે સાથ જાયગા.

રૂસ્તમ— મુસદ્દસ.

બસ પાચુકા સ.જા બહોત અય નામદાર વોહ
કરબીદા અપને કસે હુય બારબાર વોહ
અપની સ.જાકો પહોંચ ચુકા બહરા.ઓર વોહ

બહેતર હય મુઝે દીજીએ તુજ઼ાર કરમ કીજીએ અગર ખુશહ સલામત આયગા તો વોહ રિહાઇ પાયગા વર્ન જાનસે મારા જાયગા.

શાહ શાએર.

.ખયર વ્હે કહેનેકા મંયનેભી તેરે માન લીયા,
જો કે ઘોકલકો છુડા મંયને વ્હે ફરમાન દીયા
જીસ તુજકો તેરી મુરાદમેં યાનીયાબ કરે ઇસ મોહમમેં ફતેહ યાબ કરે.

—ઝમીન આમીના

ગાના.

કર ન દેર અબ કહેતે હંય પ્હે સબ
હામી રબ રો.જો સબ પાએ .જફર—કર.
જા દીલેરી નેકનામ જલ્દ જા ખુદા ઉસે
વોહ કરીમે કાર સાજ હર.જમાં હર.જમાં મદદ કરે
ફ્તેહમંદ શાદ શાદ આકે મુંહ દીખાહમેં.

બાબ દુસરા ખતમ.

બાબ તીસરા — પરદા પહેલા.

જંગલ.

(પહાડ પર કુવા જીસ્મે .ખુશરૂકા .કયદ હોના .હસીનાકા બયઠે દિખાઈ દેના.)

.ખુશરૂ—અફસોસ અય .હસીના નાદાન દોસ્ત પ્યારી.

.હસીના— શા.એર

હ.જાર અફસોસ ઇસ .ગમમેંભી મુજકો યાદ કરતા હય.
મેરાહી નામ હરદમ લેકે પ્હે ફરીયાદ કરતા હય.

.ખુશરૂ— ગુરજ.આ.

અફસોસ દિલમેંથે મેરે અરમાં નયે નયે
સોચાથા જીમેં અયશકે સામાં નયે નયે
દિખલાએ બ.ખ્તે બદને બયાબ નયે નયે
ક.યદે આલમ હય .ખાનએ .જીન્દાં નયે નયે.

.હસીના—.ખુશરૂ .ખુશરૂ પ્યારે .ખુશરૂ કુછ સુનતા કોઇ તેરી યા-
દમેં સર ધુનતા હય,

.ખુશરૂ— શા.એર.

ઇસ દુખમેં હય આલમમેં કીસે .ગમ.જદાંસે કામ,
ખુશરૂ બદ નસીબકા લેતા હય કોન નામ.

.હસીના— મુરબ્બા.

શયદા તેરી દીવાની તેરી જાન .હસીના,
સો જાનસે હોતીથી જો .કુરબાન .હસીના
મા.અશુક તેરી યારી વોહ નાદાન .હસીના
મુદ્દતસે યહાં ફિરતી હય .હયરાન .હસીના

.ખુશરૂ—.હસીના .હસીના હાય પ્યારી હસીના.

મુસલ્લસ.

ઇસ દસ્તે પુર ખતરમેં તુ હય ગુલ બદન કહાં
સહેરાએ .ગમ હય ઇસમેં તુ રશ્કે ચમન કહાં;
નાજુક બદન ન તુ આઇ ઉઠાને .મહન કહાં.

.હસીના— ગાના.

પ્યારે જાં હો તુ સહત ગુ.જર કરત રંજ સહત
તોરી પ્યારી મંય હું પડી, જાનસે અડી, ફીરતી હું
દુખીયારી—પ્યારે.
જબસે સુની તેરી દુખકી .ખબર મોરે જીઅરા લાગી
મંય મરી ફીરી સહેરા છાનતીફીરી દઓડી કોસોં ભાગી
મંયબી સહું પીયા જાનપે બલા લાજરાજ ત્યાગી
કયસી કરૂં નહીં માનતાજી આન આઇ ક.જા માંગી
સુનીરે મંયને અંબ જો, તેરી સદા જીઆમેં
પડી જારે.—પ્યારે૦

શા.એર.

તું તો યું કયદમેં હો ઔર મંય આરામ કરૂં.
ચાર દિનકે લીયે કયું અયશકો બદનામ કરૂં.

અબ રહે જંગલ મેરા ગુલીસ્તાન ઔર રહે કુવાં મેરે અ-
યશકા મકાન ઔર ઇસ કુએંમેં મેરી જાન ફિર જાનકો છોડ.કર
કહાં જાતી હય કયું કર તેરી જુદાઇકા સદમા ઉઠાતી હય.

.ખુશરૂ— શા.એર.

એ.હસાન ઉસ .ખુદાકાં જો કુછબી ર.હમ આયા,
બી છડે હુવે દીલોંકો જો ઉસને ફિર મીલાયા

રૂબાઈ.

હસીના—.કુરબાન ઉસ .ખુદાકે હુવા કુછ વોહ મહેરબાન
મરાખ એક ઝીયા મજે પ.થર કે દરમીયાન

ઉસ્મેંસે તુજકો દેખકે તસકીન હો ગઇ.
વર્ના તેરી જુદાઇસે શીરતીથી નીમજાન

.ખુશરૂ—હસીના અબ તુ યહાંસે જા મેરે સાથ અપની જાન
બલામેં ન ફંસા

હસીના—નહીં નહીં મરતે દમ તક તેરે સાથ રહુંગી.

શ.એર.

ભુકે હય તો ભુકે પર સાથ રહેંગે.
અગર મૌતભી આએગી તો હમ સાહ મરેંગે

ખુશરૂ— મુર.બા,

આબોદાનેકો ફલક અબ મુઝે તરસાતા હય
તેરે મહેમાનકા અરમાનસે જી જાતા હય
પ્યાસે કરતા હય દમ જી મેરા ઘબરાતા હય.
લે ખબરદાર હસીના મુઝે ગશ આતા હય.

.હસીના—અરે અરે ખુશરૂ પ્યારે ખુશરૂ કયા સચ મુચ ગશ આગયા
જી ઘબરા ગયા મા.અલુમ હોતા હય કે ભુંકકી નાતા
પાનીસે સર ચકરા ગયા. હય હય કહાં જાઉં કહાંસે
દરકે વાસ્તે ખાના લાઉં.

શ.એર.

યહે ફાંકોંકે સદમેસે મર જાયગા
યુંહી જીસે એક દિન ગુ.જર જાયગા

ગાના.

ક્યા હી બુરા નસીબા હયે મેરા.
હય બયરી દેસા સગરા ક્યા કરૂં—
ભીખ મીલે તો હો સુખ જીરા
હય અયસા દુખને ઘેરા ક્યા કરૂં—
અબ પીતાને હુકમ ન થા ફેરા
મીલે ના જો માંગે જહોતેરા—ક્યા કરૂં૦
ક્યા કરૂં કયસે દુઃખ ભરૂં જાનસે મરૂં
રંજો.ગમ સકુંમંય કયસે દેખું યહે રોના તેરા—ક્યા કરૂં૦

—o—

બાબ તીસરા   પરદા દુસરા

જંગલ.

(રૂસ્તમ ઉ.જબક ધોંકલ મ.એ ચન્દ સરદારોંકે તાજરાના લી બાસમેં દિખાઇ દેના.)

ધોંકલ—મુશીર વજીરકી તદબીરસે હમારા કામ હુવા જો હમકો મુલ્કે ચીનમેં તીજારતકે વાસ્તે ફીરનેકા ઇ.જને આમ હુવા ઇસ લીયે અય ભાઇયો

ગુરબ્આ.

હો લડાઇકા ધ્યાન દિલસે દુર
કરો બેપારીયોમેં અપના જુહુર
ઔર બદલ ડાલો અપના નામ જુરૂર
તાકે ઐયારીમેં હો કુછ ન કુતુર

ઉ.જબક— મુસલ્લસ.

પ્હે તદબીર ધોંકલ બહોત .ખુબ હય
હય મરગુબ તબ્.અ ખુશ અસલુબ હય
ય નામ કૌનસા તુમકો મરગુબ હય

ધોંકલ—મંયનેતો અપના નામ ફ્રા.ખર સોચા હય બસ મંય ફ્રાખર ઔર તુ તાંજર

ઉ.જબક—(હસકર) હાહાહાહા અરે વાહરે ફ્રા.ખર અગર ફ્રા.ખર ઉલટા કરો તો ખરફ્રા હો ગયા જો એક ઘાંસ હય ઔર ફા.ખરસે ફા નિકાલો તો .ખર હી રહે ગયા અરે વાહરે નામ શનાસ અબકીસીકી આસ ન હિરાસ અપના દાના ઘાંસ અપને પાસ.

ધોંકલ— શ.એર,

પ્હે મસ .ખરા ન .આદત અપની બદલ સકેગા
ઇસ કામમેં હમારે ઉ.જબક ન ચલ સકેગા

ઉ.જબક—મંય ચલ ન સકુંગા તો ઉડુંગા કુદુંગા ઉછલુંગા તેરા સર ફોડુંગા પર સાથ ન છોડુંગા.

રૂસ્તમ—હાં હા .ખામોશ .ખામોશ કોઇ આતા હય (સબકા અપના અપના હિસાબ કરનેમેં મશગુલ હોના.)

(.હસીનાકા આના).

 હસીના—ક્યું સાહબ મંયને સુના હય.

અશઆર.

કે એક મુલ્કે ખુતનસે આયા હય જીસાન સોદાગર
અગર વાકિફ હો તુમ ઉનસે તો ય્હે જાહિર કરો મુજપર

પીંકલ—આયે ખુતનસે હંય વોહ સરદાર યહીં હય
ઇસ કાફલેકે કાફિલા સાલાર યહી હંય

હસીના— રૂબાઇ

અય ખુશ નસીબ ખુશ રખે હરદમ ખુદા તુઝે
હો નફ્અ કારોબારમે તેરે સીવા તુઝે,
દિલકી મુરાદ પાએ તમન્ના કુબુલ હો
દેતી હું સદક દિલસે મંય ઇસદમ દુઆ તુઝે

રૂસ્તમ—ક્યું અય ઔરત ક્યાં દરકાર હય કિસ બાતકી તલબગાર
હય ઇસ દુઆ દેનેકા ક્યા સબબ હય કોઇ મતલબ હય.

હસીના—નહીં નહીં કુછ ચાહતી નહીં.

ગાના.

દુખીયારી હું મારી હું ગમકી
મેરે આસ નહીં કુછ દીલમેં જરા, દુખીયારી૰
આપ કૌમકે હો બએ પારી, ધનકા ધનધા જારી
બીના ધન દામકે લેનાં ન દેનાં મંય ઔરત હું ભીખારી
કામ નહીં મીસકીનોંકા યાંહાં નહીં ખયરાત,
જા અપની તુ રાહા લેકર માયાહી બાત.
ન ય્હે દૌલતહી રહેગી ન ય્હે સામાં હોગા
ગોરે તારીકમેં તનહા તને બે જાં હોગા.
ધન માયા કુછ કામ ન આવે આવે કરની કામ
અયસી કરની કર ચલો જો પાછે બાજે નામ.
મુજપર તરસ ખાવ ગુસ્સા ન દિખાવ મંય બખ્તકી સતાઈ
હું એક બડી જુરૂરતકી મદદ માંગને આઈ હું.

રૂસ્તમ—મદદ ચાહતી હય તો બાદશાહકે પાસ જા, યહાં સર ન
રિહા સોદાગરોંમેં ક્યા કામ યહાં કે લોગ ક્યા કુછ લેતે
બાદશાહ હય યા નહીં ક્યા બાવલી ઔરત હય જા જા
યહાંસે જા.

હસીના—કભી વોહ દિન થા કે મખલુકકો મેરી ચાહથી સબકે દિલમેં મેરી રાહથી લોગ આંખોમેં જગેહ દેતેથે પલકોપર બીઠાતેથે .જલીલો ખ્વાર હું લાખો આફતોમેં ગિરફતાર હું દરબદર ભટકતી હું આબકો તરસતી હું મગર અય નેકમર્દ તુજસે ઈતના પુછતી હું તુ .ખુતનકે સુલતાન ઔર પહેલવાનકો જાનતા હય. ઓ નોજર દિલવરકો પયછાનતા હય.

રૂસ્તમ— શ.એર.

દિવાની હય લ.ડકી તુઝે સોદાતો નહીં હય
દિલમેં તેરે પીટનેકી તમન્ના તો નહીં હય

ગાના.

હસીના— મંય ધુરકીયાં સુની ન જો ખાલી હાએ બે બસી.
ઠુકરાતે હંય ચલે; પાઉંસે સભી
તરસકીયે આએ બાહરે, દુશ્મન હય શાલાભી

રૂસ્તમ—તુ આપસે જાતી હય યા તેરે નિકાલનેકી દુસરો તરકીબ કી જાએ.

હસીના— શ.એર.

સમઝેથે હમ ખુતનકે હંય સબ લોગ બાવફા,
.ખુશરૂ નહીં હય તુજસા .જમાનેમેં દુસરા.

રૂસ્તમ—વ્હેં ઔરત કૌનસે ખુશરૂકો યાદ કરતી હય,

શ.એર.

અય બાવલી વ્હે કૌનસે .ખુશરૂકા જીક હય,
કરતી હંય કિસકી યાદ તુઝે કીસકી ફીક હય

હસીના— મુસલ્લસ.

.ખુશરૂ કે જો .ખુતનમેં નિરાલા હય પહેલવાં
નોજરકે .ખાનદાનમેં બાલા હય પહેલવાં
શાહે .ખુતનકી બ.જમમેં આલાહય પહેલવાં

રૂસ્તમ—હાં હાસીલ હુઇ અબ મુરાદ દીલકી.

શ.એર.

લ.ડકી .ખુદાકે વાસ્તે અબ તુ યહાંસે જા,
બે ફાયદા વ્હે બાતેં ન કર અબ ન સર ફીરા

હસીના—મંય જાતી હું મગર ઓ એકદરો તુમ્હારા પહેલવાન
તુમ્હારે મુલ્કકી જાન દુશ્મનકે જીન્દાનમેં પરીશાન
હય હાય વોહ લોહેકી જન્જીરોં મેં બંધા હય એ
જાન હય.

શએર

ઉસ્કે વાલીદ કો કુછ ઉસ્કી .ખબર હય કે નહીં
ઔર વહા ઉંસ્કે છુ.ડાનેપે ન.જર હય કે નહી.
વોહ ગિરફ્તાર કુએ મેં બે.કરાર હય ઈસ્કે દુખસે મેરી ભી
ભુક નીંદ ફરાર હય.

રૂસ્તમ— મુસલ્લસાત

ન વાકિફ શાહસે હું મંય ન કુછ વહાંકે જવાનોંસે,
મંય સોદાગર મુઝે કયા કામ વહાંકે નવજવાનોંસે.
યહાંસે જા ન મેરા સર ફિરા અયસે બયાનોંસે.

હસીના—અફસોસ અય .ખુદા કોઈ ફરીયાદ રસ નહીં
આતા કીસીકો હાલપે મેરે તરસ નહીં
આ જાય મુજકો મૌતહી ઉસપરભી બસ નહીં.

રૂસ્તમ—અય દર્દ મંદ બે આસ.

મુરબ્બા.

યહે મુલ્ક યહે વતન તેરા દુશ્મન હય કીસ લીયે
તુજપર .જમાના તંગ હય બદ.જન હય કિસલીયે
તુ કૌન હય ઔર કરતી હય સેવન યહે કિસલીયે
ઔર ચાક ચાક હય તેરા દામન યહે કિસલીયે

હસીના—મેરા હાલ કાબીલ .ગૌર હય હાય :મુજપર સ.ખ્ત જુ-
લમો જોર હય અય નેક નામ મંય નાકામ હસીના
શાહે ચીનકી દુ.ખ્તર હું.

શએર.

મંય વોહ હું જીસ્કો દેખ ન સકતાથા આફતાબ
મંય વોહ હું જીસસે રોશની પાતાથા માહતાબ
અબ દિલ ફિગાર અસ્કબાર લાચાર ખ્વાર હોકર દર દર જા-
તીહું ભીક માંગતીહું મુફલીસી સહતી હું.

गाना.

મંય હાય કભી મહન ન ઝેલીયાં, મુરઝાયાં
બન બન ચલીયાં, કઠન ન ઝેલીયાં, ત્યાગી
સહેલીયાં—
ગાઉં ગાઉં જાઉં સુકી રોટીયાં ન પાઉં
કભી રંજ ન દુખ ખેલ ન ખેલીયાં—

રૂસ્તમ—ફિર તુ ઇતના રંજ કયું ઉઠાતી હય.

હસીના—મુહબ્બતકી ખાતિર ઉલ્ફતકી ખાતિર હાય કિસ ચાહસે મંયને ઇસકો ચાહા મગર જાલીમ બાપને ઉસે ચાહે ગમમે ફંસાયા મેરી ચાહકા મજા ચખાયા ઉસ ચાહપે એક પહાડ ટક રહા હય. ફુશાર ઉસમે ઉલટા લટક રહા હય. ખુરશીદ કમરકી રૌશનીભી દેખનેકો ભટક રહા હય.

રૂસ્તમ—અફસોસ અય નેકનામ હસીના તુ યહાં જરા આરામ કર.

હસીના—યહે વક્ત આરામ? જબ તક ઉસે આરામ નહીં મુઝે આરામમે કામ નહીં.

રૂસ્તમ—ઉસ જવાનકી ભુખ પ્યાસ પર તરસ આતા હય ભલા હય હસીના અગર ઉસ બેઅસ પર દસ્તરસહો તુ ખાના ખિલા સકેગી. મગર જબ ઉસપર પત્થર હય તો ખાનેકા ગુજર દુશવાર તર હય.

હસીના—ઉસ પત્થરમેં એક રૌજન હય ઉસ રૌજનસે મેરી આંખ રોશન હય બાત ચીત કર સકતી હું ખાનાભી ખિલા સકતીહું.

રૂસ્તમ—તબ અય ફાખર જલ્દી જા ઔર કોઇ ઉમ્દા ખાના લા ઔર ઉસ ભુખે જવાનકો પહોંચા. (જાના ધોંકલકા) અય નેક બખ્ત હસીના મંય કલ ખુતનમે જાઉંગા ઔર ઇસ જુલ્મકી ખબર સારે ખુતનમેં પહોંચાઉંગા.

હસીના—અય સોદાગર ખુદા તુઝે ભરપુર રખે ગમોઅલમ તુજસે દુર રખે જો તુને મુજપર રહમ ખાયા ઔર ઉસ મજલુમકે વાસ્તે ખાના દેનેકો ફરમાયા.

ગાના.

માલીક રાખે પુરન ખેપરે તેરી અરે મેરે લખી બનજારેરે
શાદ કીયા હય મુઝે શાદ માન હારે—મેરે૦

જીસ દિન બીપતા ખોએગા, સરસે વોહ કરતાર
મંય દુખસે છુટું દુખીયા ઔર કિ.સમત હોગીયાર
એહસાં કરને વાલોપે એહોગા ઈ.જહાર
કરમ જીન્હોને હય કિપે મંય નહીં ભુલી .જીનહાર—અરે.

(ધોંકલકા ખાના લીયે હુવે આના)

રૂસ્તમ—અય નેક બાનુ યહે ખાના તૈયાર હય (રૂસ્તમકા વાસ્તે પયચાનકે અંગુઠી રખ દેના .હસીનાકે હમરાહ તાજીરકા ખાના લેકર જાના).

ઉ.જબક—(.ખુશીસે) શાબાશ અય નામદાર સરકાર તેરા એડ.। પાર .ખુદા મદદગાર.

રૂસ્તમ—શુક હય .ખુદાકા હમારી મહેનત કામ આઇ .ખુશરકી .ખબર ધર બયઠે પાઇ અબ કયા રહા વહાં પહોંચે ઔર રિહા ધોંકલ ઉ.જબક.

મુસદસ.

હંય જીતને સારબાન વોહ પહેલવાં બને
પહને લિબાસ જંગકા જંગી જવાં બને
બુ.જદિલભી હો તો આજ વોહ પીલેદવાં બને
બાદલસા ગરજે બ.ર્કસા ચમકે તવાં બને
અબ વ.ક્ત આ ગયા હય દિલોંકે બુ.ખારકા
તૈયાર હો હય શૌક. જીન્હેં કાર.જારકા.

બાબ તીસરા — પરદા તીસરા

જંગલ કુવાં.

(તાજીરકા .હસીનાકો ખાના દે ચલે જાના.)

.હસીના—અય પાક યજદાન તેરી શાનકે .કુરબાન મેરી જાન તેરા હં.જાર એ.હસાન આઇ કઇ મુદતકે બા.અદ મંય અયસા

ખાના પાયા જીસ્કે દેખકર અપના પહેલા વ.કત યાદ આયા .ખુશરૂ .ખુશરૂ.

.ખુશરૂ—.હસીના .હસીના પ્યારી હસીના તુ કહાંથી મંય પુકારતે પુકારતે થક ગયા.

શ.એર.

ઝુકકે સહમેસે લબપર જાન હય,
દમભી કોઇ આનકા મહેમાન હય.

.હસીના—પ્યારે તેરી જાનકી અમાન તેરા અલ્લાહ નિગેહબાન.

મુસલ્લસ.

થા ન એ કાર તેરે પાસસે જાના પ્યારે,
ફ.ર્જથા મુજપે તેરી જાન બચાના પ્યારે
માંગ કર લાઇ હું તેરે લીયે ખાના પ્યારે

ગાના.

ફીરી મત ભંગ મએ બઓરાની સુનો સાજનરે
તુમરો ધ્યાન નહીં ભુલીથી. દિલમેં ય્હે બાત
ન લાઓરે—સુનો૦
એગર હ.જાર જુદા હો જાઉં
દિલ હો તો પાસ પાઓરે—સુયો૦

.ખુશરૂ—આફરીન મેરી મહેરબાન હસીના આજ અયસા અચ્છા ખાના કહાંસે પાયા મુદ્દતસે અયસા ખાના ખાયા.

.હસીના—પ્યારે .ખુતનકે સોદાગરોંકા :એક કાફલા ઠહેરાથા.

મુસલ્લસ.

સરદાર એક ઉસમેં બહોત હોશીઆરથા,
ઇસ વ.કત ઉસ્કે પાસ ય્હે ખાના તૈયારથા
બ.ખશા મુઝે કે મેરા સુના હાલેજારથા

.ખુશરૂ—આફરીન આફરીન અહાહાહા (હંસના) અયખુદા દાદગર (હંસના) .હસીના .હસીના મંય :હંસતાહું તુ ભી .ખુશ હો.

.હસીના—.ખુશરૂ આજ કયું હંસતા હય કયા બાવલા બન ગયા ઉસ સોદાગરને ખાનેમેં કોઇ ચીજ. તો નહીં મિલાદી હય ય્હે કયસી શાદી.

.ખુશરૂ—હસીના અબ કયા પુછની હય (હંસના) અગર મંય કુ-
યદમેં ન હોતા તો અહાહાહા
હસીના—ઓ નેક નસીબ .ખુશરૂ યહે આજ કયા ઢંગ હય કયસી
.ખુશીકી તરંગ હય.

શાએર.

ઇસ દુખમે અલમમે જો યહે અરમાન .ખુશીકા
કયા ખ્વાબમેં દેખા કોઇ સામાન .ખુશીકા
.ખુશરૂ—પ્યારી .હસીના અબ કયા પુછતી હય. (હંસના)

રૂબાઇ.

રબ યાર હુવા નસીબ મેરા.
હુશીઆર હુવા નસીબ મેરા
.ગફલતકી ચઢીથી નીંદપર અબ,
બેદાર હુવા નસીબ મેરા.

.હસીના—કયું કયસે નસીબ યાર હુવા કયા કુએંકે અંદરહી અંદર
બેદાર હુવા બાહિર તો કુછ ભી ન ઇ.જહાર હુવા.
.ખુશરૂ—યહે બાત બતાનેકી નહીં કીસીકે સુનાનેકી નહીં.
.હસીના—તો કયા મુઝેભી ન બતાઈયેગા. મુજસેભી છિપાઇયેગા.
.ખુશરૂ—ઔરતકી .જાત પુર ફતુર હયં બેશઉર હય .અ.કલ ઉ-
સસે દુર હય.
.હસીના—અફસોસ અફસોસ મંય કયસી બદનસીબ હું જીસપર
મેરી જાન કુરબાન હય વોહ અબતક મુજસે બદ ગુ-
માન હય.
ખુશરૂ—ખયર પ્યારી .હસીના સુન ઇધર કાન લગા જહાંસ તુઝે
યહે ખાના મિલા.

.કત.આ

પ્યારી વોહ તાજીરોંકા કોઇ કાફિલા નહીં
હય તાજરોંકા ઢંગપે તાજીર .જરા નહીં
સરદાર વોહ કે ખાના હય જીસ્ને તુઝે દીયા
રૂસ્તમ હય નામદાર કોઇ દુસરા નહીં
મેરે રિહા કરનેકો આયા હય જો સોદાગરોંકા લિબાસ
બનાયા હય.

.હસીના—અય મેરે .ખુદા વ્હે .ખુશરૂ તો દીવાના હોગયા બેશક .અ.કલો .ખિદ઼્મતસે બે ગાના હો ગયા. હાય વ્હે ઇસ .કયદમેં છુટ છુટ કર ગભરા ગયા ઇસકા દિમા.ગ ચકરા ગયા.

.ખુશરૂ—ક્યા .હસીના તુ વ્હે બાત ઝુઠી જાનતી હય.

અશ.આર.

વ્હે ખાંના જો ઉસ નામવરને દીયા હય
ઇશારા વ્હે આનેકા ઉસને કીયા હય
કે ઇસ મુ.ર્ગકી રાનમેંસે અંગુન
કે પયચાન .ખુબ ઇસકો મંયને લીયા હય
મીલી મુઝકો રૂસ્તમકી હય વોહ નશાની
વોહ યાં આન પહોચા વ્હે મ.જદહ દિયા હય

.હસીના—ઇલાહી તેરા શુક્ર મંય બે આસથી .ખુશરૂકી રિહાઇસે મુઝે પાસથી

ગાના.

કરમ કરત બારી દીઓ હમરી આસ
કરો મન વાલો બોજ હનવા હય તુમ રહે
સંગવા નાહીં બસ ચલીયાં—
મલત સઇયાં; બસ જઇયાં તોરે નામકે .ખુદા
લગી ખિલને મુરંઝાઇ સુખી સુખી કલીઆં.

.ખુશરૂ—પ્યારી .હસીના તુ જલ્દ ઉસકે પાસ જા ઐાર જયસે હો સકે યહાં બુલાલા.

.હસીના—મંય અભી જાતી હુ ઇન્હે સમઝાતીહું લાતીહું હાથ જોડું પાઉં પડું સર ઝુકાઉં જીસ્તરહ બન પડે. લાઉં જલ્દ જાઉં જાઉં (આન રૂસ્તમ વ.ગયરાકા)

રૂસ્તમ—આને જાનેકી કયા .જરૂરત હય તેરે જાનેસે પહેલે હમ આગય. અબ તેરા ઐાર ઇસકા છુટકારા હુવા મતલબ પુરા હમારા હુવા.

ધાંકલ—કયા વ્હે વહી કુંવાં હય જીસમે .ખુશરૂ પહેલવાન હય.

ઉ.જબક—પુછતે કયા હો કયા યહાં કોઇ દુસરા કુંવાં ભી હય અયસીહી પુછા ગઇ હય તો ફિર હમ ભી પુછતે હંય

જબ યહી ધોંકલ પહેલવાન હય યહાં રૂસતમ હય પહાડ. ઉખાડ. પછાડ. કુવા તોડ ફોડ કર ખુશરૂકો નિકાલો અગરચુ ન નિકલ સકે તો ધોંકલકો કુએમેં ડાલદો ય્હે ગિરકર ઉસે ઉછાલ દેગા.

રૂસ્તમ—ઠીક ઠીક (સબ પહેલવાનોંકા પથ્થરકો હટાને લગના)

અશઆર.

અબ કામમેં મસરૂર હો તુમ સબકે સબ આવો.
તુમ સામનેસે આકે જરાં જોર લગાવો.
ઇસ સંગપે એક સાથ કરો જોર ઉઠાવો.
હાં હાં તુમ ઇધર છોડ દો ઇસ કોનેપે જાવો.
પકડો ઇસે મજબુત કદમ ખુબ જમાવો

ધોંકલ—(જોર કરતે) હાં દેખેંતો હુંહુંહું જરા ઠહેર હી જાવો

૧ ધોકલ તો હાંપ ગએ.
૨ હાપ ગએ યા કાંપ ગએ.
૩ ય્હે મોટી તોંદ બસ દિખાનેકી હય.

ઉજબક—દિખાનેકી હય યા મન ભર ખાનેકી હય.

ધોંકલ—બાઇ હમસે તો ય્હે સિલ નહીં ઉઠાઇ જાયગી.

ઉજબક—અચ્છા અભીસે અભી તો કુંરએકી આફત સરપર આએગી

રૂસ્તમ—બસ બસ તુમ સબ હટ જાવ જરા મંયતો દેખુ. (રૂસ્તમકા દોઆનું હોના.)

મુનાજાત.

અય ખુદા વન્દ કાંદિરે બરતર
અય તવાનાએ ખાલિકે અકબર
જોર દસ્તોંકો તુ બનાએ જબર
તેરે હી હાથમેં હય ફતેહો જફર
રખ મેરી લાજ મુજકો ઇજ્જત દે
આજ અસલી વોહ મેરી તાકત દે.

(રૂસ્તમકા જોર કરકે પથ્થર ઉઠાકર ફેંકદેના. સબકા કુએમેં ઝાંકનાં)

ખુશરૂ—અરે ય્હે કયા તિલીસમાત હય દિન હય યા રાત હય.

શાએર.

મેરી આંખોંમે ચકા ચુંદ હુઈ પયદા હય.
રોશની કયસી હસીના હય ય્હે ય્હે ગુલ કયસા હય
રૂસ્તમ રૂસ્તમ અહા દિલાવર રૂસ્તમ.

રૂસ્તમ—ખુશરૂ ઇસ બરગસ્તા જમાનેને કયું તુજકો નાશાદ કીયા. કયું બરબાદ કીયા.

ખુશરૂ— શ.એર.

હય તુને બચાયા મુઝે સખ્તીસે અલમસે.
બાહિરભી નિકાલ અબ મુઝે જલ્દ આપને કરમસે.

રૂસ્તમ—નહીં ખુશરૂ પહેલે મુજસે ઇકિરાર કર એક કોલ પાયદારે કર મેરા કહેના કુબુલ હો જબ તેરા મતલબ હુસુલ હો.

ખુશરૂ— શ.એર —

અબ નામપર નાના મેરે હાજીર હુએ ઔર જાનસે
ઇરશાદ હો ફરમાઇએ બાહિર હું કબ ફરમાનસે

રૂસ્તમ— કબ્ત

બાતુ કસમ અય નવ જવાં ધોંકલ વો હય જો પહેલવા.
જીસકે સબબસે મેરી જા ઝે ી હય તુને સખ્તોયાં
અબ બખ્શદે ઉસકી ખતા વોઃ બાત દિલસે ભુલજા
અપની સજા વોહ પા ચુકા બાઝ આ તુ ઉસકે ધ્યાનસે

ખુશરૂ—અય બુઝુર્ગ મહેરબાન તુ નહીં જાનતા કે ઇસ મુજીને મેરે સાથ કયા કીયા.

અશઆર.

ધોંકલ અબ મુજસે કયા વોહ ભલા જાં બચાયગા
આકરકે સામને વોહ સલામતભી જાયગા

રૂસ્તમ—જો દુશમન કીયે પર પશેમાન હય.
તો લાજીમ ફિર ઉસ પરભી એહસાન હય.
કિલેરોંમે બયઠા યહી આન હય
કે દુશમન પર એહસાનકા બાન હય.

ખુશરૂ—આપ કે ફરમાને પર ધોકલકાં કીના કયા મેરી જાનભી હાજીર હય અબ મંય ઉસ્સે રાજી હું મંયને મૈંઆફ કીયા ઉસકી તરફસે દિલકો સાફ કીયા.

શ.એ.ર.

રૂસ્તમ—શાબાશ પહેલવાં તેરી હિમ્મતપે આફરી
ઇસ તેરી દરગુજરપે મુરવતપે આફરીં (રૂસ્તમકા કુએમેં કમન્દ ડાલના) અબ ઇસ કમન્દકો કમરસે મજબુત બાંધલે (ખુશરૂ કા કમન્દ પકડ કર બાહિર આના) અફસોસ યેહે તેરા કયા હાલ હો ગયા.

તહમીના—અરેરેરેરે યેહે કયા સિતમ અય નામદાર મેરે બચાને વાલે ખુશરૂકો છુડાને વાલે યેહ હાથ મુઝે આંખોંસે લગાને દે.

ખુશરૂ—અય બુઝુર્ગ તુ પહેલવાનો કે દિલોકી હિમ્મત હય નવ.

જવાંકે બદનકી તાકત હય મેરી સિવાઇ એક તઅજ્જુબકી હાલત હય.

રૂસ્તમ—ખુશરૂ તેરા ઇસ તકલીફ મેં જીન્દા રહેના ભી તઅજ્જુબસે ખાલી નહીં દેવકી જાનભી યહે દુઃખ સહેનેવાલી નહી

ખુશરૂ—પ્યારી હસીના તુને મેરી ખાતિર બડે દુખ ઉઠાએ બહોત સદમેં પાયે.

ગાના.

તોરા દરશન આજ ભયોરે

પીતમ પ્યારે જનાઆં જનીઆં દીન રતીયાં

છતીયાં મોરી ધડકી ધડકી

સુરજન હારને તોયે મિલ પાયો

આઓ ગલે મીલો મેરો પીયરવા.

દમ હમ તન મન ખાસો ખીસો જાન

પીતમ પ્યારે પ્યારી તોરી બાત

મોરે જીઆ આત બલ બલ જાત

નીસદિન સાહજી ઓરે (તુમ) તોરા૦

રૂસ્તમ—ખુશરૂ તુમને ઔર તુમ્હારી આસમાન હસીનાને બહોત તકલીફ પાઈ હય હદ દરજાઇજા ઉઠાઇ હય અબ આરામ ફરમાવ જાવ ખયમે મેં જાવ હમારે સાથ ન આવ મંય અભી જાઉગા ઓર નાપાક જાદુકરકો ઇસ કયદકા મજા ચખાઉગા.

ખુશરૂ—નહીં ઇસકામમેં સબસે પહેલે મંય જાઉંગા ઓર કીસીકી જરૂરત નહી એકકા સબકા સર ઉડાઉગા

કતઆ.

સખ્તીસે કયદકી મંય હુવા નાતવાન હું

ફાકાંસે ભી કુઓંમે હુવા નામ જાન હુ

પસ ઇસ ઇરાદેસે તો હુવા સેર દિલમેરા

કુછ ગમ નહીં નહીં હું પર નવ જવાન હું

રૂસ્તમ—હા ખુતન કે દિલેરાંકી યહે રીત નહીં કે કયદી કો છુપાકેર ખુદા લે જાએ

શાએર

વહાં જાકર લડાઇકી ઇજહાર કરના હય

યહે તલવારે હંય પ્યારી ખુનસેહન સબકો ભરનાહય.

[illegible]— ગાના.

કરમ કરમ હુવા રબકા કરમ કીઆ મીલે
દીલોંસે બી છડે જાન જાનસે મીલી જાનોરે
મુરાદે માની જો દિલમેં ઠાની હો તુમને જાની
તુમ મેં હો પાની—કરમ.
જલ્દી જાઓ જાઓ ગુનેહગારોંકો સજા દો
જરા નાહીં તરસ ખાના દો જહાંનકા સુલતાન
હો કુરઆન નિગેહબાન શાહમાન શાહમાન
જાઓ અબ તુમ જાઓ અબ તુમ જાઓ તુમભી જાઓ
હો મુદામ રહે મત રબઆની કરમ૦

બાબ તીસરા પરદા ચૌથા

મહેલે ,જોહાક.

(મલેકાકા અફસોસ કરતે આના)

મલેકા મુસદસ.

,જમાના હયફ કયસે કયસે રંગ અપને બદલતા હયફ.
,ગ,જબ હય બાપ કયસા નામસે બેટી કે જલતા હયફ
હસીનાકી જુદાઇસે મેરા તો દમ નિકલતા હય
મગર ,જો,હાકતો ઉસકે સતાને પર સંભલતા હય
બડી મુસ્કીલ પડી હય ઇસ,કદર સમજાતી હું ઉસકો
જીયાદા ઔરભી ગુસ્સે મેં હરદમ પાતી હું ઉસકો

(મુશીરકા આના)

મુશીર— અશઆર

સબ્ર કર રાની નકર ગમ ઇસકદર
સબ્ર કર અલ્લાહ પર રખતુ નજર
રહમ પર સુલતા કભી તો આયગા
જુલ્મસે અપને કભી શરમાયગા

મલેકા—કિસ્તરહ દિલકો મેરે આએ કરાર
રહે હસીના કિસ લીયે સીના ફીગાર
બાપ કો ઉસપર તરસ આતા નહીં.
જુલ્મસે હરગિ,જ વોહ બાજ આતા નહીં

મુશીર—અમીર લોગ અકસર કાનોં કે કચ્ચે હોતે હંય બુઢે હો
જાતે હંય મગર દુનિયા કે મ,આમિલાતમેં બચ્ચે હોતે

હંય .ખુશામદીયોંકી બાતોંસે .ખુશ હોતે હંય ઉનપર અ-
મલ કરતે હંય આ.ખીર—બુરાઈ પાતે હંય રોતે હંય
શાહકો બ.ખ્તક .ખુશામદ .ખોરકી બાતોંકા .ખયાલ હય
નહીં સમઝતે ઇસકા કયા મઆલ હય

અશઆર

ન મા નાથા પહેલેભી કહેના મેરા,
તો ફુલ આજતક ઉસકા બુરા.
મગર અબતો કુછ ધ્યાન ઉન્કો હુવા,
કે ફાંસીસે ઉસકો કિયા હય રિહા.
યુહીં રપતા સમઝ જાએંગે.
.ખુદા ચાહેતો રાહપર આએંગે

અબ જો કુછ .ગમ ગુ.જરતા હય ઉસકા સબ્ર કરો .ખુદા ચાહેતો મંય .હસીનાકો ભી મહલમેં લાઉંગા ઔર ઉસ કયદીકોભી છુ.ડા ઉગા.

મલેકા—અલ્લાહ દો જહાન મેં તેરા ભલા કરે.
મુશીર—ઉમ્મીદ તેરે દિલકી ભી પુરી ખુદા કરે.
મલેકા—તજવીજ તેરીસે મેરે દિલકો હુવા .કરાર.

(જાના મુશીરકા.)

ગાના.

મંયતો .દદાસે મલુલ રહી દુખોં ભરી રહી.
ઉસકે .ગમસે હું મરી જો જુદાઇ સહી.
દુખ ભરના, જલમરના, જાન તજી જીયે
બની બીપતા સમી દુખીઆ બની કીસમત
લીખી ગઇ યું મેરી, ગયા નહીં રહે કુ.દના
મેરા જાયગા કભી— (આના બ.ખ્તકકા.)

મલેકા—કૌન બ.ખ્તક
બખ્તક—હાં મહેરબાન રાની

મુસદસ.

.ગમહય બહોત મુઝેભી .હસીનાકે હાલસે
અ.જીઝ્દાં દિલહું મંય ભી તુમ્હારે મલાલસે
ગુસ્સેમેં બે.ખુદી હય હસીનાકી ચાલસે
દીથી .જોહાક કો જો .ખબર ઇસ .ખયાલમે
આતા .ખુતનકે લોગોંકા અચ્છા નહીં યહાં
સુનતેહી મારડાલેંગે .ખુશરૂકો બેગુમાં

અગર ઉન્હોને તો ઉસકા .કયદ કીયા મુદ્દતમેં બાતકો તુલ-
દિયા બેટીકો. ઘરસે તુમ્હેં મૂલુલ કીયા.

અલીકા—અગર તુમકો હસીનાકી ઉલફતથી તો ખસતર.હ કયું બદ-
નામ કરનાથા મખ્ખી તોર પર બ્હેકામ કરનાથા.

બખ્તક—ક્યા કરૂં હસીના કે દિલસે ઉસકી યાદ ભુલાઉં જોહારસે
સિફારિશ કરકે ઉસકે મહલમેં લાઉં.

અલીકા— શ.એર.

ફલ બુરાઇકા જમાનેમેં બુરા હોતા હય,
ઔર અન્જામ ભલાઇકા ભલા હોતા હય.

બખ્તક—કીસી તદબીરસે ખુશરૂ કત્લ કીયા જાય તો હસીના
રાહ પર આય કુછ રો.જો.ગમ કરેગી આખીર જાન પર
પત્થર ધરેગી દિલપર જબ્ર કરેગી સબ્ર કરેગી,

બયત

મ.થ મુરદેકે કોઇ મરતા હય.
આ.ખીરશ રોકે સબ્ર કરતા હય.

જાઉં ઉસકે .કત્લકી તદબીર કરૂં ઔર હસીનાકી સીફારશકી
.હસે ત.અજીર કરૂં (જાના બખ્તકકા.)

ગાના.

બદકોકરની બુરાઈ ભાઇરે
બુરાઇ કર નહારો સુખ નહીં પાવે
બુરાઇ ચેતનસે માન મીલતા નાંહિ
વ્હેતો ખુદાકો ભી નહીં ભાઇરે—

મુસદસ.

અજલભી ને કહી લોગો કે સર ગુજરતી હય,
કે મુફસીદોંસે તો દો.જ.ખભી ખૌફ કરેતી હય.
દુરસ્ત હયકે બદોંસે .ક.જાભી ડરતી હય
.જમાનેકી નહીં લેતી કોઇ બલા ઉન્કો.
વોહ અયસે બદ હય નહીં પુછતાં .ખુદા ઉન્કો
(.જો.હાકકા ઘબરાહટમેં આના.)

જોહાક—રાની ખામોશ કિસ ખ્વાબે ખરગોશ મેંહય મેરીતો .અ.કલ
ફરામોશ હય તુમકોભી કુછ હોશ હય.

અલીકા—કુરબાન જાન અય સુલતાન વ્હે કયસા હય પરીશાન
બયાન ઇસ વ.ક્ત કયા કયા ગુમાન કહુ નસીબે દુશમનોં
કોઇ .ખફ.કાન હય.

.જો.હાક—અફસોસ ઊસ બદકાર ગુનેહગારકી સુરત પર ફીટકાર ઈસ
બિટવા પર .ખુદાકી માર ઉસકી બદોલત કયા કયા .ગમ
ઉઠાતા હું .ખુને જીગર ખાતા હું

અબીયાત.

તુમકો ખબર નહીં હય નઈ ઉફતાદકી.
હય આગ ય્હે લગાઇ ઉસી બદ નિહાદકી
મરતી બીતો નહીં વોહ જડ ફસાદકી
આતી નહીં હય મોતબી તો ના મુરાદકી.

મલેકા—અયતાજદાર કયા ઈસરાર હય જો ગુફતગુ પેચદાર હય મેરી જાને જાર સુનકર હુઈ બેક઼રાર હય.

જો.હાક—હાય ઉસ નાશાદ બે.ઇ.જ્જ.તીકી બુનિયાદ બદનિહાદ હસીના ના મુરાદને મુઝે દિનો દુનિયામે ડુબોયા .ઈ.જ્જત ડુબી સાન ડુબી શૌકત ડુબા અબ મુજમેં સલતનતસેબી ખોયા

મલેકા—ક્યું કયું .ખયર હય.

જો.હાક—.ખયર હય યા .ખુદા કા ક.હર હય.

શા.એર

છુડા યા આનકર ખુશરૂકો હય ઉસ્કે યગાનોને.
પરીશાં હમ કીયા મુજકો .ખુતનકે પહેલવાનોને

મલેકા—કયા વોહ .ખુશરૂકો લે ગએ ય્હેતો ઔર બી શરમીન્દગી દે ગયે.

જો.હાક—શરમીન્દગી કયા અબ જીન્દગી કે લાલે હય વોહ રૂસ્તમ પહેલવાં ઔર ઉસ્કે સાથી યહાં આને વાલે હય.

મુસલ્લસ.

.ગ.જબ હોગા જો વોહ યહાં આએંગે
મુ.કરરર બુરા રંગ દિખલાએંગે
યહાં .ખુકા દરીયા બહા જાએંગે

જો.હાક—.ખુનકા દરીયા બહાએં .ખુદાજાને કયા આફત ઢાએં બડી મુશ્કીલ હય સારી ફૌજ બે દિલ હય અબી મયને સુના હયકે રૂસ્તમ કિ.લ્એ.તક આ પહોંચા હય અબ કુછ બન નહીં આતા બજુ.જ ભાગે રહા નહીં જાતા.

મુસદસ

ઇસ વ.કત દિલપે .ખોફ વહશત સે .જયાદા હય,
દિવારે સબ પાપે હિમ્મત ફતાદા હય.
કયા કીજીએ કે વોહ બી ખકફ સર સતદા હય
કુછ હો મગર મેરા તોબી અબ ય્હે ઈરાદા હય
છુપ કર યહાંસે ભાગું મય સ.હરાકી રાહલું
અપની બચાઉં જાન કિસી જા પનાહ લું.

(દોનોંકા જાના.)

બાબ તીસરા પરદા પાંચવા

દરબાર

(જહાંદાર શાહકા તખ્તપર બયઠે દિખાઇ દેના નૌજરકા અફસોસ કરના.)

નૌજર—હાય અય ખુશર કિસ બુરી ઘડીસે સિતારોંથા કયા દસ્તે
અમ્બરકી ફરયાદ મેરી તેરી જુદાઇકા ઇશારાથા.

અશઆર

અફસોસ તેરા રંજ ઉઠાયા નહીં જાતા
ગમ ખાતાહું મગ્જ બુરીસે ખાયા નહીં જાતા
આએ વોહ કિસી હબસેમેં તો એકદ કાકદ આએ
ઓર વોહ નહિ આએ તો ખુદા અબ અજલ આએ.

શાહ—અયદિલાવર નૌજર.

મુખમ્મસ.

ઇસતરહ તુમ્હેં દિલકો ગનાના નહીં અચ્છા
ગમસે દિલે બિસમિલકો બુઝાના નહીં અચ્છા
કર સબ્રકે રોરોકે રૂલાના નહીં અચ્છા.

નૌજર— હાંબુમેં અપને દિલકો નપાઉં તો કયા કરૂં
અય તાજદાર જાંસે ન જાઉં તો કયા કરૂં.

શાહ— ગાના.

મ.નો મોરે સુરમાં, કાહેજી કુડહાઓરે
કાહેજી કુડહાઓ, ધીરપાઓ, ગમન ખાઓરે
ગમ દુખકા દીન દુર હુઆ હએ.
શાદીકા મોસમ આહી ચુકા હએ
ઉસકો છુડાને જએ ગમ ગયા હય તદબીરસે
ઉસકી છુટેગા ખુશર ખુદાસે દિલ લગાઓરે

નૌજર—અય કાદિરે જુલજલાલ સાદલ ઇસ શાહે ખુશખિસાલકા આફતાબે ઇકબાલ બર ફલકે જાંહો જલાલ બમદ શાનો ઇજલાલ જુલ્વગર હો જો મુજ મજરૂહ દિલપર તસલ્લીકી મરહમ રખતા હય સુખે હુવે દિલકો કયારીપર સરદ સંજીકા પાની છિડકતા હય. (ચોબદારકા અન્દર દાખીલ હોના)

ચોબદાર— મુસદસ

ઇલાહી જબ તલક દોરે ફલક હય ઇસ જમાને મેં
ફલક પર મહરો મહ જબતક હય તાબશકે બહાનેમેં
હવાએ ગુલસે બુલબુલ બુદ સે જહાંતક આશીયાને મેં

સદાએ .ખુશનુમા શાહા હય જમતકે શાદયાંને મેં
મુબારિક હો કે રૂસ્તમ ઔર .ખુશરૂ દોનો આતે હંય.
સરે દરબાર ઇ.જ.જતતસે કઇ સરદાર લાતે હંય.

શાહ—અય વજીર અભી ઇસ ચોબદારકો બે શુમાર સીમોજર દેડા માલા માલ કર ઇસકા મુહ મોતીયોંસે ભર અૌર જાવ જાવ .ખુશરૂકો દરબારમેં લાવ મુઝે ઉસકી સુરત દિખાવ ઔર ઉસકે પ્યારે બાપસે મીલાવ.

નોજર—અયશાહ મંય બે.કરાર હું .ખુદ જાનેકો તેયાર હું ઇજાજતકા તલબગાર હું.

શાહ—મત બેકરાર હો જાવ જાવ તુમ મુખતાર હોં

(રૂસ્તમ ખુશરૂ વગયરાકા આના)

અબીયાત.

ખુશરૂ—હજાર શુક્રકે ફિર પ્હે કદમ નસીબ હુવે
નોજર—કરમ .ખુદાને કીયા હમસે તુમ કરીબ હુવે
શાહ—શુક્ર બરાએ પહેલવાં છુટે બડે જંજાલસે
ખુશરૂ—આપકે લુત્ફો કરમસે આપકે યેકબાલસે
નોજર—ખુદાને ફિર તેરી સુરત દિખાઇ
તન બેજાંમે ગોયા જાન આઇ

.ખુશરૂ—અય મહેરબાન પીદર બખ્તે નારસાને અયસા ઇંસાયાથા કે મયને મિલનેકા ખયાલ દિલસે ભુલાયાથા મગર બેશક હમારે તાજદાર જહાંદાર શાહકી શફકતકા સાયા મુઝે યહાં તકલાયા જો તુમસે મીલાયા ઔર પજમુર્દા દીલોંકો ખીલાયા.

ગાના.

હો ઇલાહી દુનિયા અયસે શાહકી
જીસે ચાહેં હમ નોકરોંકા બેયર ચુગ જીવે
સારે જગતમેં કરો તુમ શાહા.

મદદે ખુદા રહે શાહ જીઓજી

શાહ— અશઆર

આફરીં હય ઇસ જહાંકે પહેલવાનકો
મરહબા રૂસ્તમ દિલેર આવરાકો
કે રેહ તુરદ હુવા સુએ ચીનકી ખાતિર
હજારો કોસકી તએકી .જમી તેરી .ખાતિર

.ખુશરૂ—શહન શાહકા સાયએ ઇકબાલ મુજકો ઇસ મુસીબતકે હાલ સદમોંકે જંજાલ મદ માલસે નિકાલ કર યહા

તક આયા ઔર રૂસ્તમ નામદાર દિલેરીકે સરદારને અપની મુહબ્બતકા પ્યારકા ઇ.જહાર કરકે ઇસ કયદકે આ.જારસે છુ.ડાયા મુજકો મમનુન બનાયા.

શાહ— આના

જી હયગા શાદાં કયેદે ખ્વારીસે બચા
તુ અયસા ગુમાયા થા ની શાન ન પાનેકા
તાજકા મોતી ખોયા હુવા હએ મીલા
દેખો મંયને થા હાલ ઇસકા હએ વોહ યેહય
વોહ આ.જાર બેચારી જો સારી .ગમખ્વારી તુમ્હારી
કર હારી મંયને હય ઇગકા જાનાં જામમેં દેખાયા
ફીરભી બતલાદો તુમ કીસ ગુલશનકા એહ ગુલ હયગા

ખુશરૂ—બેશક .હુજુર યેહે વહી હય હુર

હસીના—અય તાજદાર જો કુછ .ખુશરૂકા ઇજહાર હય વોહ ઇસીકે સ.જાવાર હય.

શાહ—મરહબા અય સરદાર ખુશ આમદી (આના ધોંકલકા)

ધોકલ—હંય યેહે ખુશામદી કયા લો .ખુશરૂ કો છુડાયા ચીનકા .ખાકા ઉડાયા અયસા બડા હુનર દિખાયા ઇસ પરભી સુલતાનને .ખુશામદી .ખિતાબ ફરમાયા અરે વાહરે મેરે લોટે કે સુનને વાલે ઉતમ ધરતી મુલજીમ કાયા તાંતજી ઔર રાગ પાયા હમ સમઝે, બસ બાતોં બાતોં મેંહી ઈન્આમ ઉ.ડાયા,

રૂસ્તમ— અબીયાત

જબતક .ખુદાએ ચશ્મ સમન્દર પુર આબહો.
રૌશન હો માહો મહેર મેંભી આબો તાબ હો
સુલતાકે હકમેં મેરી દુઆ મુસ્તજાબ હો
ચે.હબાલ શહરયાર સદા હમ રિકાબ હો

શાહ—ક્યું રૂસ્તમ નામદાર ચીનકે ગુલઝા.ર પુરબહારસે કયા ફુલ પાયા ગુલે મુરાદ હાથ આયા

રૂસ્તમ—શાહનશાહ જબ ઇસ .ગમ્જી.જકો કુએંસે છુડાયા ઔર ઇસ હુરવશકો ઉલફતમે બાવલા પાયા તો મેરાજી ભર આયા યેહે .ખયાલ જીમેં સમાયા કે નાપાક .જોહાકકો સજાદું ઔર ઇસકા બદલા લું.

બયત.

પર કયા કરૂં વોહ બચ ગયા મેરી નિગાહસે;
પહેલે હુવા ફરાર વોહ ખિડકી રાહસે,

આખીર ઉસકી બહોતસી ફ઼ૌજકો તહે વ.ગકીયા ઓર ઉસકા મહેલ જલાકર ખાક સિયાહ બેહરે.ગ કીયા.

શાહ—શાબાશ અય દિલેહોકે સરદાર શાબાશ શાબાશ અય દુરોંકે જાંનિસાર શાબાશ.

દરબારી ૧— અશઆર.

જો હિમ્મત હોતો અયસી હો શુજાઅત હોતો અયસી હો

,,૨ શુજા.અત હોતો અયસી હો જુરા.અત હોતો અયસી હો

,,૩ કીયા કુછ ગમ ન અપની જાંકા હિમ્મત ઇસકો કહેતે હંય

,,૪ હજારોંસે ન મુંહ જરાઅત ઇસકો કહેતે હંય

,,૫ શુજાઅત હોતો અયસી હો બહાદુર હોતો અયસાહો

ધોકલ—મંય કીસીકો નહીં સુઝતા મેરી બાત કોઇ નહીં પુછતા.

ઉજબક—બેશક આપને અયસી તોપ દાગી હય મોરચા છના હય અરે વાહરે મેરે શૌદાઇ સુભાને હલવાઇ ત.અરીફકી ભી ક્યા સમાઇ કહેતે હુવે શર્મ ન આઇ હાથ હય જલાઇ ઇન્આમ માંગે દસ ગાઉ.

ધોકલ—હું ફીર વહી .હરકત.

ઉજબક—હરકતકી ગતતો આગે હોગી અભી કુછ હય પહેલી બરકત

શાહ—ધોકલ યેહ ક્યા તકરાર સરે દરબાર હય અગર કાબીલે ઇ.જહાર હયતો બયાન કરનમે ક્યા.આર હય.

ધોકલ—.હુજુર જબ હમ ચીનમેં આય ઓર જોહાક નાપાક કો ન પાએ તો ઉસકે સારે મ.હલકો લુટકર આગ લગાઇ ઔર ઉસકી ફ઼ૌજકે જવાન જબ મેરે મુકાબિલ આય તો મંયને વોહ ગુર્જ હિલાએ વોહ હાથ ચલાએ કે હજારોંકે સર ઉ.ડાએ ખાકો ખુનમેં મીલાએ વઅચરે ગચરે નથ્થુ ખયરે બહોતસે ચિત પિત ગિરાએ ભલા મેરે સામને કોઇ આય ઔર જાન બચાકર ચલા જાય.

ઉજબક—નહીં નહીં બડી બહાદુરી દિખલાઇ પડે પડે ભુલ ખાઇ .હુ.જુર જીસ વક્ત હમારે ધોકલ પહેલવાન (.ખુદસે) દમડી .ખાન (.જાહિર) શહજોર (ખુદસે) પાપડ તો જાહિર ને ગુર્જ હિલાએ તો ઇસકદર મુઝેભી યાદ આયા કે કઇ ઉડતી હુઇ મખ્ખીયોંકી ટાંગે દુટીથી આંખેં પુટીથી ઔર કંઇ બારતો ગુર્જ હિલાતે હિલાતે ગિર પડતેથે.

શાહ—અબદેર ક્યા હય અયસાકી સોહબતકા રંગહો બાંગોબહારેકા હય ફુલો મીનાકા સંગ હો.

ગાના.

સહેલીયાં—મોરી આલી આઓ ગાઓ આજ સજન
મીલને આયોજીયા માને નહી મોરા
પીઆરા જાની આન તીબોરી ગાઓ તન મન
વાર વાર કર—
ગુલજારમેં ફૂલ ફુલવારી ઇન્સાનો મેં પ્યારી
ડાલી ડાંલી બાલી બાલી ફુલ ફૂલ શાદમાન
રંજ દીલોંસે દુર હુવા હય દિલકા ગુલશન આજ
ખીલા હય હમ પર રહે એ હમાને .ખુદા હય.
બીછડા પ્યારા આન મીલા હય હીલ મીલ
હીલ મીલ હમ તુમ ગારે એયશકે શૌ શૌ
રંગ રચાવેં

શાહ—અય અરાકીને સલતનત તુમ સબ મરહાર મ્મ વકત હાજરે દરબાર હો નસ્તરે ખુ.શીસે સરશાર હો.

મુસદસ

ઇસ વકત ઉસ ખુદાકી ઇનાયત કમાલ હય
શાદી મેં શાદી ઔર હુઇ જી નિહાલ હય
અબતો હમારે જીમેં રહે આના ખયાલ હય
ઇન દોનોં નવ નિહાલોને માયા મલાલ હય.
અયસા ખુશીકા વકત .ખુદાજાને કબ મીલે
મીલ જાએં ઉનકે હાથ બી હેં આજ સબ મીલે.

રૂસ્તમ—બહોતહી ખુબ હય મનજુર સબકો હયરામ

નોજર—અગર હુ.જુર કે હાથોસે ઇસકા હુવા અંજાંમ

શાહ— શએર.

શાદાંહો આબાદી પાવોતુમ [illegible]દાર
ખુશીયો કે દુનિયાંમે પહેનોં તા.જાતા.જા હાર

સબ— ગાના.

પાંએ તેઓ નએ રંગ .ખુશતર હય
ખુશસબ હમ મીલકર
ક્યા જમાના હય મરગુબ રોજો શબ
કીજે અયશો તરબ દાયંમ રહે શાદી દેવે રબ.

તમ્મત તમામ શુદ.